

Nghịch Thiên

Contents

Nghịch Thiên	1
1. Chương 1: Hồn Chuyển Dị Thể Ngự Thanh Thương	2
2. Chương 2: Thuyền Nhẹ Lướt Nước Kiếm Quang Hàn	6
3. Chương 3: Quân Tử Như Ngọc Đêm Dài Tĩnh	10
4. Chương 4: Giai Nhân Mộng Ẩn Phù Cừ Hương	15
5. Chương 5: Đình Viện Vô Cớ Xuân Phong Độ	18
6. Chương 6: Tóc Đen Như Mực Quấn Chi Triển	24
7. Chương 7: Phu Thê Trời Ban Hồng Loan Ngũ	28
8. Chương 8: Chỉ Sợ Vĩnh Cách Như Sao Thương	31
9. Chương 9: Kéo Dài Mệnh Thọ Cùng Trời Đất	35
10. Chương 10: Mệnh Mang Kiếp Nạn Vãn Chưa Tan	39
11. Chương 11: Song Tê Song Túc Song Ti Lạc	42
12. Chương 12: Mị Hàn Mị Tư Mị Ngũ Dài	46
13. Chương 13: Túy Mộng Trở Về Thất Hiệp Tự	50
14. Chương 14: Thọ Tiệc Uy Vũ Ngạo Thiên Lang	53
15. Chương 15: Ngọc Diện Gả Y Thanh Lệ Diễm	57
16. Chương 16: Mười Năm Tội Nghịch Nhớ Giao Thương	62

Nghịch Thiên

Giới thiệu

hể loại: Xuyên không, đồng nhân Ý thiên, cổ đại, (một chút) huyền huyền, HE. Biên tập: CandyMây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngich-thien>

1. Chương 1: Hồn Chuyển Dị Thể Ngự Thanh Thương

Giống như đường hầm tối tăm dài dằng dặc vắt ngang sinh mệnh, phía cuối lóe lên ánh sáng mờ ảo tựa mây trời. Vân Hi cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau đang chèn ép trên người mà đi về cuối đường hầm, hoàn toàn không biết chính mình đã độ minh xuyên.(1)

Thường nói người sắp chết có ý chí cầu sinh mãnh liệt nhất, không ngờ người đã chết cũng khát vọng ánh sáng như vậy.

Quầng sáng quy tụ tại một mảnh hư vô mờ mịt, rõ là thiên địa thời hồng hoang sơ khai.(2) Vân Hi cảm thấy mệt mỏi nặng nề, phút chốc chìm vào giấc say. Trong mộng, quang hoa lưu chuyển, tinh đầu biến ảo đầy trời hóa thành Thái Cực to lớn. Trạng thái huyền diệu khiến Vân Hi có ảo giác lâng lâng không tồn tại, bình yên trôi nổi trên một đại dương mênh mông âm áp.

Theo bản năng, Vân Hi cảm nhận được chính mình đang lớn lên từng chút từng chút một, dần dần hóa thành hình hài thai nhi. Phát giác bản thân được đầu thai làm người, nàng vừa tràn ngập vui mừng vừa âm thầm kinh hãi. Không phải vì nhiều năm tiếp nhận chủ nghĩa duy vật cùng thuyết vô thần, mà là nếu đầu thai làm người, sao có thể tiếp tục chịu đựng người hiện đại quỷ quyệt giảo trá, yếm tiệt linh đình; sao có thể sống trong rừng cốt thép xi măng, hiện đại văn minh tam giác ngược.(3)

Thôi thôi, đã đầu thai liền cố sống cho tốt, bất kể như thế nào, đời này chính là do ông trời ban ân.

Ra đời, khó sinh, tử vong.

Ở trạng thái của thai nhi, tất nhiên Vân Hi không thể mở to mắt nhìn ngắm thế giới, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy không yên ổn. Mặc dù vậy, nàng ôm ý nghĩ kiếp này là ông trời ban tặng mình, đến đâu thì đến cũng sẽ thích ứng mọi tình cảnh. Đợi đến khi mở được hai mắt, nhìn thấy một nữ tử áo xanh, nàng vẫn không nhận được rằng mình một cái.

Nữ tử tuổi trẻ, trên dưới hai mươi.

“Tỉnh?”

Vân Hi cả kinh, không biết vì sao nàng lại nói chuyện với một đứa trẻ sơ sinh. Tròng mắt vòng vo một hồi, phòng trúc nhỏ nhỏ trừ hai người ra không có người thứ ba.

“Người xuất hiện ở đây vốn là một sai lầm, linh hồn dị thể cũng rất yếu ớt. Thôi, người và ta gặp nhau tức là có duyên, ta tặng người một chút chân nguyên,(4) hai mươi chín năm sau có thể dựa vào nó mà bình an vượt qua tử kiếp.” Nữ tử vừa nói vừa nhấc tay điểm tại mi tâm của Vân Hi. “Nhớ lấy, ta chỉ có thể giúp người một lần, tử kiếp qua đi lập tức mai danh ẩn tích, thân mình của người vốn dấy lên sóng gió động trời tại thế giới này, vì thế không linh hồn nào dám đầu thai vào, thật may mắn cho nhà đầu nhà người.”

Vân Hi cảm thấy một chút khí lạnh từ mi tâm thấm nhập vào sâu trong linh hồn, quả nhiên thoải mái.

“Đáng tiếc trí nhớ kiếp trước của người không thể xóa đi, nhớ là mọi sự phải cẩn thận.”

Vân Hi bất chợt cảm kích, chỉ có thể dùng nơi duy nhất trên thân động đây được là ánh mắt để biểu đạt thành ý này.

“Người không cần cảm tạ ta, người xuất hiện ở đây coi như sai lầm nhỏ của ta khi luyện công. Ta sẽ lập tức đưa người đến núi Nga Mi. Nếu như trở thành môn hạ phái Nga Mi, tu tập võ nghệ, tiểu nữ tử như người cũng có thể tự bảo vệ mình. Khỏi ngọc chạm phù dung trước ngực người chính là di vật của mẫu thân, có nhận phụ thân hay không, tùy người lớn lên tự quyết định.”

Nga Mi môn hạ?

Vân Hi thoáng chốc ngưng ngẩn.

Nhìn lại nữ tử trước mắt, váy dài, y phục cầu kỳ, nào có nửa phần bộ dáng người hiện đại?

*

Vân Hi không tính giấu diếm năng lực chính mình mang đến từ kiếp trước, dưới sự ngạc nhiên cùng tiếc hận của sư tỷ muội, mặc cho tư chất kinh người, nàng bỏ võ học y. Nếu không phải sư phụ kiêm sư thái chương môn Nga Mi uy hiếp, tuyệt đối ngay cả trung bình tấn Vân Hi cũng không đứng. Kiếp trước yêu thích Trung y, đáng tiếc người nhà lo lắng tiền đồ mờ mịt mà bắt nàng học tài chính, nay có thể tự do nghiên cứu nó, há lại có đạo lý không học?

Về phần kiếp trước, Vân Hi cảm thấy, có thể quên liền quên.

Có điều, sư phụ mang pháp danh Diệt Tuyệt sư thái quả thực khiến đáy lòng Vân Hi run sợ. Chẳng qua nàng không phải Kỷ Hiểu Phù, không phải Đinh Mẫn Quân, không phải Chu Chỉ Nhược, hơn nữa đây là danh chính ngôn thuận xuyên qua thời không. Văn hóa sâu rộng của ngàn năm Trung Hoa sao có thể so sánh cùng một quyển tiểu thuyết? Hướng hồ chuyện xưa của lão Kim luôn viết theo sử, hẳn Nguyên triều cũng có một chương môn Nga Mi mặt lạnh như vậy.

“Vân Hi tỷ tỷ.” Tiểu sư muội Bối Cẩm Nghi ngày thường thích đùa vui ồn ào bên nàng cười nói, “Ngày mai là sinh nhật tổ sư Quách Tương, sư phụ sai chúng ta xuống núi mua một vài thứ cần thiết.”

Vân Hi ‘ừm’ một tiếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, giơ tay bóp nhẹ chóp mũi của sư muội, “Gọi ta sư tỷ.”

“Sư tỷ nghe có vẻ xa lạ.” Tiểu sư muội nhăn nhó né đầu.

Vân Hi chẳng biết làm sao, cũng đành theo nàng.

Lần này xuống núi, trải nghiệm hơn hai mươi năm của kiếp trước và mười lăm năm của kiếp này khiến cho Vân Hi lão luyện hơn sư muội không ít. Nàng tất nhiên vẫn tùy tính mà hành động, sư muội kia cũng thích bám theo sư tỷ của mình mọi lúc mọi nơi, hai người ở chung rất hòa hợp.

“Vân Hi tỷ tỷ.” Tay nhỏ chỉ người đầy máu đang nằm sấp trước mắt, “Hình như hẳn bị thương.”

Vân Hi tiến lên xem xét, rút từ trên đầu xuống chín cây ngân châm mảnh rất nhiều hơn so với bình thường, châm cứu cho người bị thương. Những cây châm này là nàng nhờ người đặc chế, phỏng theo Hoàng đế chỉ cứu châm,(5) vừa làm vật trang sức vừa làm phương tiện cứu mệnh nguy cấp. Tiểu sư muội sớm quen với việc sư tỷ một mạch phi châm, đứng ở bên cạnh ca thán sao y thuật của sư tỷ mình cao minh như vậy.

Châm cứu a... Vân Hi vừa xuống châm vừa thở dài, đáng tiếc ở kiếp trước chỉ truyền lại rất ít. Kiếp này mình lại may mắn có thể tìm được rất nhiều sách quý sách lạ, vô cùng khan hiếm.

“Cẩm Nghi.”

Bối Cẩm Nghi ‘ạ’ một tiếng.

“Thương thế của người này đã không còn đáng lo, chúng ta hồi sơn, không thể bỏ lỡ việc chính.”

Bối Cẩm Nghi thở dài một hơi, sư tỷ à, nam tử trong thiên hạ đều tự đại, nếu tỷ còn tiếp tục như vậy, sợ là phải làm ni cô mất.

“Vân sư muội thật hậ tâm, thuận tay cứu người.” Thanh âm bén nhọn bỗng nhiên vang lên. Vân Hi cảm thấy bực bội, trầm giọng nói: “Sinh mệnh là thứ quý nhất, chẳng lẽ Đinh sư tỷ không biết?”

Động đất Vấn Xuyên xảy ra khi nàng mới là thiếu nữ mười sáu tuổi, bị cảnh tượng kia chấn động thật lâu, phát giác sinh mệnh vô cùng quý giá, không thể dễ dàng từ bỏ. Cả Chile và Haiti nữa... Vân Hi đành chỉ suy nghĩ, kìm nén hồi ức của kiếp trước tràn về.

Người này là nữ tử chanh chua đánh đá, nổi tiếng là đối nghịch với Vân Hi, Đinh Mẫn Quân. Vân Hi biết chẳng qua nàng mang một chút ghen tị với thiên tư của mình cùng lòng tham vị trí chương môn Nga Mi, chỉ tiếc ngộ tính lại không tốt, vì thế thường xuyên mặc cho nàng giành lợi thế ngoài miệng, nhường nàng ba phần. Dù sao tại thời đại nam tôn nữ ti này, nữ tử độc đại Nga Mi vốn đã cực kỳ hiếm thấy, cần gì phải chọc tới đệ tử nhà người ta cho thêm phiền toái?

Vân Hi không hề đem bản thân tính vào bên trong phái Nga Mi.

Ba người cùng nhau hồi sơn, vừa đi vừa nghe Bối Cẩm Nghi liên miên lải nhải nói chuyện xưa, cũng có hứng thú. Nếu không phải tiểu sư muội nói nhiều, nhất định nàng không thể biết mình đang ở Nguyên triều, thời đại nàng vô cùng cảm ghét.

“Lúc ấy Dương đại hiệp phi đá ném chết Mông Ca, thật hả hê lòng người.” Bối Cẩm Nghi không lúc nào không biểu lộ sự ngưỡng mộ của nàng với vị đại hiệp đã qua đời kia. “Tương Dương bị Thát tử tấn công hơn mười năm không đổ, thật là kỳ tích.”

Chính sử chính sử. Vân Hi gật đầu, Tương Dương đúng là tử thủ vài thập niên. Nhưng mà...

“Cẩm Nghi, ta hỏi ngươi, Mông Ca chết ở đâu?” Trong lòng khẽ run lên, tựa như nghĩ tới điều gì.

“Tất nhiên là Tương Dương! Sư tỷ hồ đồ hay sao!” Về mặt Bối Cẩm Nghi bất mãn, Đinh Mặc Quân cũng tỏ ra khinh thường.

“Không phải Hợp Châu?” Vân Hi cảm thấy mồ hôi lạnh ướt áo trong.

“Hợp Châu? Chẳng lẽ sư tỷ bị sốt hồ đồ rồi? Tương Dương và Hợp Châu cách nhau cả ngàn dặm nha!”

Oanh một tiếng giống như kinh lôi nổ vang, không phải Hợp Châu không phải Hợp Châu không phải Hợp Châu...

Vì sao không phải Hợp Châu?!

Thân mình Vân Hi dao động nghiêng ngả, dường như choáng váng. Bối Cẩm Nghi nhìn sắc mặt tái nhợt khó thấy trên gương mặt sư tỷ nhà mình, không khỏi lo âu: “Sư tỷ?”

Xong rồi!

Xong rồi xong rồi xong rồi!

*

Vài ngày sau Vân Hi đều mắt hờn mắt vía, ngay cả sinh nhật của tổ sư bà bà cũng mơ hồ trải qua. Nếu không có Bối Cẩm Nghi cả ngày riu ra riu rít ở trước mặt, Vân Hi còn tưởng nàng là người đã chết. Về sau lại phiền chán sư tỷ sư muội ồn ào náo động đòi làm lễ cấp kê cho mình, đành hướng sư phụ nói rằng muốn ra sau núi luyện công, liền trốn đi rồi.

Tuy bây giờ là đầu hạ, núi Nga Mi vẫn còn đọng hàn khí, khung cảnh giống như đầu mùa xuân. Lúc đầu Vân Hi còn nói chẳng lẽ đã đi vào kỷ băng hà lạnh lẽo rét mướt, sau mới nghĩ đến độ cao của Nga Mi so với mặt nước biển, nói cao thì không cao, nhưng nói thấp cũng không thấp, hơn nữa năm nay khí lạnh đến đột ngột, tất nhiên mùa xuân dài hơn năm trước một chút.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Vân Hi tay phải ôm đầu, ngẩn người suy nghĩ.

Vài tiếng hô hấp nhẹ nhàng như có như không truyền vào trong tai; theo bản năng, Vân Hi nhảy dựng lên, cảm thấy may mắn vì sư phụ bức bách mình tập võ.

Dưới cây lê, thiếu niên bạch y mang trường kiếm lộ vẻ non nớt, hai tay nắm chặt đến mức gân xanh nổi lên, dường như phát giác động tĩnh phía sau, liền quay đầu nhìn lên phía Vân Hi.

Vân Hi ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ sao thế gian lại có thiếu niên thanh dật tinh thuần như vậy. Nhìn thấy hốc mắt hần đỏ ửng, lệ rơi đầy mặt, chẳng lẽ là nam đệ tử mới vào phái Nga Mi bị người bắt nạt?

Cảm thấy mềm lòng, Vân Hi nhảy từ trên cây xuống, lấy khăn tay trong lòng khẽ lau đi thanh lệ trên mặt thiếu niên, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy? Có ai bắt nạt ngươi à?”

“Tam ca của ta...” Thiếu niên ngừng lại, cũng không để ý tới việc trên mặt còn nước mắt, vội vàng né ra, tuần diện đỏ lên, ôm quyền thi lễ nói: “Ân Lê Đình tự ý xông vào hậu sơn, mong được thứ tội.”

Vân Hi ngẩn ra, không nghĩ thiếu niên này lại ngại ngùng như vậy, mỉm cười đáp: “Phía sau núi cũng không có người, người có thể mặc sức mà khóc cho hết. Tam ca của ngươi xảy ra chuyện gì... Khoan khoan!”

Này... Này...

Về mặt Vân Hi kinh hãi: “Người nói, người tên gì?”

Gương mặt thiếu niên không lộ chút biểu hiện tức giận, trả lời: “Tại hạ Võ Đang Ân Lê Đình.”

Võ Đang Nga Mi từ xưa đã có không cần thấy lạ rồi, Võ Đang Trương Tam Phong có bảy vị đệ tử cũng là chuyện thật, nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà vị lục đệ tử này, cũng không phải Ân Lê Đình a!

Liên hệ với lần trước nhằm lẫn giữa Hợp Châu và Tương Dương, coi như Vân Hi đã hiểu được chín phần.

Đây vốn không phải Nguyên triều thật sự, có lẽ chính là thế giới võ hiệp do lão Kim sáng tạo!

Vân Hi chỉ kinh ngạc trong giây lát, chốc sau liền khôi phục dáng vẻ bình tĩnh như nước của môn hạ phái Nga Mi: “Phải chăng Ân lục hiệp có việc quan trọng?”

Được rồi, Mông Ca chết ở Hợp Châu mà không phải Tương Dương, lục đệ tử của Trương Tam Phong cũng tên là Ân Lợi Hạnh chứ không phải Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình nghe thấy Vân Hi hỏi vậy, không khỏi thở dài: “Tam ca bị thương nặng, ngũ ca mất tích, tại hạ chỉ... chỉ cảm thấy Diệt Tuyệt sư thái kiến thức sâu rộng, có thể có linh đan diệu dược cứu Tam ca, không ngờ...” Nói đến đây lại nghẹn ngào.

Trước lên Thiếu Lâm sau hướng Nga Mi, cũng thật khó cho hắn.

Vân Hi thở dài, kéo hắn ngồi xuống, hai tay ôm gối, nhìn không chớp mắt.

“Khóc đi, khóc sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

Mà chính mình, cũng nên đem chuyện tình rối loạn này suy nghĩ cho cẩn thận.

Khóe mắt lướt qua Ân Lê Đình đang mặt đỏ tai hồng, không khỏi thầm mắng Lý học Tống triều(5) hại người không nhẹ. Nàng chưa từng để ý đến việc nam nữ đại phòng(7), nhưng e rằng Ân lục hiệp xuất thân chính phái, nhận giáo dục chính thống sẽ...

Nghĩ đến con người trong suốt như ngọc lưu ly, không khỏi cảm thấy hơi thương tiếc. Tất nhiên nàng biết, với hắn mà nói, đau lòng muốn chết như thế nào mới có thể sáng chế một chiêu Thiên địa đồng thọ.(8) Tuy nàng chưa từng gặp Kỷ Hiểu Phù, nhưng cũng không hận nàng vì sao lại làm tổn thương nặng nề nam tử non nớt trong sáng này.

Ân Lê Đình ngược lại không muốn khóc.

Nữ tử bên cạnh có dung mạo tuyệt sắc, tóc đen như thác, mang theo ba phần ôn nhuận ba phần tịch mịch ba phần sắc bén, còn có một phần khí tức không rõ. Từ nhỏ bị các sư huynh bảo hộ thật lâu, Ân Lê Đình đã hoàn toàn quên mất cần có tâm tư phòng bị đối với người xa lạ, hơn nữa... Ân Lê Đình cảm thấy giật mình, nữ tử này rõ ràng nhỏ hơn mình vài tuổi, vì sao lại không có nửa điểm trẻ con?

“Vân Hi tỷ tỷ!”

Bối Cẩm Nghi triển khai mười thành khinh công chạy vọt tới, thoáng nhìn thấy hai người đang sóng vai mà ngồi, liền vội vàng vàng thoát đi thật nhanh, đến xa xa mới nói vọng một câu: “Vân Hi tỷ tỷ, không phải ta cố ý!”

Vân Hi?

Nàng tên là Vân Hi ư?

Ân Lê Đình cảm thấy nàng không giống tầng mây giữa trời sáng, mà phẳng phất như mây bay trong ánh trăng.

Hoàn hồn rồi, một lần nữa Ân Lê Đình nghĩ tới việc của hai huynh trưởng, trong lòng không khỏi bi thương, âm thầm rơi lệ. Vân Hi yên lặng ngồi, nhìn dãy núi phượng xa đến xuất thân, hình như... thiếu niên ngại ngùng bên cạnh vẫn chưa hiểu ý nghĩa câu nói của Bối Cẩm Nghi, hoặc là quá mức thương tâm, không rảnh suy nghĩ?

Ngồi từ lúc mặt trời trên cao trầm xuống rặng đỏ phía tây, có vẻ đã hạ quyết tâm, Vân Hi nghiêng đầu nhìn về phía Ân Lê Đình: “Ân lục hiệp không cần xuống núi sao? Hay là tối nay muốn ở trên Nga Mi?”

Ân Lê Đình sớm đã bình tĩnh lại đỏ mặt một lần nữa, sử ra mười thành kính công tuyệt học Thê Vân Tung của Võ Đang, chạy vội tới cáo biệt Diệt Tuyệt sư thái. Ai biết sau một lúc trầm ngâm, sư thái lại nói: “Vân Hi y thuật phi phạm, có khả năng chữa khỏi được cho Du tam hiệp, để nàng đi về cùng người có được không?”

Nếu trị được, Võ Đang liền nợ Nga Mi một nhân tình, nếu không trị được, để cho hai người ở chung một thời gian, sau này cũng có thể kết thông gia với Võ Đang.

Bởi vậy có thể thấy được, thân là chương môn, tâm kế của Diệt Tuyệt sư thái không chỉ sâu sắc bình thường.

Ân Lê Đình không nói ra suy nghĩ của mình. Mặc dù thấy cô nam quả nữ đồng hành một đường có phần không ổn, nhưng dù sao Vân Hi cũng không quá lưu tâm. Huống chi Võ Đang Nga Mi vẫn có vài phần tình cảm hương khói, lần này có thể coi là sư huynh muội cùng đi, làm sao nghĩ rằng nếu gian kế của người trước mắt thực hiện được, phái Võ Đang liền vô duyên vô cớ thấp đi hai bậc ở trước mặt Nga Mi.

*

Chú thích:

(1) Độ minh xuyên: Qua âm phủ / đầu thai.

(2) Thời hồng hoang sơ khai: Thừa sơ khai của con người, khi Nữ Oa đập đá vá trời.

(3) Rừng cốt thép xi măng ý nói xã hội đông đúc nhưng người người vô tình. Hiện đại văn minh tam giác ngược là cách ví von cuộc sống hiện đại bây giờ, ý nghĩa chính xác của nó thì mình tìm không ra L

(4) Chân nguyên: Chân khí của người.

(5) Hoàng đế chi cửu châm: Một bộ châm trong Trung y, gồm 9 cây châm có hình dạng khác nhau.

(6) Lý học: Phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh.

(7) Nam nữ đại phòng: Giữa nam và nữ phải có phòng bị kỹ lưỡng.

(8) Thiên địa đồng thọ: Trong Ý thiên đồ long ký, đây là chiêu thức võ công do Ân Lê Đình sáng tạo ra dùng để đối phó với Dương Tiêu vì biết rằng mình không đánh lại hắn. Chiêu thức này chính là thí mạng mình, tư thế quay lưng lại đối thủ, kiếm đâm qua mình trước rồi mới đâm vào bụng đối thủ, cả hai cùng chết.

2. Chương 2: Thuyền Nhẹ Lướt Nước Kiếm Quang Hàn

Vân Hi nghe được tin tức này không có nửa điểm kinh ngạc, ngược lại cảm thấy nếu Bối Cẩm Nghi nghịch ngợm cùng sư phụ đa mưu túc trí không tác hợp bọn họ mới là có quỷ. Chẳng qua cũng chỉ uống phí tâm tư... Vân Hi vừa thu thập binh khí tùy thân cùng quần áo vừa cười lạnh, Ân Lê Đình mang tình cảm sâu nặng với Kỷ Hiểu Phù, dù nàng có lộn lờ mười năm trước mặt hắn chỉ cũng vô dụng. Vốn ôm ý nghĩ kiếp này do trời ban tặng, bình an qua cả đời tức là không phụ chính mình, ai ngờ bây giờ lại nhận được khoai lang phồng tay.(1) Muốn trị cho Du Đại Nham không khó, nếu không cứu được cũng có thể nói cho họ Bàn Nhược Kim Cương môn có Hắc ngọc đoạn tục cao. Nhưng nàng biết, một khi đi ngược lại tiến trình của sự việc, thế giới này có thể thay đổi. Nhẹ, hồn phách của mình xuống mười tám tầng địa ngục; nặng, toàn bộ thể giới tan thành mảnh nhỏ.

Chỉ mong là chính mình lo xa... Vân Hi thở dài, từ khi tình cờ có được một chút chân nguyên kia, giác quan thứ sáu của nàng liền chuẩn kinh người.

Hay là, nói cho người trong Võ Đang một câu, khả năng của mình có hạn, không thể trị liệu?

Quyết định chủ kiến rồi, Vân Hi cÀ thấy trong lòng hạ xuống được một tảng đá lớn, lập tức quay sang Ân Lê Đình đang gấp rút tập trung đi đường, mỉm cười nói: “Ân lục hiệp, ta không biết cười ngựa.”

A?

Ân Lê Đình ngạc nhiên. Nam nữ đồng hành vốn đã không ổn, nếu còn ngồi chung một con...

“Cùng cười một con hoặc ngài dạy ta cười ngựa, hoặc là đi đường thủy.”

Ân Lê Đình không chút do dự lựa chọn phương án sau, nhưng mà... “Vân cô nương, dùng từ ‘ngài’ không khỏi quá nặng.”

Vân Hi cười nói: “Không nặng không nặng, nếu luận về vai vế, Hi còn phải gọi ngài một tiếng ‘sư thúc tổ’! Ừm, thật sự không phải nàng cố ý làm như vậy, người này... rất đáng yêu!”

“Không... đây... ý ta là...” Ân Lê Đình nói năng lộn xộn. Vân Hi thấy hấn bối rối, cũng cảm thấy hổ thẹn, vội la lên: “Luận vai vế là phải làm, nhưng nếu Ân lục hiệp không để ý, Hi không gọi là được.”

Nhìn bộ dáng khấn trương của Ân Lê Đình, cảm giác tội lỗi trong lòng Vân Hi lại tăng thêm một tầng, vì thế trên đường không hề đề cập tới việc này nữa.

Một đường im lặng.

Lúc này, Vân Hi đang dựa vào mép thuyền nhớ về kiếp trước, Ân Lê Đình ở giữa khoang thuyền muốn nói lại thôi. Vân Hi sớm phát hiện sự khác thường, hướng Ân Lê Đình vẫy vẫy tay: “Ân lục hiệp có việc?”

Ân Lê Đình gật đầu, hỏi: “Theo Vân cô nương, liệu tam ca của ta có thể lành bệnh không?”

Vân Hi nhìn lại, trong khoang thuyền tối đen chỉ thấy một cặp mắt sáng chứa đầy lo lắng.

“Ta cũng không biết... Chi bằng, Ân lục hiệp tỉ mỉ nói cho ta nghe thương thế của Du tam hiệp, được không?”

Ân Lê Đình đáp ứng một tiếng, sau một lúc lâu do dự, ngồi xuống mép thuyền đối diện Vân Hi.

“Tam ca trúng độc trước, sau đó mới trọng thương. Dựa vào khả năng của sư phụ, độc đã giải được, chỉ là thương thế...” Cặp mắt Ân Lê Đình nổi lên ánh lệ, “Gân cốt tay chân của tam ca... đều bị... người dùng Kim Cương chỉ lực... chỉ lực bóp nát, tổng cộng hơn hai mươi chỗ...” Nói đến đoạn thương tâm, nước mắt nhịn không được chảy xuống. Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Vân Hi, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

Vân Hi nhìn thiếu niên chưa hết non nớt trước mắt, rốt cuộc không tàn nhẫn nói ra ba chữ “Không thể cứu”. Trước đây khi đọc truyện, nàng đã cực kỳ đồng cảm Ân Lê Đình bị Kỷ Hiểu Phù làm tổn thương; nay tình nghĩa huynh đệ chân thực hiện lên trước mắt, sao nàng có thể không cảm động! Kiếp trước nàng là con một, kiếp này lại là cô nhi; tình người ở xã hội hiện đại lạnh lùng, Nga Mi nhiều nữ ni, nhưng đệ tử do Diệt Tuyệt thu đa phần là người mang cừu gia sâu đậm, hiếm khi nhìn thấy chân tình biểu lộ. Võ Đang thất hiệp đồng môn học nghệ, tình cảm sớm đã thân hơn huynh đệ ruột thịt.

Có cứu hay không?

Ngón tay Vân Hi đặt giữa trán, đột nhiên đau đầu. Bỗng dưng nàng nhớ tới khi xuất thế, nàng kia từng nói, tặng cho mình một chút chân nguyên giúp vượt qua tử kiếp, tức là có thể cứu được một mạng ở trên đời này. Nếu dùng để cứu Du Đại Nham cũng có thể thành công. Dù sao sau này Du Đại Nham cũng khỏi, bây giờ chỉ sớm hơn hai mươi năm mà thôi. Về phần mình, hai mươi chín liền hai mươi chín, sống lâu hai mươi chín năm đã là trời cao rủ lòng thương.

Nhưng không có Hắc ngọc đoạn tục cao, việc này hơi phiền phức. Không biết những gì mình đã học có đủ để nối xương hay không. Kia chính là gãy xương dập nát hoàn toàn triệt để a...

Ân Lê Đình thấy Vân Hi cúi đầu không nói, cảm thấy không yên.

Nấn lại xương vỡ, cài nẹp cố định, thoa thảo dược ngoài da... Trong đầu Vân Hi rối loạn nghĩ cách chữa trị, không hề chú ý rằng nàng đang bỏ quên Võ Đang Ân lục hiệp.

Trong phút chốc cặp mắt trong suốt ưu thương của Ân Lê Đình chợt lóe qua đầu Vân Hi, nghĩ đến hần nửa đời cơ khổ, bản năng không khỏi nổi lên tâm tư muốn bảo hộ. Nếu như... nếu như có thể làm cho hần bớt đi một chút thống khổ, cũng thật đáng giá phải không?

“Ta chỉ cứu được tám phần, hai phần còn lại phải xem ý trời.”

Hy vọng một chút chân nguyên chấn tử kiếp của nàng có thể ngăn được chuyện xấu của việc chữa khỏi cho Du Đại Nham sớm hai mươi năm. Mà nàng, cũng sẽ cố hết sức giúp thế giới này không mất đi quý đạo.

Trong mắt Ân Lê Đình tràn đầy vui mừng khó tin, nghẹn ngào nói: “Ăn mổ thay Võ Đang trên dưới cảm tạ Vân cô nương.” Dứt lời liền đứng lên, vén vạt áo trước, liền muốn quỳ xuống.

“Người làm cái gì vậy?” Vân Hi vội bước qua, nhưng cũng không kịp kéo hần, không khỏi trách mắng: “Dưới gối nam nhi có hoàng kim, lạy trời lạy đất lạy cha mẹ lạy sư trưởng, người lạy ta làm gì?” Đứng lên dùng lực quá mạnh, hai chân liền loạng choạng nhào xuống sàn thuyền.

Trời ạ... Vân Hi vỗ trán, muốn kể tiếp nhận giáo dục ngang hàng như nàng dùng tư tưởng phong kiến thuyết phục một người khác, mà người này chính là Ân Lê Đình – một khi đã nhận định liền cực kỳ cố chấp, rốt lại nhìn xem kết quả thế nào!

Vân Hi chột vật bò lên tất nhiên không thể thấy được Ân Lê Đình lại đỏ mặt lần nữa, chỉ nghe hần nói: “Vân cô nương trị bệnh cho tam ca, tức là có đại ân với Võ Đang của ta. Sau này nếu Vân cô nương có việc gì khó xử, Võ Đang trên dưới nhất định toàn lực tương trợ.”

Khó xử khó xử, việc ta khó xử chính là người bạn lòng với Kỷ Hiểu Phù như thế!

Vân Hi không hề chú ý, chính mình đã bất tri bất giác đem thiếu niên trước mắt trở thành người quan trọng nhất trong thế giới này. Đợi đến khi nàng ý thức được cũng đã quá muộn, chỉ có thể mang hết khả năng của mình bảo hộ cho hần, hy vọng cặp mắt sáng như ánh sao kia không hề nhiễm ưu thương.

Tình nghĩa như tay chân... là như thế sao? Vân Hi nhìn Ân Lê Đình vẻ mặt phần chấn ôm trường kiếm mấy ngày liền tiếp, cho rằng đây là quyết định đúng đắn nhất mình làm được từ khi đi vào thế giới này.

“Lên cao trông xa, cổ quốc vào cuối thu, thiên khí sơ khai.

Ngàn dặm nước sông trong như lụa, đỉnh núi xanh biếc như tên.

Buồm xa khua nước đón tịch dương, hứng gió tây, cờ tửu bay nghiêng.

Mây nhạt chiếu sắc thuyền, ngân hà rơi cò bay, họa đồ khó đủ.

Nhớ năm xưa, phồn hoa đuổi bắt, nay bên lầu than thổ, bi hận đan rối.

Thiên cổ lên xuống, ca thán vinh nhục khắp nơi.

Lục triều chuyện xưa theo nước chảy, nhưng sương khói phương thảo không phai.

Giờ đây thương nữ vẫn còn xướng lên Hậu đình di khúc.”(2)

Vân Hi ở giữa sông núi thoáng đã mấy ngày, trong đầu chợt nhớ đến ‘Quế chi hương’ của Vương An Thạch. Tuy lúc này không phải mùa thu, nhưng tâm tình lúc đó của Vương An Thạch Vân Hi cũng hiểu được vài phần. Người Mông Cổ thật sự tàn bạo, coi người Hán như nô lệ thấp kém nhất, ngang bằng với trâu bò, chuyên cế bạo ngược làm khổ bách tính. Mặc dù nàng cùng Ân Lê Đình cứu không ít người, nhưng làm sao cứu được cả giang sơn này?

Hơn nữa còn có Văn tự ngục(3) của Minh – Thanh... Vân Hi thở dài, ngổn ngang trăm mối.

Hưng, dân chúng khổ; vong, dân chúng khổ.

Nghiêng người ngồi trong khoang nhìn vạt áo trắng lay động theo gió của thiếu niên đầu thuyền, nàng chợt nhớ tới lần đầu gặp mặt, thân ảnh mảnh mai cất tiếng khóc lớn dưới cây lê. Mười tám tuổi... thiếu niên mười tám tuổi, nếu là ở kiếp trước, hần đang khổ chiến thi vào trường cao đẳng, nay hần lại không thể không bay ra khỏi cánh chim che chở của huynh trưởng, một mình đối mặt với thứ hiểm ác gọi là ‘giang hồ’.

Nghĩ đến hai kiếp làm người đã hiểu hết nhân gian âm lạnh, Vân Hi không khỏi cực kỳ ngưỡng mộ tính tình chất phác như vậy, tình cảm với những người không phải huynh đệ còn hơn huynh đệ ruột gấp trăm ngàn lần. Thâm nghĩ ngay cả tan xương nát thịt, cũng quyết bảo vệ một mảnh chân tình giữa nơi loạn thế của họ.

Vân Hi đến đuôi thuyền ngồi xuống, bên trong mắt phượng là vẻ tịch liêu, lại không biết thiếu niên cũng đi theo mình, nhìn xem Vân Hi như trích tiên.

Nhất thời lặng im.

“Ăn công tử.” Nhà dò đi tới đuôi thuyền lau mồ hôi, cười nói, “Một canh giờ nữa hai vị có thể rời thuyền.”

Ân Lê Đình khẽ gật đầu, thanh toán ngân lượng, ngồi ngơ ngẩn sau Vân Hi suốt một canh giờ.

Nữ tử này... thật sự là phàm nhân sao? Không mang theo nửa phần khói lửa trần gian, thật giống như phù dung ban mai, trong trẻo linh động. Mười lăm tuổi liền có một thân y thuật như thế, nói vậy nàng cũng không phải người tầm thường a!

Đội thuyền cập bờ đã là lúc chạng vạng, dù sốt ruột cũng phải tới khách sạn ở một đêm. Vân Hi ngồi trên thuyền lắc lư đã lâu, lúc này một bước lên bờ thấy chóng mặt hoa mắt, không khỏi thầm mắng bản thân vô dụng. Đang choáng váng đột nhiên cảm thấy Ân Lê Đình tiến lên, che chắn trước người mình.

A?

Vân Hi chăm chú nhìn, một đội quân Nguyên ngồi tán loạn trên bờ. Mắt thấy hai người rời thuyền, ánh mắt đều đục ngầu lộ vẻ tham lam thị huyết. Nhà dò thấy tình cảnh như vậy, vội khua chèo, từ từ trôi vào giữa sông.

Ân Lê Đình theo bản năng che chở khiến cho Vân Hi thoáng đỏ hốc mắt. Dường như đã thật lâu thật lâu không có cảm giác được người bậ hộ như vậy. Hơn nữa người đang bảo hộ mình kia, lại là Ân Lê Đình quen biết chưa lâu.

Chẳng lẽ... đây là thứ gọi là... hiệp nghĩa?

Vân Hi vẫn còn xuất thần, Ân Lê Đình đã ‘xoát’ một tiếng rút ra trường kiếm, cùng bọn Nguyên binh ào lên mà đánh cuộn một chỗ. Vân Hi cũng không cho rằng binh lính này vô tội, bởi vì trên đao cùng quần áo của chúng đều là máu. Bên cạnh rải rác mấy thi thể, chính là thân thể bị tàn phá nặng nề nhìn không ra hình người. Vân Hi nhìn lướt qua liền không dám quay lại, cảm thấy buồn nôn.

Cùng với một tiếng kinh hoàng ‘Cẩn thận’ của Ân Lê Đình, bên phải bị một luồng gió quét qua tê rần. Vân Hi né tránh theo bản năng, rút kiếm đấu với đại đao của đối phương. Liếc sang Ân Lê Đình bên cạnh, phát hiện trong mắt hắn tràn đầy tức giận, kiếm chiêu dần dần sắc bén tàn nhẫn. Vân Hi thở dài một hơi, lấy kiếm pháp Nga Mi đối địch. Đến lúc này nàng mới hồi hận, vì sao trước đây không hạ quyết tâm chăm chỉ luyện võ nghệ.

Đợi đến khi Nguyên binh từng người từng người ngã xuống, tà dương như máu chiếu nghiêng thân ảnh hai người, Vân Hi mang sắc mặt trắng bệch ngã ngồi xuống đất, kìm nén cảm giác buồn nôn trong ngực.

Nàng... vừa giết người ư?

“Vân cô nương...” Ân Lê Đình đứng lặng bên cạnh nàng, nhấc tay muốn thay nàng thuận khí lại cảm thấy không ổn, tóc đen hỗn loạn đánh vào tay có phần đau đớn.

“Không có việc gì...” Vân Hi chống kiếm, loạng choạng đứng lên, “Chỉ là ta sợ hãi.”

Sợ hãi?

Ân Lê Đình khó hiểu.

Vân Hi mở lòng bàn tay, năm ngón mảnh khảnh nhè nhẹ run rẩy.

Chính là sợ hãi hai tay dính đầy máu đen, tại nơi loạn thế chỉ như vậy mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Một thân y thuật vốn để cứu người, vì sao giờ phút này lại đoạt đi mấy mạng người? Coi sinh mệnh như con kiến vốn là chuyện nàng chán ghét nhất a!

“Không có việc gì.” Sắc mặt trắng bệch của Vân Hi tỏ rõ nàng thập phần có việc. “Vẫn nên đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi thôi.”

Ân Lê Đình cũng đã đoán được tám chín phần, Vân Hi mới đến tuổi cập kê, e là lần đầu tiên ra tay giết người, khó có thể thừa nhận. Bọn Nguyên binh này – Ân Lê Đình cắn răng, thật sự đáng chết!

“Được.” Thanh âm dịu dàng đến cực điểm, con người trong vắt mang vài phần thương tiếc.

Vân Hi một đường mơ hồ, chỉ biết nghiêng ngả lão đảo theo Ân Lê Đình. Đợi cho cửa phòng đóng chặt, nàng rút cuộc nhìn không được, từng ngum từng ngum nôn ra, thân thể sớm đã quên đi mùi vị của khóc nay lại bắt đầu không tiếng động rơi lệ.

Ân Lê Đình ở ngoài cửa thở dài, cũng không dám đẩy cửa đi vào, dứt khoát ngồi xuống tại chỗ hành công. Một đêm trôi qua như thế.

Vì Vân Hi không thể cưỡi ngựa, cộng thêm thân thể không khỏe, cước trình của hai người chậm đi gấp đôi. Đến được núi Vô Đang Hồ Bắc đã là mười mấy ngày sau.

Có điều...

Vân Hi nhìn Vô Đang chực tử phiêu lệ trước mắt, cùng với Trương Tam Phong chân nhân đang bế quan một nửa liên vôi vàng đi tới, tâm tư luôn luôn bình tĩnh cũng không khỏi hơi thấp thỏm.

Liệu mình có năng lực thỏa mãn tâm nguyện của bảy người này không?

Thôi!

Vân Hi hạ quyết tâm, đem tất cả biện pháp đã nghĩ tới trên thuyền dùng hết trên người Du Đại Nham. Đợi đến khi một chút chân nguyên từ ngón tay của mình chuyển sang mi tâm Du Đại Nham, cuối cùng nàng cũng cạn kiệt sức lực, không chống đỡ nổi mà ngã xuống đất.

Thành hay bại, xem ý trời đi.

*

Chú thích:

(1) Khoai lang phỏng tay: Việc khó.

(2) Tác phẩm “Quê chi hương – Kim Lăng hoài cổ” của Vương An Thạch. Mình không có khả năng dịch thơ, mong mọi người thông cảm >.

3. Chương 3: Quân Tử Như Ngọc Đêm Dài Tĩnh

Mình nguyệt tây trầm, mặt trời chưa ló, vốn không phải lúc ngồi thảo luận. Nhưng năm người Tống Du Trương Ân Mạc bị Trương Tam Phong đuổi ra khỏi phòng của tam đệ tử, làm sao cũng không thể ngủ được. Lại thêm thân có võ công, ba ngày năm ngày không ngủ không nghỉ cũng chẳng lo, cho nên lựa chọn thời điểm buổi đêm không thích hợp nhất mà ngồi nói chuyện.

“Thương thế của tam ca hiển nhiên đã từ từ chuyển biến tốt, không biết vì sao sư phụ lại vội vàng đuổi chúng ta ra ngoài?” Trương Tùng Khê luôn đa trí nhưng nay cũng đoán không ra, cứ thế nghi vấn.

Mạc Thanh Cốc không kiềm chế được, lập tức thốt lên: “Ngay cả tứ ca cũng phải tự chất vấn như vậy, bốn người chúng ta làm sao biết được?”

“Sư phụ tự có chừng mực.” Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu song song đáp.

Du Liên Chu nói ra lời này, thật sự dọa ba vị sư đệ nhảy dựng. Ai chẳng biết Du nhị hiệp trời sinh tính tình lạnh lùng không thích nói nhiều, lần này nôn nóng, tất nhiên là do trong lòng cũng có ưu tư không rõ nguyên nhân.

Ân Lê Đình trầm mặc hồi lâu, giờ mới buồn bã mở miệng: “Tam ca có chuyển biến tốt là thật, nhưng vì sao Vân cô nương ngày càng yếu ớt?”

Từ ngày Vân Hi ngã xuống không dậy nổi tới nay, thân thể suy yếu vô cùng, thi thoảng trên mặt còn xuất hiện vẻ thống khổ khó nhịn. Từ buổi sáng sau khi Trương Tam Phong bắt mạch cho nàng, thần sắc liền cổ quái, lập tức xua năm người ra ngoài, một mình ở trong phòng Du Đại Nham ngồi mãi một tư thế, khẳng khẳng không cho người khác đi vào. Dù Tống Viễn Kiều bái sư đã lâu, cũng lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh này.

“Không phải sư phụ nói nàng mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi vài ngày liền không có việc gì sao? Lục ca quan tâm quá mức như thế làm chi?” Khẩu khí của Mạc Thanh Cốc không giấu nổi trên choker.

Ân Lê Đình đỏ mặt, miệng nói: “Là ta mang nàng lên núi, tất nhiên cần phải chiếu cố nàng.”

Hai vị tiểu sư đệ người tới ta đi đấu võ mồm, Trương Tùng Khê nửa câu cũng không nghe lọt. Hắn trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên tinh quang lóe lên trong mắt: “Chẳng lẽ ngũ đệ bị cưỡng ép rời đi?”

Bốn người ngẩn ra.

“Người trong võ lâm trên đảo Vương Bàn Sơn không chết cũng điên, Minh giáo Kim Mao sư vương, đại tiểu thư Thiên Ưng giáo cùng Ngũ đệ lại cùng mất tích. Nếu là trùng hợp thì thật sự rất khéo.”

Trương Tùng Khê nói ra lời ấy không phải không có lý, có điều vừa nghe liền cảm thấy quá mức kinh hãi, trong chốc lát bốn người chưa thể tiếp thu.

“Tam ca bị thương nặng vì Đồ Long đao, Thiên Ưng giáo tranh thủ lúc này mở ‘Dương đao lập uy đại hội’. Nếu là ta, bất luận thế nào cũng phải đi điều tra một phen.”

Ân Lê Đình ‘A’ một tiếng, hốc mắt không khỏi đỏ lên. “Vây... vậy chẳng phải ngũ ca lành ít dữ nhiều ư?” Trong bảy huynh đệ, hắn cùng Trương Thúy Sơn gần tuổi nhất, tới nay cũng là Trương Thúy Sơn quan tâm hắn nhiều nhất. Lúc này Trương Tùng Khê phán đoán một phen, khiến sầu lo trong lòng hắn nặng thêm mười phần.

Một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên vai Ân Lê Đình, tỏ ý an ủi. Ân Lê Đình nâng mắt đắm lệ nhìn qua, là đại sư huynh Tống Viễn Kiều.

“Tứ đệ liệu sự luôn luôn chuẩn xác, ngũ đệ sinh tử chưa biết thật khiến cho người ta lo lắng, hơn nữa Thiếu Lâm luôn miệng nói ngũ đệ giết chết bảy mươi một mạng người của Long Môn tiêu cực cùng sáu vị tăng nhân Thiếu Lâm...” Tống Viễn Kiều trầm ngâm một lúc lâu, phân phó nói, “Nhị đệ, người cùng tứ đệ, lục đệ xuống phía Nam điều tra rõ việc này, ba ngày sau liền khởi hành, không thể chậm trễ.”

Ba người ưng thuận, trong lòng bội phục đại sư huynh xử sự thích đáng. Theo như tình hình khôi phục của Du Đại Nham, trong ba ngày có thể bỏ đi thanh nẹp, hồi phục được hơn hay không sẽ phải quan sát chữa trị sau; Du Liên Chu võ công mạnh nhất, Trương Tùng Khê túc trí đa mưu, Ân Lê Đình thận trọng đứng đầu, ba người xuống phía Nam tất nhiên không sai, nếu không tìm được gì cũng không đến mức giống như Trương Thúy Sơn sinh tử không rõ. Mạc Thanh Cốc tuổi nhỏ, võ công yếu nhất, lại thêm tính cách nóng nảy, lỡ may không chú ý phá vỡ quan hệ giữa các môn phái thì thật không ổn. Tống Viễn Kiều trên thực tế đã là chưởng môn Võ Đang, lưu lại Võ Đang xử lý công việc, điều hòa mâu thuẫn của hai phái Võ Đang Thiếu Lâm tất nhiên không thể thích hợp hơn.

Trong chốc lát đã sắp xếp xong xuôi, trời vẫn chưa sáng, năm sư huynh đệ đơn giản nói chút chuyện phiếm giết thời gian, chờ sư phụ triệu hồi.

Lại không biết bên này năm người không ngủ, hai người bên kia cũng khó an giấc.

Vân Hi tất nhiên không cần nói nhiều, từ sâu trong linh hồn truyền đến cơn đau còn thống khổ hơn lắng trĩu chêm eo. Chẳng qua nàng cho rằng lần này chịu tội hoàn toàn do mình tự tìm, cũng đành cố gắng chịu đựng. Nhưng sau khi Trương chân nhân bắt mạch cho Vân Hi vẫn âm thầm kinh hãi, thân thể Vân Hi không có

gì đáng ngại, nhưng trong ánh mắt lộ ra thống khổ giống như thân thể rơi vào âm ti địa ngục; chính mình sống hơn chín mươi tuổi, lại xuất gia làm đạo sĩ, cũng có chút nhận thức về thiên đạo.(1) Du Đại Nham trước mắt sắc mặt hồng nhuận hơi thở ổn định, không hề phảng phất bộ dáng ma bệnh ngày đó, ngoại trừ y thuật cao siêu của tiểu cô nương kia, hơn phân nửa cũng do nàng làm gì đó với Du Đại Nham.

Có điều... Vân Hi tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ đúng là người tu chân sao?

Trương Tam Phong trầm tư không thể giải, lại ngại nam nữ phân biệt, cũng không tiện xông vào phòng Vân Hi để hỏi.

Đau a đau a đau... Vân Hi nghiêng răng rồi nghiêng răng, gối chần trải giường đã bị nàng cào ra vết rách, nhưng cảm giác đau đớn không biết từ nơi nào mà đến cũng chưa tiêu tan được một phần.

Đây... là trừng phạt nghịch thiên ư?

Mắt thấy sắc trời đã rõ, chính mình một đêm không hề chợp mắt, xem ra lại phải ngủ bất kể ngày đêm. Cảm giác khó chịu này cũng chỉ đến ban ngày mới có thể giảm bớt.

“Vân cô nương.”

Vân Hi ngẩn ra, thanh âm già cả ôn hòa, rõ ràng là Trương Tam Phong.

Miễn cưỡng khoác áo đứng dậy mở cửa, lộ ra vài nét tươi cười: “Trương chân nhân có việc?”

Trương Tam Phong không nói một lời, giữ lấy hàm dưới của Vân Hi, ném vào một viên thuốc, sau đó thuận tay hướng lên đầu nàng, vỗ một chưởng xuống thiên linh cái.

A...

Cảm giác cực kỳ thoải mái lan khắp toàn thân từ trên xuống dưới, đau đớn khó nhin kia đột nhiên tan biến.

Vân Hi cả kinh, thân mình khom xuống, rời khỏi kìm kẹp của Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong nhìn thẳng vào đồng tử của nàng, lấy làm lạ hỏi: “Người không phải là người tu chân ư? Nhưng tại sao...”

Xem ra gừng càng già càng cay... Vân Hi nháy mắt liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Tam Phong, đành phải thành thật đem hết thấy nói thẳng ra. Cuối cùng, nàng không khỏi lo lắng thở dài: “Vân Hi không có ác ý, Trương chân nhân không cần suy nghĩ nhiều.”

“Nếu người có chút ác ý, một chưởng vừa rồi của ta đã có thể giết người.”

“Người liều chết cứu giúp, là vì sao? Võ Đang chúng ta chưa từng có ân với người.”

“Làm việc này, chẳng lẽ vì Lê Đình?”

Liên tiếp ba câu hỏi, nhưng nửa câu Vân Hi cũng không đáp được.

“Thôi.” Trương Tam Phong chấp tay sau lưng đứng lên, trên mặt không hiện ra nửa điểm biểu tình, “Ta vốn không nên nghi ngờ vô căn cứ như vậy, chỉ vì Đại Nham, Lê Đình đều là đệ tử của ta.”

Vân Hi cảm thấy sáng tỏ, tình như phụ tử, quan tâm sẽ bị loạn sao...

“Người ở Võ Đang một thời gian, đợi thân thể tốt rồi hãy quay về Nga Mi. Xem người nữa câu cũng không nói, hẳn có nỗi khổ tâm, việc này ta cũng giấu diếm cho người, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết được.”

*

Gió mát trăng thanh, tay trắng gảy đàn, vốn là cảnh đẹp chốn nhân gian, nhưng nay lại toát ra ba phần thanh lãnh. Vân Hi nghe qua lời nói của Trương Tam Phong, cảm thấy âu lo, nhưng không có người ở bên kể khổ, chỉ có thể đem tất cả tâm sự trút vào tiếng đàn.

Chợt nghe có người đến gần, tiếng đàn bỗng nhiên đình chỉ. Vân Hi ngẩng đầu, nhìn thấy Ân Lê Đình bước dưới ánh trăng mà đến, cặp mắt trong vắt như nước, thân sắc nhu hòa, tay áo lay động, hòa vào ảo ảnh

bóng hình đứng dưới cây lê trong ký ức, mơ hồ huyền ảo nảy sinh ra ba phần tiên cảnh mê hoặc, nhất thời khiến nàng nhìn ngây người.

“Ân lực hiệp có hứng thú du sơn đêm khuya sao?” Sau một lúc lâu Vân Hi mới hoàn hồn, cười hỏi.

“Hôm nay đến lượt ta trực.” Ân Lê Đình đáp, dừng lại trước người Vân Hi, “Thân mình của Vân cô nương đã tốt hơn chưa?”

“Đa tạ Ân lực hiệp quan tâm, đã không còn vấn đề nữa.” Vân Hi buông mi mắt, che giấu tâm sự.

Nhất thời lặng im, hơi thở của hai người thoang thoảng mỏng manh lưu chuyển trong không khí, tâm tình của Vân Hi chậm rãi bình tĩnh trở lại. Ân Lê Đình nhìn thân hình mảnh mai đang ngồi, nhớ ra từ khi quen biết tới nay nữ tử này đều một thân cô mịch, đáy lòng cảm thấy xót xa, chợt buột miệng hỏi: “Vì sao Vân cô nương tuổi còn nhỏ liền lên Nga Mi tập võ một mình? Lệnh tôn lệnh đường nỡ bỏ được ư?”

Lời vừa nói ra, Ân Lê Đình cảm thấy hơi đường đột, đang định giải thích Vân Hi đã mở miệng: “Từ khi ta sinh ra liền ở Nga Mi, ngay cả hai chữ ‘Vân Hi’ cũng là tùy tiện đặt...” Đặt từ kiếp trước, “Nào có cha mẹ?”

Ân Lê Đình khe khẽ ‘A’ một tiếng, đầu biết cha mẹ của tiểu nữ thân có tuyệt thế y thuật này đều đã qua đời. Chỉ nghe Vân Hi nói tiếp: “Một vị cố nhân từng nói với ta, gia mẫu khó sinh mà mất, về phần gia phụ, ta chưa bao giờ gặp qua, chắc hẳn cũng không thích đến gặp nữ nhi như ta đây.”

Ân Lê Đình cảm thấy buồn bã, thừa nhận chính mình được huynh trưởng sư phụ che chở, tốt hơn nàng nhiều lắm. Thương tiếc nổi lên từ đáy lòng, ánh mắt nhu hòa như muốn xuất thủy.

“Nhưng còn người, bảy huynh đệ giống như một khối, khiến cho người khác rất hâm mộ.”

Ân Lê Đình nghe vậy, tựa như nghĩ tới điều gì, khẽ mỉm cười.

“Lúc sư phụ mang ta lên núi, ta mới chỉ là đứa trẻ để tóc trái đào, may mắn được các huynh trưởng chăm sóc, nhất là ngũ ca, đối với ta còn tốt hơn thân hơn ca ca ruột nhiều lắm. Hồi nhỏ nghịch ngợm, cũng toàn là ngũ ca giúp ta giải quyết hậu quả mới tránh được nhị ca trách phạt.” Nói đến Du Liên Chu, trong mắt Ân Lê Đình hiện lên bảy phần kính trọng hai phần bất đắc dĩ một phần sợ hãi, “Lớn rồi mới biết nhị ca mặt lạnh tâm nhiệt, chuyện gì cũng lo lắng thay chúng ta. Ngũ ca vừa đi, dù ngoài mặt hẳn không nói gì, lại thường đến ngồi cả đêm trong phòng ngũ ca.”

“Ta với Thất đệ nhỏ tuổi nhất, một thân võ nghệ phần lớn do đại ca nhị ca truyền thụ; đại ca bận lo liệu sự vụ bốn môn, thường không thể phân thân, cho nên nhị ca gần như trở thành sư phụ của ta và thất đệ.”

Vân Hi lắng lắng nghe. Ân Lê Đình chưa bao giờ nói thao thao bất tuyệt ở trước mặt nữ tử như thế này, chính mình cũng cảm thấy kỳ quái. Khi nói đến đoạn bảy huynh đệ cùng nhau hợp lực, giang hồ không người có thể đánh lại, Vân Hi đã ngồi sang bên cạnh, nghiêng đầu chăm chú lắng nghe. Một đôi mắt phượng dần dần trở nên xa xăm, giống như biển lớn xanh thẳm, mệnh mông bát ngát, Ân Lê Đình bất tri bất giác liền bị hút vào, ngay cả chính mình nói đến đâu cũng không nhớ được.

Thật quang minh lỗi lạc... Vân Hi không hề cảm thấy khác thường, âm thầm cảm thán, quả nhiên là danh môn đệ tử tinh hoa truyền thừa của Khổng lão phu tử, ngay cả đánh nhau cũng học lão nhân gia mà dồn dập dễ dàng chiến đấu một cách cao sang, không giấu đồ bìm leo, không ám tiễn đánh người, không lấy đông hiếp ít. Dù là đạo tặc không chuyện ác nào không làm, cũng phải quang minh chính đại tới cửa khiêu chiến rồi trừ bỏ, thật đúng là...

Cách đó trăm trường, Trương chân nhân tiên phong đạo cốt mang vẻ mặt bí hiểm khó dò, hai đệ tử Du Liên Chu, Trương Tùng Khê lãnh tuấn đứng bên cạnh nghiêng ngẫm, ngực mang tâm tư khác nhau, nhưng nửa tiếng vang cũng không động ra.

Ân Lê Đình tuần diện đồ bồng ôm quyền thi lễ, một lần nữa tuần sơn; Vân Hi ôm đàn bước được ba bước lại liền tiếp thở dài, Trương Tam Phong mang theo nụ cười thâm thúy bồng tĩnh đại ngộ không tiếng động rời đi; Du Liên Chu bỏ lại tứ đệ, tiếp tục về phòng bảo vệ tam đệ; Trương Tùng Khê cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu, thân hình đột ngột vọt lên, lẳng không đập bộ rời đi, đầu thềm quán minh dạ lan san.(2)

Ngoại trừ cước bộ vội vàng đi đi lại lại của đệ tử đời thứ ba, trên núi Võ Đang lớn như vậy, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ào ào.

*

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tống Viễn Kiều, buổi sáng sau khi Vân Hi châm cứu cho Du Đại Nham xong, tháo thanh nẹp xuống liền không còn nửa điểm trở ngại. Có điều Du tam hiệp long tinh hổ mãnh phải học cách bước đi một lần nữa.

Nói đến phương pháp điều dưỡng, thầy trò Trương Tam Phong cao minh hơn Vân Hi rất nhiều, tất nhiên Vân Hi không tiện quấy rầy thêm, sau khi ba đệ tử của Võ đang xuống phía Nam cũng đứng dậy cáo từ, trong lòng lại vắng vẻ như mất đi một phần.

Hôm nay, Vân Hi bước ra khách sạn liền tình cờ chạm mặt một già một trẻ. Lão giả tinh thần quắc thước, thiếu niên anh dũng uy vũ, cả hai thấy Vân Hi đều cả kinh. Vân Hi không để ý tới, bước thẳng qua hai người mà đi.

“Cô nương chậm đã.” Hai người cùng mở miệng kêu lên.

Vân Hi dừng lại.

“Cô nương mang họ Kỷ, hoặc họ Dung?” Thanh niên đột nhiên đặt câu hỏi.

Vân Hi cảm thấy khó chịu, lạnh nhạt nói: “Cả hai đều không phải.”

Trên mặt hai người hiện ra vẻ kinh ngạc, lão giả cất cao giọng: “Khuyến tử đường đột, cô nương chớ trách. Cô nương giống chuyết kinh(3) đến bảy tám phần, vậy nên mới hỏi như thế.”

Vân Hi cả giận, bất chuyện cũng không cần dùng lý do hoang đường như vậy. Nhìn tuổi hắc đã không nhỏ, phu nhân hắc cũng không còn trẻ. Giờ đây lại nói dung mạo của mình tương tự phu nhân hắc, vừa nghe lời đã hiểu dụng ý.

Nhưng thật ra lần này Vân Hi đa tâm, hai người kia không hề có ác ý.

Không biết vì sao bị cuốn vào một trận đánh nhau trên đường, mục tiêu hướng thẳng vào Vân Hi. Hắc là vị thiếu niên hư hỏng nào đó thấy Vân Hi xinh đẹp, cố ý khơi mào tranh chấp, muốn thừa dịp loạn mà cướp người. Võ công của Vân Hi dù yếu nhưng không phải dễ chọc, người khác đụng đến kiếm pháp của Nga Mi cũng không thể chiếm được lợi thế. Tuy nhiên công lực của nàng còn thấp, hơn nữa thân thể nữ tử yếu ớt, chốc lát chống đỡ không nổi, mắt thấy sẽ bị đánh bại.

Kim quang chợt lóe lên, lão giả giúp Vân Hi chặn lại đám người, chưa hết thời gian một chén trà nhỏ, tất cả đã chật vật chạy trốn. Vân Hi nhìn kĩ, thấy trên tay lão giả đang cầm một cái tiên tử.(4)

Chống kiếm, miễn cưỡng đứng thẳng, Vân Hi mở miệng tạ ơn người nọ. Chợt phát hiện hai người đều mang thân sắc cổ quái nhìn ngực của mình, nàng cúi đầu nhìn xuống, thì ra bạch ngọc phù dung đeo trên cổ từ khi ra đời đã lộ ra ngoài y phục.

“Đây là...” Thanh niên nam tử sắc mặt kinh nghi.

Vân Hi đáp: “Di vật của tiên mẫu.” Thấy ánh mắt hai người kì quái, võ công của chính mình lại không tốt, cần mau mau chạy về Nga Mi. Vì thế vội càng hướng hai người nói cảm tạ, thì triển khinh công tuyệt trần mà đi. Không lường trước được võ công Vân Hi không mạnh, nhưng khinh công không hề kém, lúc hai người hoàn hồn đã không kịp đuổi theo.

“Cha...” Thanh niên vừa mừng vừa sợ.

“Kiếm pháp Nga Mi.” Lão giả ngắt lời, thanh âm run nhè nhẹ, ánh mắt trở nên lưu luyến.

Xung quanh sớm có người nhận ra lão giả, cung kính chấp lễ: “Chẳng lẽ là Hán Dương Kỷ lão anh hùng?”

Lão giả trả lễ, nói: “Đúng là lão phu.”

“Chúng ta lập tức đi Nga Mi.” Thanh niên nói xong, nhảy lên ngựa, lại bị phụ thân rút tiên cuốn lấy chân ngựa, không thể chuyển động. Nam tử khẩn trương: “Cha, muội muội nàng...”

“Tùy nàng đi.” Muốn nhận thức cũng không vội vàng, huống hồ hai người còn có chuyện quan trọng, không thể chậm trễ. Nếu đã biết hơn mười năm nay nàng đang ở Nga Mi, tất nhiên liền viết một phong thư cho Diệt Tuyệt sư thái, sau đó đưa nàng về nhà cũng không muộn.

Vân Hi chạy nhanh hơn mười dặm, cảm thấy đã đoán ra ba phần. Nhưng nàng sống quen một mình, nếu tự nhiên thêm rất nhiều người nhà, ngược lại sẽ không thích ứng. Vì thế vội vàng tìm một chiếc thuyền, bảo nhà dò lập tức về hướng Tây đi Tứ Xuyên. Nhớ đến khi đi có Ân Lê Đình làm bạn, giờ đây trở về lẻ loi một mình, không khỏi cảm thấy thê lương. Nhưng Trương Tam Phong rõ ràng đã phát hiện ra điều gì đó, tất nhiên không thể phớt lờ đưa tiễn. Tình cảnh lần này, Vân Hi cũng cho là tự làm tự chịu.

Mà Ân Lê Đình, trong lòng mang nặng hai tầng lo lắng Trương Thúy Sơn cùng Vân Hi, theo hai vị huynh trưởng xuống Giang Nam.

*

Chú thích:

- (1) Thiên đạo: Lẽ trời.
- (2) Minh dạ lan san: Sắc trời đã tối, ánh sáng đã tàn.
- (3) Chuyết kinh: Người vợ.
- (4) Tiên tử: Cái roi.

4. Chương 4: Giai Nhân Mộng Ân Phù Cừ Hương

Vân Hi một đường đi hướng Tây cũng không đụng thêm phiền toái gì, ai ngờ vừa về gặp Diệt Tuyệt sư thái, phiền toái liền dồn dập đổ xuống. Đầu tiên là báo cáo quá trình chữa bệnh cho Du Đại Nham, sau kể lại thái độ đối đãi của phái Võ Đang trên dưới với đại phu kiêm đệ tử phái Nga Mi là nàng. Cuối cùng, Diệt Tuyệt sư thái cười nhạt trước chuyện Vân Hi một người một kiếm mà không thể tự bảo vệ mình, quay sang chỉ thị cho Đinh Mẫn Quân bên cạnh: “Từ hôm nay trở đi, người phụ trách Vân Hi, luyện võ không thể có nửa điểm lơ đãng.”

Đinh Mẫn Quân hết sức sảng khoái, lập tức kéo Vân Hi đi luôn, nói là sẽ hết sức ‘chỉ bảo’ võ nghệ cho sư muội, không để người khác bắt nạt một lần nữa. Vân Hi biết Đinh Mẫn Quân không có ý gì tốt, nhưng cũng mặc nàng lôi kéo, cảm thấy huấn luyện ma quỷ một thời gian cũng chẳng phải chuyện xấu, có thể sửa đổi tính tình lười nhác của mình.

Sau khi hai người lui ra, trong mắt Diệt Tuyệt sư thái lóe lên tinh quang, gọi: “Tĩnh Huyền, Tĩnh Hư.”

“Có đệ tử.” Hai nữ ni đồng thanh trả lời.

“Hai người lập tức đến Lâm An, tra tìm tung tích của Kim Mao sư vương Tạ Tổn.”

Bàn tay cầm Y Thiên kiếm nắm chặt, tính tình cổ quái nay lại thêm ba phần âm lãnh.

“Đệ tử nhận lệnh.”

*

Bị hành hạ một ngày, dù Vân Hi có kiên trì đến đâu cũng không chịu nổi mà gục xuống. Đinh Mẫn Quân mang theo tâm tình vui vẻ, quăng lại một câu ‘Ngày mai tiếp tục’ rồi rời đi. Vân Hi lê bước về phòng, vùi xuống nước ấm gội sạch một thân mỗi mọt.

... Hơi nước Giang Nam quấn quanh cầu cong liễu khói, tựa như về tới cổ hương kiếp trước. Khoảng giữa tháng ba tháng tư, một cây liễu lá mảnh buông dài theo thân, lầu gác phương xa chìm trong ảo ảnh, hẳn là thời tiết khiến người ta dễ rung động nhất trong năm, tịch tịch không chút huyền ảo.

Sương khói lượn lờ, thuyền nhẹ khua mái chèo, thời gian đã lưu chuyển tới Giang Nam hiện tại. Hoa sen ẩn trong tiếng đàn du dương, thiếu niên lướt nước bay tới, ngại ngần khẽ cười, hòa nhã trong sáng. Ngón tay thiếu nữ ấn dây đàn, mắt đẹp linh động, uyển chuyển nói cười chiết hoa đem tặng, tâm ý rất rõ ràng.

... Tóc đen búi cao, màn trường mê man, mắt đắm phù dung, uống chén rượu giao thương, hoan hỉ cùng gối đầu. Trâm tóc ngân phượng lấp lánh như sao trời, thiếu niên cầm bút than tình tế vẽ lông mày, thiếu nữ ngưng mắt, miệng khẽ ngâm một điệu hát cổ, ngoài cửa sổ chim oanh réo rất tô điểm cảnh xuân.

Màn đỏ cuốn, mây chiều tan, hai người cùng cười ngửa, say sưa vô chừng lưu lạc thiên nhai.

... Kiếm quang lấp lăm, tuyết Bắc tung bay, song kiếm sắc bén chống địch, tiếng cười rọi ánh tà dương. Lê hoa rực rỡ tràn ra khắp nơi như ngàn cây cùng thả, chưởng phong thoát ra từ tay áo cũng nguyện kể vai thi triển, đôi người đôi cánh theo gió bay đi, thề sống chết không rời...

“Sư tỷ!”

Vân Hi mở to hai mắt, mông lung ứa lệ.

“Nước đã lạnh hết cả rồi, nếu mệt mỏi quá liền nói cho sư phụ một tiếng đi! Tỷ cũng biết Đinh sư tỷ... Đinh...”

Bối Cẩm Nghi nhìn sang Vân Hi lại một lần nữa nghiêng đầu mê man, cảm thấy đau lòng, với tay nhắc sư tỷ dậy, lau người mặc áo trong cho nàng, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường ngủ yên, chính mình đi dọn dẹp phòng ngủ đã ướt sũng.

... Trên đỉnh Quang Minh, sát thanh gợi lên huyết quang đầy trời, thân hình nam tử lão đảo, ướt lệ rút ra trường kiếm như ngọc, kiếm chưởng quán quýt tựa chí tử phương hựu, trong mắt nam tử tràn đầy tình mạch tuyệt vọng, chỉ mong một lần mộng hồng trần...

“Sư tỷ?” Bối Cẩm Nghi trở lại phòng, phát hiện Vân Hi trong mộng thống khổ, cực kỳ kinh ngạc.

... Núi Vô Đang minh nguyệt thê lãnh, từng bách sâm nhiên, nam tử áo xanh ôm trường kiếm mắt nén lệ quang, lão nhân râu dài bạc trắng phía sau thấp giọng trấn an, thở dài, kiếm chiêu tuyệt tình hai bên cùng chết như vậy thật giống như thọ cùng thiên địa.

Bối Cẩm Nghi nhìn Vân Hi mồ hôi đầm đìa, không khỏi cảm thấy lo lắng. Nếu từ nhỏ không ở cùng một phòng với Vân Hi, biết nàng tâm tính thuần thiện cá tính thanh lãnh, lúc này hẳn đã cho rằng nàng làm gì đó day dứt với lương tâm, vậy nên trong mộng cũng không thể trốn thoát.

“Sư tỷ à...” Bối Cẩm Nghi nhỏ giọng nói, “Lần này tỷ trở về tựa như thay đổi thành người khác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

... Thiếu niên áo trắng mang trường kiếm cười trắng mà đến, mi mục nhu hòa, tính thuần không lạc bụi trần; chỉ oán hồng trần si triền, tình ái khuyên tâm, đau khổ lưu luyến cả cuộc đời. Thân ảnh thiếu nữ phiêu diêu theo gió cuốn xa, giọng nói mềm mỏng lo lắng lan truyền trong không trung: “Lê —— Đinh —— “

Hoa sen quán nước trong, hương thơm ngát đầy trời, bàn tay trắng nõn nâng sen phảng phất tiên nhân hạ phàm, trong mắt lại si mê vương vấn duyên trần tam thế...

Bối Cẩm Nghi tắt hết đèn đuốc, nằm xuống một chiếc giường khác trong phòng.

Mộng hiện mộng ẩn, mộng ẩn mộng hiện, thanh lệ quay cuồng dính ướt gối, phù dung trước ngực tỏa ra ánh sáng lạnh liệt như đao kiếm ba thước, một lần lại một lần đâm vào lòng người, không lúc nào hiện lên sắc ấm áp.

Đến bình minh, cuối cùng Vân Hi cũng bừng tỉnh, không khỏi cuốn chăn quanh mình, nghẹn ngào thất thanh.

Vô duyên vô cớ sao lại có giấc mộng kỳ quái này? Tất nhiên là thâm tâm vô cùng tưởng niệm. Vân Hi chợt sáng tỏ: Tương tự như vậy cũng chỉ có thể rơi vào kết cục bi thảm, người chàng khổ tâm lưu luyến si mê chính là Kỷ Hiểu Phù mà mình chưa từng gặp a... Nhưng vì sao, vì sao lại bất tri bất giác đặt chàng vào lòng? Vì sao biết rõ không nên yêu vẫn không thể từ bỏ? Vì sao...

Nếu đã như thế, chuyện nàng có thể làm cũng chỉ là nghịch chuyển kết cục, giúp chàng không phải chịu đựng day dứt thống khổ kia. Nhìn chàng hạnh phúc, chính mình cũng sẽ vui vẻ thôi... Chẳng qua, chẳng qua vẫn có một chút không cam lòng...

*

Tình mơ hôm sau, Diệt Tuyệt sư thái vừa dậy sớm luyện công đã nhận được phong thư của Hán Dương Kỷ Viễn Sơn, trên thư cung kính viết: “Nga Mi chưởng môn thân mở”.

Từ bao giờ phái Nga Mi ta có liên hệ với Kỷ lão anh hùng thành danh đã lâu vậy?

Diệt Tuyệt sư thái thuận tay trả về, nào ngờ người truyền tin đau khổ cầu xin, nói rằng nếu ngay cả niêm phong mà sư thái cũng không mở, e rằng chính mình khó thoát khỏi tội vạ. Đình Mẫn Quân lúc này đang tranh thủ đến lãnh giáo võ công của sư phụ, cảm thấy tò mò, liền khoa môi múa mép, ca ngợi thanh danh của chưởng môn Nga Mi, hỏi xem kẻ nào dám cả gan vuốt râu hùm? Diệt Tuyệt sư thái vốn tự đại, cảm thấy lời nói của Đình Mẫn Quân rất hợp ý mình, thống thống khoái khoái mở thư.

Ai ngờ đọc được một nửa, Diệt Tuyệt sư thái liền gấp thư lại, đưa cho Đình Mẫn Quân: “Đi, đưa cho Vân Hi.”

Đình Mẫn Quân lập tức đáp ứng, nhưng đến chỗ không người liền nhìn lén. Không xem thì thôi, vừa thấy đã tức giận, nghĩ đến chính mình ngay cả cha mẹ cũng không biết là ai, Vân Hi kia lại đường đường chính chính là hậu nhân của danh môn, ngộ tính hơn người, tất nhiên ván đã đóng thuyền chờ nhậm chức chưởng môn Nga Mi. Nghiến răng nghiến lợi, nghĩ ra một kế, xé tan thư thành mảnh nhỏ ném xuống sơn cốc, tay không đi tìm Vân Hi.

Vân Hi đã luyện công đến ướt đầm mồ hôi.

“Sư muội nghỉ ngơi một chút.” Đình Mẫn Quân lộ vẻ tươi cười, “Cha ngươi đưa thư đến đây, hỏi ngươi có trở về hay không?”

Vân Hi ngần ngừ chưa trả lời, Đình Mẫn Quân đã giành nói trước: “Ngươi cũng biết, gái lớn gả chồng. Nhà của ngươi định ra một việc hôn sự, gọi ngươi mau mau về nhà thành thân. Ngươi có đi hay không?”

Vân Hi mở miệng, vốn định quyết tâm đáp ứng luôn, chặt đứt sự tồn tại ‘vướng bận không nên xuất hiện’ của bản thân. Nhưng nghĩ lại, dù sao mình còn phải ngăn cản Kỷ Hiểu Phù gặp Dương Tiêu, việc này không thể qua loa nửa phần. Nghĩ đến Kỷ Hiểu Phù, nàng liền nhớ tới Ân Lê Đình, nhất thời trong lòng đau xót.

Đình Mẫn Quân thấy thần sắc của Vân Hi bất thường, vội mở miệng nói: “Cũng phải thôi, hôn nhân đại sự há có thể là trò đùa. Cứ tự định ra thân sự như thế, bắt người gả cho một người chưa từng gặp mặt, chẳng lẽ muốn người lầm lỡ cả đời sao? Nếu ngươi không muốn, ta sẽ thay ngươi từ chối.”

Sắc mặt vốn tái nhợt của Vân Hi nay lại khó coi vạn phần, khó khăn mở miệng: “Vây nhờ sư tỷ rồi.” Nghĩ đến tính cách của Đình Mẫn Quân, đuổi người đến đưa tin hẳn không khó, nhưng không hiểu vì sao nàng lại tương trợ mình. Tóm lại, coi như mình nợ nàng ta một nhân tình vậy. Về phần phụ thân... nàng thở dài, hiện tại nam tôn nữ ti, hẳn đã có con trai, nói vậy có nữ nhi này hay không cũng chẳng vấn đề gì phải không?

Đình Mẫn Quân vừa nghe được lời đáp liền rời đi. Kỳ thực trong thư không có nửa chữ đề cập đến việc hứa hôn, Kỷ Viễn Sơn thậm chí chưa bao giờ gặp Ân Lê Đình, tất cả đều do Đình Mẫn Quân bịa đặt vô căn cứ chỉ vì thỏa mãn lòng ghen tị ti tiện.

Đứng thẳng trước mặt Diệt Tuyệt sư thái, Đình Mẫn Quân kính cẩn lễ phép nói: “Sư phụ, Vân Hi sư muội đã đọc thư.”

“Sao? Nàng nói như thế nào?”

“Sư muội nhờ nhắc lại một câu: Tiểu nữ độc thân đã lâu, không dám quấy rầy Kỷ lão anh hùng, chuyện này tốt nhất nên quên đi; đường về Hán Dương, không chút lưu luyến, mong được thứ tội.”

Nói sau, Kỷ lão anh hùng nghe được lời này liền rơi lệ không ngừng, thầm nghĩ, thôi thôi, chính mình bỏ nàng hơn mười năm chẳng quan tâm, bây giờ tùy tiện muốn nhận nữ nhi, người tâm cao khí ngạo nhất định

sẽ từ chối. Không ngờ nữ nhi không chỉ có bộ dáng giống mẫu thân, ngay cả tính tình cũng chẳng khác là bao...

“Hiếu Phù không khỏi quá đáng.” Trưởng tử họ Kỷ nhủ mi hừ lạnh.

“Vừa rồi ngươi không nghe thấy, trả lời là ‘Vân Hi’ sao?” Kỷ lão anh hùng cảm thấy sáng tỏ, “Xem ra, nàng cũng không muốn nhận họ ‘Kỷ’... Nghe nói tính tình của Diệt Tuyệt sư thái quái gở kỳ quặc, Phù nhi theo nàng nhiều năm như vậy, nhất định cũng nhiễm một chút tật xấu. Thừa Phong à, mấy ngày sau ngươi tự mình đi gặp muội muội thôi.”

Kỷ Thừa Phong đáp ứng rồi, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái.

Bên này không thoải mái, bên kia cũng không tốt gì hơn. Sau khi từ chối hảo ý của thân sinh phụ thân, Vân Hi lập tức hối hận, cảm thấy tự tiện hứa hôn là tệ nạn của thời đại này, không thể đổ hết hậu quả cho một lão nhân gánh vác được. Nhưng ngoại trừ lần trước gặp qua một lần, tới giờ vẫn chưa liên hệ lại, ngay cả tên họ nơi ở mình cũng không biết, đành lòng hồ thẹn bất lực.

Về phần Kỷ Thừa Phong, vốn mang lòng bất mãn với hành vi của Vân Hi, lên Nga Mi gặp mặt qua loa rồi đi về. Vân Hi thấy ca ca không đề cập đến việc hứa hôn, nghĩ rằng đã hủy bỏ, càng cảm thấy hổ thẹn. Kỷ Thừa Phong thường xuyên qua lại, nhìn ra nội tình có điều bất thường, nhưng chuyện Vân Hi không muốn về nhà là sự thật, vì thế mỗi khi cha con họ Kỷ rảnh rỗi liền lên núi Nga Mi, lấy việc này giảm bớt áy náy cùng tưởng niệm với nàng.

Chẳng qua Kỷ lão anh hùng vẫn giữ ý niệm Vân Hi không muốn về nhà, cũng không muốn theo họ ‘Kỷ’, hơn nữa mắt thấy Vân Hi luyện công vất vả, mỗi lần lên thăm không thể nói chuyện lâu dài, cho nên ngay cả tên họ của mình và nhi tử cũng chỉ nói sơ qua. Lúc ấy Vân Hi lòng đầy tâm sự, Kỷ lão anh hùng ở bên nói năng ậm ờ, vì thế thời khắc quan trọng nhất cứ trôi qua mơ hồ như vậy, vô duyên vô cớ khiến cho Vân Hi thống khổ vài năm. Chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Mà Đinh Mẫn Quân là người biết rõ nhất tâm tình không vui của Vân Hi. Lúc đầu còn sợ sự tình bại lộ, nhưng sau một năm, ngoại trừ công lực tiến bộ rất nhanh của Vân Hi, không hề thấy nàng tỏ ra nửa điểm phần nộ với mình, ngược lại thi thoảng còn giúp mình một tay. Nghĩ rằng đam lao phải theo lao, dù sao cũng coi như đã dàn xếp được một chuyện tốt.

Diệt Tuyệt sư thái ở bên cạnh xem hết biểu hiện của mọi người, tất nhiên trong lòng dần dần sáng tỏ. Nhưng nàng thấy Vân Hi tiến bộ thần tốc, công lực đã tương đương với chính mình, tiền đồ nhất định không thể đo đếm, nếu không nhậm chức chưởng môn thật sự đáng tiếc, bởi vậy không muốn nói rõ hết thấy mà buông tha Vân Hi. Những năm gần đây nhân tài phái Nga Mi thưa thớt, bồi dưỡng ra Vân Hi đã cực kỳ gian nan, nếu Vân Hi đi rồi, nàng biết tới đâu tìm người kế vị thứ hai làm chưởng môn đây?

Rốt cuộc, Vân Hi sống dưới thân phận của Kỷ Hiếu Phù hơn mười lăm năm, lại thêm bốn năm nữa, vẫn không tự biết.

5. Chương 5: Đình Viện Vô Cớ Xuân Phong Độ

Đường tung cát vàng, thân ảnh vội vã.

Từng mảnh tiên huyết văng ra trong tiếng vó ngựa dồn dập, lập tức gương mặt thiếu niên áo tím lộ ra thống khổ tự trách, nhanh roi thúc ngựa, thỉnh thoảng cúi xuống hỏi xem thương thế của thiếu niên áo lam đang vắt mình trên ngựa. Thật vất vả chạy được sáu bảy dặm, trông thấy một trấn nhỏ xa xa, thiếu niên áo tím cảm thấy mừng rỡ: “Lục ca, người cố chịu thêm chút nữa.”

Thiếu niên áo lam rên rỉ một tiếng, xem như đáp ứng.

Thiếu niên áo tím dừng ngựa trước khách sạn duy nhất trên trấn, ôm thiếu niên áo lam lên thẳng lầu trên, một cước đá cửa bước vào gian phòng trống, không quên ném cho chưởng quầy một thỏi bạc. Chưởng quầy

thấy máu chảy một đường từ lâu một tới lâu hai, đã sớm bị dọa đến nhũn chân, sao có thể trách cứ nửa phần.

Cửa phòng vừa đóng đã bị đá văng một lần nữa, người xông vào là một nữ tử áo xanh sắc mặt trắng bệch, thanh âm không kiềm chế được run rẩy: “Mạc thất hiệp, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra!”

“Vân cô nương!” Thiếu niên áo tím vừa mừng vừa sợ, “Lục ca giao cho người, ta đi lấy thủ cấp của mấy tên tặc tử này!” Lời chưa nói xong, người đã nhảy từ trên lầu xuống, xoay người lên ngựa truy đuổi.

Thiếu niên áo tím tất nhiên là Mạc Thanh Cốc, thiếu niên áo lam là Ân Lê Đình vì cứu sư đệ mà trúng chiêu. Còn nữ tử áo xanh kia, chính là Vân Hi phụng mệnh sư phụ xuống núi.

Bận rộn cầm máu cho Ân Lê Đình, Vân Hi vừa đau lòng vừa phẫn nộ tột đỉnh, không ngờ khi gặp lại người mình khổ tâm tưởng niệm, chàng lại có bộ dáng như vậy, âm thầm hối hận vừa rồi không giữ chặt Mạc Thanh Cốc để hỏi rõ ngọn nguồn.

“Thất đệ...” Ân Lê Đình dù mất đi thần trí vẫn không quên lo lắng Mạc Thanh Cốc.

Vân Hi xuống tay điểm sáu đại huyệt của hắn, mắt thấy Ân Lê Đình dần dần ngủ yên, tay phải đóng cửa phòng, tay trái gắt gao giữ chặt miệng mình để kìm nén âm thanh, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nhất thời hận không thể bắt tên đầu sỏ gây họa mà thiên đạo vạn quả.

Rốt cuộc là ai đã thương chàng! Vân Hi gào thét trong lòng, nhưng cũng không dám phát ra nửa điểm thanh âm, sợ quấy rầy giấc ngủ của người trước mắt. Lão đạo đứng dậy gọi tiểu nhị, đưa cho hắn tờ giấy, bảo hắn nhanh chóng mua được liệu được liệt kê về.

Trở lại ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Ân Lê Đình, sắc tàn nhẫn trong ánh mắt Vân Hi dần dần nhạt đi, thay thế bởi nhu hòa trong trẻo. Mấy năm không thấy, Ân Lê Đình đã trưởng thành hơn. Cởi y phục băng bó vết thương cho hắn cũng là lúc nhìn thấy vài đường thương tích sâu, có mới có cũ, nhìn thấy ghê người.

Mấy năm nay chàng sống tốt không? Đã định việc hôn nhân với nàng kia chưa?

Trong lòng Vân Hi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng xuống tay hết sức cẩn thận, chỉ sợ chẳng may đánh thức Ân Lê Đình. Đợi băng xong ổn thỏa, Vân Hi phân phó tiểu nhị trông giữ cửa phòng, chính mình đến phòng bếp sắc thuốc.

“Sư tỷ?”

Vân Hi không quay đầu cũng biết là Bối Cẩm Nghi, người cùng mình xuống núi nhưng nửa đường liền không thấy bóng dáng. Từ năm ấy Vân Hi trở về núi Nga Mi, Bối Cẩm Nghi liền đổi cách xưng hô gọi nàng là sư tỷ.

“Ta vẫn đi theo tỷ này giờ.”

“Ừm.”

“Tỷ thích Ân lục hiệp? Chẳng trách mấy năm nay ta thấy tỷ trở nên kỳ quái.”

Cây quạt trên tay Vân Hi dừng lại, thấp giọng quát: “Đừng nói bừa!”

“Đồ ngốc cũng nhìn ra!”

Vân Hi không đáp.

“Nếu đã như vậy, về núi nói cho sư phụ một câu, để nàng giúp tỷ làm chủ được không?”

Cây quạt trong tay Vân Hi ‘bộp’ một tiếng đánh xuống đầu Bối Cẩm Nghi: “Còn nói bậy nữa, ta điểm á huyệt của người.”

Hạ quyết tâm tìm một hôn phu tốt cho vị sư tỷ chiếu cố mình từ nhỏ, Bối Cẩm Nghi liền miệng đáp ứng: “Được được được, ta tiêu hóa tất cả ở trong bụng là được chứ gì.” Song vẫn âm thầm bĩu môi: Ta không nói, chẳng lẽ sẽ không làm sao? Vừa lúc xuống núi rảnh rỗi, tác hợp hai người cũng là một cách giết thời gian hiệu quả.

Vân Hi không biết mình sắp bị sư muội thân ái đóng gói đem tặng, cầm một chén thuốc ra khỏi phòng bếp, suýt nữa va phải Mạc Thanh Cốc một thân máu tươi trở về.

“Mạc thất hiệp?” Vân Hi cả kinh, “Người cũng bị thương?”

“Không...” Mạc Thanh Cốc cười khổ, “Đây là máu của lục ca... Vân cô nương, ta đánh không lại bọn họ, e rằng nơi này không an toàn.” Nói xong quay đầu nhìn vết máu rải rác.

Vân Hi hiểu rõ, trầm tư một lát, hỏi: “Khinh công bọn họ có bằng người không?”

Mạc Thanh Cốc sững sốt, không biết hàm nghĩa trong lời nói của nàng nhưng cũng thành thật đáp: “Không bằng.” C nên hần mới có thể thoát thân.

“Mạc thất hiệp, phiền người ra ngoài một lần nữa, dẫn dắt bọn họ rời đi, được bao bao lâu thì được. Nơi này... Cẩm Nghi, đừng đi.” Vân Hi gọi lại Bối Cẩm Nghi đang định lên lầu, “Người tìm một trang viện hẻo lánh, bất kể thế nào cũng phải thuê được một gian phòng.”

Vân Hi phân phó hai người xong, xoay người nhìn chường quầy cùng tiểu nhị, lớn tiếng quát: “Nhớ kỹ, việc hôm nay không thể lộ ra một lời! Sau này ta sẽ thu xếp cho các người thỏa đáng. Nếu không...” Mắt phượng xinh đẹp hơi nheo lại, lộ ra một cổ sắc bén không thể kháng cự. Hai người kia bị ánh mắt của nàng liếc qua, hai chân sớm run rẩy, sao có thể nói lời từ chối.

Lúc này trong điểm, ngoài bọn họ, không có người thứ bảy tồn tại; hơn nữa trần nhỏ vốn hẻo lánh, Vân Hi cũng không quá bận tâm về hai người. Mạc Thanh Cốc cùng Bối Cẩm Nghi đáp ứng một tiếng, cùng rời đi.

Tuy không đành lòng, Vân Hi không thể không đánh thức Ân Lê Đình để hần uống thuốc. Ân Lê Đình vừa tỉnh, liền nhìn khắp nơi tìm thân ảnh của Mạc Thanh Cốc, gương mặt tràn đầy lo lắng. Không may huyết đạo trên người bị điểm, không thể động đậy.

“Uống thuốc trước đã, Mạc thất hiệp không có việc gì.” Vân Hi ôn nhu an ủi.

Lúc này Ân Lê Đình mới phát hiện người ngồi bên giường là Vân Hi đã mấy năm không gặp. Hần vốn rất tín nhiệm Vân Hi, lại biết mặc dù tính tình thất đệ nóng nảy, nhưng hần có thể tự thoát thân, trong lòng liền bình tĩnh, ngoan ngoan uống thuốc.

“Là ai?”

Vân Hi dù nhần nhện, nhưng rốt cuộc không kiềm được đành phải mở miệng.

Ân Lê Đình nuốt xuống một ngụm thuốc, bất đắc dĩ nói: “Thiên Ưng giáo.”

Thiên Ưng giáo? Các loại tiền căn hậu quả vòng vo mấy vòng trong đầu Vân Hi, đột nhiên sáng tỏ: “Vi Trương ngũ hiệp?”

“Phải.”

Ân Lê Đình không biết vì sao nàng đoán được, nhưng quả thật là vì Trương Thúy Sơn. Việc ba người Tạ, Trương, Ân đồng thời mất tích trên biển cuối cùng cũng không thể giấu diếm. Mạc Thanh Cốc không kiềm được vụng trộm xuống núi, lúc ấy trên núi chỉ còn Ân Lê Đình, nên cũng đành theo sau mà đến. Không ngờ cả hai trúng mai phục, Ân Lê Đình giúp Mạc Thanh Cốc thoát thân, chính mình lại bị thương. Cũng may Mạc Thanh Cốc thông minh, khả năng áp chế cước lực của ngựa khá nhanh, mới có thể cứu Ân Lê Đình thoát khỏi những người truy đuổi.

Vân Hi đem bát không đặt xuống bên cạnh, trấn an nói: “Người ngủ đi đã, những việc còn lại để ta lo liệu.” Nói xong cũng không cần biết Ân Lê Đình đồng ý hay không, gơ tay điểm huyết ngũ của hần, xuống lầu xử lý vụ cãi cộ lộn xộn trước quầy.

Dưới lầu có hai gã nam tử áo đen đứng gây sự, còn phá hủy không ít bàn ghế. Chường quầy cùng tiểu nhị vừa cười làm lành vừa phủ nhận, thấy Vân Hi xuống lầu tựa như thấy được cứu tinh ba đời.

“Thiên Ưng giáo?” Vân Hi mặt không đổi sắc thốt ra ba tiếng.

Hai người kia nhìn nhau, đồng thời rút đao tấn công Vân Hi. Vân Hi thầm nghĩ Thiên Ưng giáo cũng không phải ngu ngốc, truy đuổi Mạc Thanh Cốc nhưng vẫn nhớ chia người tìm theo vết máu. Khuya kiếm đầy lùi

song đao, ném một nhúm bột phấn vào mặt của hai người, tay trái lập tức thúc ra, điểm huyết đạo hôn mê. Không phải nàng không muốn xuống tay giải quyết bọn họ, nhưng một khi giết người ở đây, chỉ sợ Thiên Ung giáo sẽ huyết tẩy trấn nhỏ này. Trước mắt, thương thế của Ân Lê Đình vẫn quan trọng hơn, chuyện tính toán sổ sách từ từ sẽ có dịp.

“Bọn họ tỉnh lại sẽ không nhớ gì nữa, hầu hạ cho tốt rồi tiễn đi là được. Ta cần bồi thường các người bao nhiêu?” Vân Hi nói xong, thân kiếm chỉ xuống những mảnh gỗ vụn dưới sàn.

“Dù một văn tiền lão nhân gia cũng không cần cho thêm, vị tiểu ca vừa rồi đã đưa đủ.” Chương quỳ nhanh chóng trả lời, hắn không thể trêu vào sát thần này a.

Vân Hi ‘a’ một tiếng, thấy Bối Cẩm Nghi tươi cười đầy mặt đi tới, biết rằng đã tìm được phòng ở. Sau khi phân phó hai người không thể lộ bí mật một lần nữa, nàng cùng Bối Cẩm Nghi mang Ân Lê Đình đi.

Về phần Mạc Thanh Cốc, nửa điểm Vân Hi cũng không lo lắng. Nếu hắn không tìm thấy nơi ở, hắn đã không cứu được Ân Lê Đình.

Đến khi Mạc Thanh Cốc đầu đầy mồ hôi tìm được căn phòng hẻo lánh đến không thể hẻo lánh hơn, hình ảnh trước mắt khiến hắn bị dọa đến giật nảy.

Ân Lê Đình bình yên kê cao gối mà ngủ, sắc mặt hồng nhuận, không có nửa điểm bộ dáng người bị thương nên có; Vân Hi ngồi trên nóc nhà khô, biểu tình không biết là vui mừng hay khó chịu; Bối Cẩm Nghi đi đi lại lại về mặt cao hứng phấn chấn, ánh mắt quét tới quét lui giữa hai người kia như nhặt được bảo bối.

Một giây trước khi chân bước vào cửa, trên nóc nhà truyền xuống hai tiếng: “Khoan đã!”

Mạc Thanh Cốc khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Vân Hi.

“Thay y phục rồi hăng vào.” Dù không bị thương, một thân máu cứ thế mà vào có thể khiến Ân Lê Đình cực kỳ lo lắng.

À. Mạc Thanh Cốc nghe lời đi đổi y phục.

À há? Bối Cẩm Nghi tươi cười càng sâu, ngày càng khẳng định suy đoán của mình: Vân Hi tỷ tỷ... Tỷ thật sự thoát không ra rồi.

Mạc Thanh Cốc đổi y phục, ngồi đợi trong phòng một lúc lâu Ân Lê Đình mới từ từ tỉnh lại. Nào ngờ vừa nhìn rõ được người trong phòng là thất đệ nhà mình, Mạc Thanh Cốc đã ‘bùm’ một tiếng quỳ trên mặt đất: “Lục ca, đều do tiểu đệ liên lụy người. Người muốn đánh muốn phạt, Mạc Thanh Cốc tuyệt không hai lời.”

“Đừng...” Ân Lê Đình gắng gượng muốn đứng lên, làm ảnh hưởng tới miệng vết thương trên người, không khỏi ề ảm hít vào một hơi. Vừa thấy bóng xanh chợt lóe, Vân Hi đã tự tay đỡ hắn nằm xuống: “Nằm yên đó, trên người ngươi có thương tích.”

“Thất đệ...” Ân Lê Đình không giẫy dụa nữa, quay đầu nhìn Mạc Thanh Cốc đang quỳ gối bên giường, “Khách khí cùng lục ca làm chi? Huynh đệ chúng ta là một, tất nhiên ca ca phải chiều cố người, chẳng lẽ để người chịu nguy hiểm một mình sao? Mau mau đứng lên, đừng nhắc lại việc trách phạt.”

“Lục ca!” Về mặt Mạc Thanh Cốc quật cường, “Nếu người không phạt ta, ta liền quỳ luôn ở đây!”

Ân Lê Đình nghe vậy, lại muốn đứng lên. Vân Hi nhìn không nổi, giơ tay ra kéo Mạc Thanh Cốc. Kỳ thực, chỉ bằng sức của Vân Hi, kiểu gì cũng không thể di chuyển được Mạc Thanh Cốc muốn quỳ xuống, nhưng hành động này quả thực ngoài dự đoán của mọi người, hơn nữa trong đầu Mạc Thanh Cốc vốn có ý niệm nam nữ khác biệt, vừa bị kéo liền đứng dậy.

“Muốn phạt thì chờ vết thương của lục ca người khỏi hắn có được không?” Vân Hi lộ vẻ tức giận, “Lúc này muốn hấn phạt người, chỉ khiến cho thương thế của hấn nặng hơn!”

Mạc Thanh Cốc nghe vậy, thầm mắng chính mình hành xử lỗ mãng. Ánh mắt ngẩng lên nhìn qua nhìn lại hai người, vội vàng khom người rời đi. Ân Lê Đình khó hiểu, Vân Hi chợt giật mình, vội vàng rút tay đang đặt trên vai hắn.

Dù không nhảy bén tới đâu, nhìn hành động của Vân Hi từ đầu đến giờ, trong lòng cũng hiểu được rõ ràng. Ân Lê Đình bất giác đỏ mặt, miệng nói: “Nhận được giúp đỡ của cô nương...”

“Ngừng!” Vân Hi ngắt lời, “Đừng nói tiếng ‘cảm ơn’ này, ta chỉ tiện tay thôi.” Không biết là cố ý hay v tình, hiển nhiên Vân Hi không muốn phân biệt rành mạch quan hệ của mình với Ân Lê Đình. Ân Lê Đình chớp mắt mấy cái, dưới hàng lông mi cong dày là hồ nước trong vắt tĩnh mịch, dẫn theo ba phần ngàn thơ, vẫn giống như thiếu niên áo trắng kia, vừa thương tâm sẽ khóc, không chút thay đổi.

Vân Hi ho nhẹ một tiếng, phá vỡ tình hình bế tắc, vươn ba ngón tay đặt lên cổ tay Ân Lê Đình, đầu ngón tay cảm thụ mạch đập liên tiếp, đáy lòng nổi lên một tia ấm áp. Không phải nàng không biết kiếp này càng cách xa người này càng tốt, nhưng vừa thấy hân liên không tự chủ được muốn lại gần, cảm xúc vô danh mâu thuẫn dữ dội cùng lý trí, thật sự gian nan.

“Cũng may gặp được cô nương.” Ân Lê Đình cười đến mắt mày cong cong. “Nếu không, ở vùng hoang vu dã ngoại này, biết đi đâu tìm đại phu đây?”

“Dù sao cũng là thôn trấn.” Vân Hi rút tay về, “Hồi phục không tệ. Người nghỉ ngơi cho tốt, ta không quấy rầy.” Nói xong đứng dậy rời đi, chỉ sợ ngồi thêm một giây, vướng bận sẽ nặng thêm một phần.

Bối Cẩm Nghi thấy Vân Hi nặng nề bước ra, bộ dáng như có phiền não, không khỏi cảm thấy khó hiểu. Ngại Mạc Thanh Cốc đang ở đây, không tiện hỏi thẳng, liền ngâm một câu: “Đã gặp quân tử, cơ gì không vui?”(1)

Vân Hi ngẩn ra, trong lòng bách chuyển thiên nhiên, nhất thời sao nói nên lời? Bất thốt lên đáp trả: “Mưa gió mịt mù, gà gáy không thôi.”(2) Lập tức đau khổ cười: “Phượng xa không thấy, nước mắt như mưa.”(3)

Bối Cẩm Nghi sững sốt: “Vì sao?”

“Người hiểu ta biết lòng ta sầu, người không hiểu còn ngỡ ta thỉnh cầu chi!”(4) Vân Hi nhìn Bối Cẩm Nghi, sắc mặt cực kỳ thống khổ, “Cứ mặc ta được không?”

“Vì sao?” Bối Cẩm Nghi không chịu ngừng, “Ít nhất cũng nói cho ta biết.”

“Điều duy nhất ta có thể nói cho người là...” Vân Hi đến gần Bối Cẩm Nghi, thanh âm mỏng manh nhưng vô cùng kiên định nói ra mười sáu chữ, “Xanh xanh vật áo, quần quít lòng ta. Vì quân gặp nạn, trầm ngâm đến nay.”(5)

“Thế này càng khiến người ta đoán không ra nha...” Vẻ mông lung trên mặt Bối Cẩm Nghi càng sâu hơn.

“Tóm lại, kệ ta đi, để ta ở một mình trong chốc lát.”

Hai người nói tới nói lui, Mạc Thanh Cốc cũng chẳng hiểu ra sao. Về phần Ân Lê Đình trong phòng, ngay cả nghe phong thanh cũng không được. Lúc đầu Bối Cẩm Nghi đơn thuần hỏi Vân Hi: Vì sao thấy Ân Lê Đình rồi vẫn không vui? Nào biết Vân Hi mở miệng liền đáp: Hiện nay sự tình lộn xộn hỗn loạn. Rồi sau đó nói tiếp: Dù thế nào ta cũng không thể ở bên chàng, miễn cưỡng chỉ khiến mình thương tâm mà thôi. Bối Cẩm Nghi tất nhiên không hiểu. Câu tiếp theo của Vân Hi, ngoài nàng ra lại không có người thứ hai hiểu được: Ta luôn lo lắng chuyện của Kỷ Hiểu Phù cùng Ân Lê Đình, về phần ta, chưa bao giờ hy vọng xa vời có thể tồn tại được trong lòng chàng, cho nên người đừng xen vào chuyện này được không? Mười sáu chữ cuối cùng lại thẳng thắn thành khẩn nói ra tâm ý của mình: Ta ái mộ chàng, tương tư đã lâu. Nhưng Bối Cẩm Nghi không biết khúc mắc của hai người, nhất thời sao có thể hiểu hết toàn bộ? Nghe hiểu tâm tư của Vân Hi với Ân Lê Đình đã không tệ.

Vân Hi không định giải thích nữa, dù sao lúc này giải thích cũng chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Ân Lê Đình vừa tỉnh lại liền cảm thấy thần kinh khí sắc, nhìn ngoài cửa sổ đã rạng sáng, không biết vì sao Vân Hi ngồi ôm gối trong sân, quần áo trên người thật mỏng manh. Ân Lê Đình ma xui quỷ khiến thế nào liền đẩy cửa ra ngoài, đem áo khoác phủ cho nàng.

Vân Hi chợt thấy ấm áp, quay đầu nhìn lên mới biết Ân Lê Đình đang đứng sát, định mở miệng nói sao hân không biết quan tâm thân thể, nhưng há miệng ra lại không nói lên lời, chỉ đành thở dài.

“Vân cô nương có tâm sự?” Ân Lê Đình chưa bao giờ gặp Vân Hi ở trạng thái này. Trong trí nhớ, nàng vốn nên một thân thanh tịnh, thông dong nắm giữ mọi sự, dù thấp thoáng lộ ra sắc tịch liêu, nhưng chưa bao giờ có vẻ mặt mờ mịt bất lực như vậy. Hắn lẳng lặng đứng phía sau một lúc lâu, cảm giác mơ hồ bốn năm trước chợt ủa đến, nhất thời bối rối.

Vân Hi đứng dậy, nhìn thẳng vào cặp mắt mình tưởng niệm đã lâu. Không phải không biết nên kìm nén tình cảm, nhưng tình tự vốn khó khống chế. Ân Lê Đình cảm thấy dường như hôm nay Vân Hi hơi khác thường, loại khác thường này khiến hắn vui vẻ, bất giác nhắc tay vén mấy sợi tóc tán loạn của nàng ra sau tai, xúc cảm mềm mại trên tay gợi đẩy lòng hắn hơi run rẩy.

Không nên như thế này... Ân Lê Đình nhìn Vân Hi, lộ ra vẻ mặt lo lắng, bản năng muốn xoa dịu đau xót nơi đáy mắt nàng, làm cho nữ tử khôi phục thần thái như xưa.

“Ân lực hiệp.” Vân Hi cúi đầu, nháy mắt đè nén cơn sóng ngầm đang mãnh liệt cuộn lên trong lòng, cắn răng nói, “Đêm dài sương lạnh, thân mình người chưa tốt, vẫn nên về nghỉ ngơi đi.”

Đêm dài sương lạnh? Ân Lê Đình mê muội nhìn hướng Đông, đã là bình minh mà! Xem ra Vân Hi quả thực khác thường, ngay cả thời gian cũng lầm. Chỉ bằng... chỉ bằng chờ trời sáng hỏi sư muội của nàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xem tình hình hiện tại của Vân Hi, căn bản không thể hỏi ra nguyên do...

Sáng sớm hôm sau, trong phòng Vân Hi cùng Ân Lê Đình đều đặt một phong thư, ý nói chính mình về núi trước, hai người ở lại mà vun vén chuyện tốt đi. Vân Hi lập tức cảm khái tâm tư Bối cô nương thật đơn thuần, tình huống rối loạn của mình nàng còn chưa biết được nửa phần. Ân Lê Đình thì âm thầm cảm thấy kì quái, vì sao sư đệ về trước, như vậy danh tiết của Vân cô nương có thể bị ảnh hưởng một sớm một chiều.

Chẳng qua, trong lòng Vân Hi cũng bớt phần lo lắng, danh chính ngôn thuận trở thành y nữ tùy thân của người bị thương, chăm lo ăn uống với dùng thuốc coi như làm việc để khuây khỏa, nghĩ rằng ở chung được phút nào hay phút ấy, tham lam một chút có lẽ cũng không ảnh hưởng tới đại thể.

Có điều, Ân Lê Đình trở nên khó hiểu, vì sao khi ở trước mặt Vân Hi, mình bất giác lâm vào một trạng thái cảm giác như chua chát, lại giống như ngọt ngào, một lát không thấy bóng dáng của Vân Hi liền lo lắng không thôi. Cuối cùng đã quen có Vân Hi bên cạnh, chẳng biết từ bao giờ bắt đầu lưu luyến nét cười đậm nhạt khó hiểu lộ trên gương mặt nàng.

Ngày này, đột nhiên Ân Lê Đình nói muốn viết một phong thư cho sư phụ cùng các vị sư huynh đệ, Vân Hi tất nhiên tự giác đi mài mực. Nhìn khối mực ở trong nước tan ra từng chút một, tâm sự tích tụ hồi lâu của Vân Hi cũng tản mát dần. Nghĩ một hồi liền cười thầm bản thân cố chấp cứng nhắc: Lẽ trời đã định, mai trời lại sáng. Chỉ cần không làm trái tiến trình ban đầu, buông tha hết thấy mà thuận theo tình cảm của mình có sao đâu? Về phần mười năm thống khổ có muốn cũng không quên được kia, chỉ cần mình ngăn cản vị hôn thê của chàng không đi hướng Tây, tất cả sẽ ổn thỏa.

Ân Lê Đình nghiêng đầu nhìn cặp mắt phượng trần ngập ý cười của Vân Hi, bất giác bị hút sâu vào đó một lần nữa, tay phải cầm bút lông điểm trên tờ giấy trắng, nhưng ngay cả nửa chữ cũng không viết xuống.

Cách đó mười bước, hai vị lão nhân đi dạo chậm chạp có tâm tình ngắm nhìn tay trắng mài mực, hồng nhan thêm hương, cổ ý thấp giọng nói chuyện:

“Chà, bà lão, bà nói bọn họ có quan hệ gì?”

“Còn có thể là quan hệ gì? Không phải huynh muội thì là vợ chồng!”

“Nhưng cô nương kia không búi tóc.”

“Vậy chẳng phải càng đơn giản? Tiểu tử kia tất nhiên là tình lang của nàng.”

“Tình cảm có vẻ rất tốt a.”

“Nhìn là rõ rồi.”

“Không biết so với chúng ta thế nào?”

“Tám lạng nửa cân.”

...

Người mang võ công vốn có nhĩ lực cực tốt, nhưng giờ phút này ngay cả một chút phản ứng cũng không có, hẳn hai người sớm đã nhập vào cảnh đẹp, mọi thứ bên ngoài đều không thể thu hút sự chú ý, kể cả hai vị chủ nhân đầu đầy tóc bạc của căn nhà này.

“Sao không viết?”

Ân Lê Đình tâm thần chấn động, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng vì vừa rồi thất thần. Vân Hi nhìn tuần nhan của người bên cạnh đang dần dần hồng lên, thầm nghĩ, ta chưa nói cái gì a...

*

Chú thích:

(1) Nguyên văn: “Kí kiến quân tử, vân hồ bất hỉ” – Hai câu cuối trích trong “Phong vũ”, Trịnh Phong tập, Kinh Thi – Ý nói người yêu đã đến, điều này hẳn sẽ khiến nữ tử vui sướng vạn phần.

(2) Nguyên văn: “Phong vũ như hồi, kê minh bất dĩ” – Trích trong “Phong vũ”, Trịnh Phong tập, Kinh Thi. Hình dung mưa gió khiến ban ngày tối đen, dưới mưa sa gió giạt, đàn gà náo loạn, kêu không ngừng; ý cảnh cô độc, thê lương.

(3) Nguyên văn: “Chiêm vọng phát cập, khắp thể như vũ” – Trích trong “Bội Phong”, Quốc Phong tập, Kinh Thi. Bài thơ viết về tâm tình một vệ quân đưa người con gái mình yêu xuất giá, cưới người khác. Ý nghĩa: Nhìn về phương xa, không thấy bóng hình, nước mắt như mưa.

(4) Nguyên văn: “Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu.” – Trích trong “Thử li”, Vương Phong tập, Kinh Thi. Ý nghĩa: Người biết tâm ý của ta, biết rằng lòng ta phiền muộn; người không biết tình ý của lòng ta, còn tưởng ta muốn ở đây đòi hỏi gì đó.

(5) Nguyên văn: “Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm. Dẫn vi quân cố, trầm ngâm chí kim.” – Trích trong “Đoản ca hành” của Tào Tháo.

“Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm” vốn trích từ tác phẩm “Tử cầm”, Trịnh Phong tập, Kinh Thi, viết về một cô nương tưởng niệm người yêu. Ý nghĩa: Tay áo màu xanh của người, quanh quẩn mãi trong tâm trí ta.

“Dẫn vi quân cố, trầm ngâm chí kim”: Vì quân gặp nạn, do dự suy nghĩ tới nay.

6. Chương 6: Tóc Đen Như Mực Quán Chi Triền

Ba người chậm rãi cưỡi ngựa trong thành Lâm An, một lão giả đi đầu; hai người phía sau là công tử trẻ tuổi cùng nữ tử thanh xuân. Một già một trẻ rõ ràng là phụ thân cùng huynh trưởng của Vân Hi ở thế giới này, cô nương kia là nghĩa nữ được Kỷ lão anh hùng thu nhận, khuê danh La Y. Từ sau khi vợ cả Dung thị qua đời, Kỷ lão anh hùng không hề tái giá, mười năm trước nhặt được Kỷ La Y sáu tuổi trước phủ, thương nàng cơ khổ, hơn nữa nữ nhi thân sinh không biết còn sống hay đã chết, liền mang nàng về chăm sóc. Cũng may Kỷ La Y nhu thuận, tính cách cũng tốt, mấy năm nay giúp cho Kỷ gia có thêm hoan thanh tiểu nữ.(1)

Kỷ La Y lần đầu du ngoạn Giang Nam, cảm thấy cái gì cũng mới mẻ, không khỏi hỏi nghĩa huynh hết chuyện này đến chuyện kia. Kỷ Thừa Phong đáp lại từng lời, nhưng cũng hơi phiền chán. Đã sắp tới giữa trưa, liền nghĩ tìm một nơi nghỉ chân, ánh mắt lơ đãng quét ra bốn phía, vô tình đảo qua một nam một nữ đang nói chuyện vui vẻ với nhau, vừa thấy liền ngăn ngớt.

Kỷ La Y hỏi một chuyện đến ba lần mà không thấy nghĩa huynh đáp lại, cảm thấy khó hiểu: “Đại ca?” Nhìn theo ánh mắt Kỷ Thừa Phong liền thấy một nam một nữ đang đóng vai mà đi; nam tử trường thân ngọc lập,(2) nữ tử thanh lệ tuyệt tục,(3) giữa ánh mắt lời nói toát ra sự thân mật, không chừa khoảng cách

cho người khác xen vào, quả thực như một đôi thần tiên mỹ quyến tạc ngọc, làm lu mờ hết cảnh đẹp nổi bật của Lâm An.

“Cha...” Kỷ Thừa Phong rất khó xử. Nữ tử trước mắt rõ ràng là Vân Hi, nhưng nam tử kia thì hẳn chưa từng gặp qua. Nay thấy quan hệ của hai người khác thường, không nhịn được muốn lên trước hỏi cho rõ.

Kỷ lão anh hùng ghìm ngựa dừng lại, nhìn theo ánh mắt con, sau kinh ngạc khôn kể là âm thầm vui sướng. Lúc đầu hắn lo Vân Hi theo Diệt Tuyệt sư thái thật lâu, trở nên tuyệt tình; nay tình cảnh trước mắt khiến cho lòng hắn hoan hỉ, nếu nam tử kia là người trong lòng của Vân Hi, chỉ bằng cứ thuận theo tâm nguyện của Vân Hi, mình sẽ làm chủ tác thành cho nàng, nói không chừng Vân Hi sẽ theo mình về nhà, đỡ phải ở trên Nga Mi chịu cơ khổ không chỗ dựa, trôi dạt một đời.

Nam tử kia trông có vẻ quen mắt, chỉ nhớ là đệ tử Vô Đang mà mấy tháng trước mình đã gặp qua, nhưng không biết là ai trong hai vị Ân, Mạc; hay có lẽ là đệ tử mới thu nhận của Tổng Viễn Kiêu hoặc Du Liên Chu. Chẳng qua, bất kể là ai, người trong Vô Đang có tiếng là phẩm hạnh đoan chính, tư chất tốt đẹp, sẽ không khiến cho nữ nhi bẽ mặt.

Kỷ lão anh hùng còn chưa tính toán xong, Kỷ La Y đã cảm thấy không vừa lòng với nghĩa huynh, kêu lên: “Đại ca!” Trong giọng nói dẫn theo ba phần giận dữ.

Kỷ Thừa Phong hoàn hồn, áy náy nói: “Không có gì, chỉ là nhìn thấy Hiểu Phù.”

“Là Hiểu Phù tỷ tỷ sao?” Kỷ La Y lấy làm lạ hỏi. Từ nhỏ nàng đã biết trong nhà có một vị tỷ tỷ vừa sinh ra được vài ngày liền mất tích, phụ thân huynh trưởng rất thương tiếc nàng, không ngờ có thể gặp nàng ở đây. Nhưng mà, nhớ rõ đại ca từng nói, Hiểu Phù tỷ tỷ bá sư ở núi Nga Mi, không chịu về nhà mà...

Hai người này đúng là Ân Lê Đình cùng Vân Hi. Sau khi thương thế đỡ hơn, Ân Lê Đình không khỏi nóng vội muốn tiếp tục truy tìm tung tích của Trương Thúy Sơn; Vân Hi không yên lòng, biết rõ Thiên Ứng giáo từng khiến Ân Lê Đình bị thương, cho rằng ở chung được chút nào hay chút ấy, vì thế một đường theo tới Lâm An.

“Cô nương dừng bước.”

Một thanh quạt giấy che ở trước hai người, đầu ngón tay như bạch ngọc tỏ rõ thân phận không tầm thường của người tới. Vân Hi nhìn thoáng qua, xác định mình không quen biết, liền kéo Ân Lê Đình bước đi.

“Cô nương!”

Vân Hi dừng lại, bực bội nói: “Gọi ta? Ta không biết công tử.”

Người tới là một công tử tuổi còn trẻ, từng cử động đều lộ ra phong thái đại gia, Vân Hi không biết hắn, nhưng Ân Lê Đình lại rõ ràng: “Là thiếu môn chủ của Thục trung Đường môn ư?”

Người nọ ‘Ồ’ một tiếng, nói: “Quả nhiên Ân lục hiệp có con mắt tinh tường, nhận ra được Đường môn. Mấy năm trước tại hạ được cô nương giúp đỡ, cảm thấy cảm kích, chỉ tiếc không tìm được người, chưa báo được ân. Không ngờ hôm nay gặp nhau ở đây, chẳng lẽ ông trời thấy ta tìm ân nhân vất vả, cho nên giúp đỡ một phen chăng?”

Vân Hi đau khổ tìm tòi trong đầu một hồi, vẫn không nhớ rõ mình đã từng gặp người này.

“Cô nương có nhớ, mấy năm trước đã từng cứu người ở dưới núi Nga Mi?”

Vân Hi rớt cuộc nghĩ ra, ngày đó mình xuống núi cùng Bối Cẩm Nghi để mua vật phẩm chuẩn bị cho sinh nhật của Quách tổ sư, thuận tay cứu một gã nam tử người đây máu. Chẳng qua lúc ấy mình cứu xong liền đi thẳng, sao biết được người nọ lại là thiếu chủ của Thục trung Đường môn?

Đường thiếu môn chủ thấy hai người có cử chỉ thân mật, không khỏi nổi lòng trêu chọc, cười đùa nói: “Đại ân không biết trả như thế nào, chỉ bằng tại hạ lấy thân báo đáp được không?” Tay nhẹ nâng lên, kéo Vân Hi vào lòng, tay kia khẽ phát hai cái vào mặt nàng.

Ân Lê Đình cảm thấy một cơn giận dữ vô cớ nổi lên, nhưng công phu hàm dưỡng(4) từ nhỏ đã rất cao, hơn nữa e ngại Vân Hi là nữ tử, không tiện ra tay ôm Vân Hi về. Tay ấn chuỗi kiếm, cả giận nói: “Hành động của thiếu môn chủ không khỏi quá phận!”

“Không phải.” Đường thiếu môn chủ cười nói, “Cô nương này dung mạo tuyệt hảo, phẩm tính rất tốt, y thuật phi thường, chẳng lẽ không xứng đôi với môn chủ tương lai của Đường môn như ta ư?”

Vân Hi cảm thấy sau khi hắt phát tay một cái, cả người liền đau đớn không chịu nổi, đầu óc choáng váng, toàn thân vô lực, giấy không ra, biết rằng trong tay áo hắt ẩn dấu độc dược vô không màu không vị. Ân Lê Đình thấy sắc mặt Vân Hi ngày càng khó coi, cảm thấy tức giận tăng thêm muôn phần: “Thiếu môn chủ muốn thế nào?”

Đường thiếu môn chủ thấy Vân Hi u mê, biết mục đích đã đạt được, trên tay dùng sức khẽ đẩy nàng ra ngoài, đưa vào lòng Ân Lê Đình. Ân Lê Đình nháy mắt liền cảm thấy không ổn, biểu hiện của Vân Hi rõ ràng là trúng kịch độc. Thủ pháp dụng độc của Trục trung Đường môn vốn phi phạm, đối phương lại là thiếu môn chủ, hẳn công lực không tệ. Nhưng rõ ràng hắt nói Vân Hi cứu mình một mạng, vì sao hại nàng?

“Ân lực hiệp.” Đường thiếu môn chủ nghiêm túc nói, “Duyên phận cần trân trọng, chớ để mất cơ hội.” Vốn dĩ hắt phụng mệnh cha đi về phía Đông tìm kiếm Kim mao sư vương Tạ Tồn, thật vất vả tra ra Thiên Ứng giáo đuổi tới Lâm An, đúng lúc gặp phải Ân Lê Đình bị thương, Mạc Thanh Cốc một mình rơi lại phía sau; nữ tử cứu giúp Ân Lê Đình rõ ràng là ân nhân cứu mạng của mình. Quan sát mấy ngày nay, hắt phát hiện Vân Hi có tình cảm sâu đậm với Ân Lê Đình, liền có lòng giúp nàng một phen. Lập tức lấy ra một cái bình sứ nhỏ nhỏ từ trong lòng đưa cho Ân Lê Đình: “Bấy ngày một viên, sẽ không còn trở ngại.”

Ân Lê Đình biết là giải dược, vung tay đoạt qua mở nút lọ, lấy một viên đan dược nhét vào miệng Vân Hi. Vân Hi cảm thấy khó chịu trong người đều mất đi, có điều vẫn mềm nhũn vô lực, liền hướng Ân Lê Đình gật đầu, ra hiệu mình đã ổn.

Ân Lê Đình thấy sắc mặt Vân Hi hồi phục như thường, nhẹ nhàng thở ra. Đang định tìm người hạ độc kia tính toán sổ sách, lại phát hiện hắt đã sớm mất tăm. Hồi tưởng mười tiếng hắt nói, trong lòng hơi khó hiểu. Chẳng qua hiển nhiên Vân Hi đã không thể bước đi, nay còn mê man, đành phải ôm lấy nàng, tìm một khách sạn dừng chân.

Ba người Kỷ gia nhìn xem từ đầu tới cuối. Phụ tử hai người vốn định viện trợ, nhưng đáng tiếc khoảng cách quá xa, hơn nữa nhớ tới câu nói của người kia, cảm thấy rõ ràng, nhìn nhau mỉm cười. Kỷ La Y lại mơ hồ, muốn hỏi cho rõ vì sao cha và huynh không tương trợ cho nghĩa tử, nhưng cuối cùng vẫn ngại thân phận nữ tử nên không mở miệng. Nghe lời của người tự xưng thiếu môn chủ kia, nam tử xa lạ tất nhiên là Võ Đang lục hiệp Ân Lê Đình. Chẳng qua hai người bên này vẫn mặc hắt ôm Vân Hi đi không để ý tới, không lẽ muốn hắt trở thành con rể của Kỷ gia ư?

Ân Lê Đình thấy Vân Hi vẫn hôn mê liên tục kỳ bất an, xem đi xem lại bình sứ, chỉ mong tìm ra một tia manh mối. Vân Hi trong mộng nhíu mi, thần sắc khó chịu, rên rỉ nói: “Nước...”

Ân Lê Đình nghe thế, vội vàng nâng Vân Hi dậy, mở môi dưới, chậm chậm dần dần đổ nước trà trong chén vào miệng nàng. Nước vừa vào miệng, thần sắc Vân Hi thoáng dịu đi. Ân Lê Đình thở phào nhẹ nhõm, nâng tay lau vệt nước đọng bên môi nàng. Chỉ một thoáng, những hình ảnh trước đây đều ùa về. Từ ngày đầu tiên gặp mặt, khăn lụa lau lệ dịu dàng trấn an, tới đêm sông dưới ánh trăng, từng chút từng chút một thấm nhuần vào tim. Ngón tay có vết chai mờ bất giác gọt mấy sợi tóc rối của Vân Hi, hương thơm trước ngực quả thật khiến cho người ta say mê.

Mười tiếng kia chợt như sấm sét nổ vang bên tai, Ân Lê Đình bỗng sáng tỏ mọi chuyện, cảm thụ thương tâm chua chát nổi lên từ đáy lòng, chân chừ thờ dãi, chỉ sợ khó thoát khỏi tình huống...

Mình đã thích nữ tử này rồi, không phải sao?

Đem hết thấy suy nghĩ thấu đáo, cuối cùng Ân Lê Đình cũng hiểu được sự khác thường của mấy ngày vừa rồi là do đâu.

Một tiếng ho nhẹ vang lên từ cạnh cửa. Ân Lê Đình hơi bức bối vì bị người quấy rầy, lúc nhìn ra chợt cảm thấy kỳ quái. Hắt không biết ai trong ba người trước mặt. Lão giả quan sát chính mình cùng Vân Hi từ trên xuống dưới, không dấu nổi vui vẻ; nam tử trẻ tuổi sải bước vào phòng, không hề tự giác thân phận khách khứa của mình; về phần cô gái đi sau cùng, vẻ mặt rất tò mò, ánh mắt tìm tòi nhìn hai người.

Vân Hi trong lòng từ từ tỉnh lại, nhìn thấy nam tử trẻ tuổi vào phòng, thoáng ngơ ngác: “Đại ca?” Nhìn ra sau Kỳ Thừa Phong, lại giật mình sửng sốt: “Phụ thân?!”

Vân Hi không chú ý tới lúc này mình đang nằm trong lòng Ân Lê Đình, tư thế mờ ám tới mức nào. Nhìn thấy cha và huynh liền cảm thấy kích động, tác động tới dư độc trong cơ thể, liền ho khan dữ dội. Trước mắt đen tối, một lần nữa ngất đi.

Ân Lê Đình nghe nàng xưng hô như vậy, hơn nữa nghe nàng nói chuyện mấy ngày nay, biết nàng đã gặp người nhà của mình, tất nhiên không nghi ngờ. Lúc này bị cha và huynh trưởng bắt gặp đang ôm Vân Hi, thật sự là có một vận cái miệng cũng nói không ra lời nữa, nhất thời gương mặt đỏ bừng.

“Khụ, chuyện này...” Kỳ Thừa Phong thấy Ân Lê Đình không có ý định buông Vân Hi, quyết định đánh bạc một phen vì danh tiết muội tử nhà mình, “Ân lục hiệp, theo ý ta, người làm em rể của ta có được không?”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến ba người trước mắt ngạc nhiên. Vân Hi hôn mê không tỉnh.

“Hay là người vô tình với tiểu nữ? Dù sao cũng là nữ nhi của Kỳ Viễn Sơn ta, không đến nỗi không xứng với người.” Kỳ lão anh hùng không biết Võ Đang Ân lục hiệp nổi tiếng là da mặt mỏng, quyết định tự mình ra mặt.

“Tất nhiên là ta nguyện ý vạn phần!” Lời trong lòng thốt ra, sắc mặt Ân Lê Đình đỏ thêm ba phần, “Có điều, có điều...” Hắn liếc nhìn Vân Hi, cảm thấy do dự. Hắn vô cùng mong muốn được lấy nàng làm vợ, nhưng liệu nàng có nguyện ý gả cho hắn không?

“Đứa nhỏ này sao...” Kỳ lão anh hùng cười đến như ý, hận không thể lập tức đưa nữ nhi lên núi Võ Đang, sớm ngày rời xa phái Nga Mi kỳ quái kia, “Nàng hiển nhiên có tình ý với người. Như ta thấy, nàng thân thiết với người còn hơn phụ tử chúng ta nhiều. Chi bằng để ta làm chủ, định việc hôn nhân cho hai người được không? Đợi khi thân hình của nàng tốt rồi, lập tức chọn ngày thành hôn.”

Ân Lê Đình nghe vậy đương nhiên vui mừng, nhớ tới mấy ngày nay nàng dốc lòng chăm sóc không ngại ngần, chẳng lẽ thật sự...

“Ân lục hiệp.” Ánh mắt Kỳ Thừa Phong mang theo trêu chọc, “Nay Hiếu Phù giao cho người...”

“Hiếu Phù?” Ân Lê Đình khó hiểu.

“Hai chữ ‘Hiếu Phù’ là do người mẹ quá cố của ta đặt, ta dùng quen rồi. Chẳng qua nàng vẫn chưa biết, ta thường gọi nàng muội muội. ‘Vân Hi’ là nàng tự đặt.” Kỳ Thừa Phong giải thích.

Hiếu Phù, Kỳ Viễn Sơn, Kỳ Hiếu Phù sao...

Ân Lê Đình chấn động, chợt nhớ ra điều gì: “Chẳng lẽ là Hán Dương kim tiên Kỳ lão anh hùng?”

Sau khi nhận được khẳng định, Ân Lê Đình cẩn thận cân nhắc một lúc, mở miệng nói: “Hôn nhân đại sự không thể như trò đùa, tiểu tử cần phải hỏi sơn báo cáo ân sư trước.”

“Đây là tất nhiên.” Kỳ lão anh hùng trầm nghĩ đệ tử Võ Đang quả nhiên ổn trọng giữ lễ, “Ta sẽ hướng Trương chân nhân cầu hôn. Nếu đến lúc đó cơ thể của nàng vẫn chưa bình phục... La Y, người sẽ thay tỷ tỷ làm lễ.” Nói xong quay đầu nhìn Kỳ La Y.

“Vâng.”

Kỳ La Y khẽ cúi người, miệng nói ưng thuận.

*

Chú thích:

- (1) Hoan thanh tiểu ngữ: Chuyện vui tiếng cười.
- (2) Trường thân ngọc lập: Dùng để chỉ dáng người cao, tư thái duyên dáng.
- (3) Thanh lệ tuyệt tục: Xinh đẹp không giống người trần.
- (4) Hàm dưỡng: Kiểm chế, tiết chế cảm xúc.

7. Chương 7: Phu Thê Trời Ban Hồng Loan Ngũ

Năm người lập tức khởi hành đi đến núi Vô Đang. Vì Vân Hi hôn mê bất tỉnh, mọi người liền thuê một chiếc xe ngựa để Kỷ La Y ở bên chăm sóc nàng.

Trải qua mấy ngày như vậy, Kỷ lão gia sợ cước trình quá chậm, liền gọi con ra phân phó cẩn thận một phen, sai hần đi trước chuẩn bị. Kỷ Thừa Phong hiểu ý tứ của lão gia, tràn đầy tự tin đáp ứng: “Phụ thân cứ yên tâm, chắc chắn con sẽ lo liệu thỏa đáng.”

Trong thời gian này Vân Hi khi ngất khi tỉnh, nhưng thời gian hôn mê chiếm đến chín phần. Không ngờ thủ pháp dụng độc của Thục trung Đường môn lại cao siêu như vậy, cho dù y thuật Vân Hi phi phàm, nhưng cũng không thể biết rõ mình trúng loại độc gì, đừng nói đến việc tự giải tàn độc. Ân Lê Đình chỉ có cách mỗi bảy ngày đều đặn cho nàng uống một viên thuốc, chờ thân mình nàng dần dần chuyển biến tốt. Việc Kỷ La Y tiếc nuối nhất là mỗi khi tỷ tỷ nhà mình tỉnh lại, Ân Lê Đình đều thay nàng ở bên trông coi, đến nay nàng chưa được nói chuyện với Vân Hi một lần nào.

Đến dưới chân núi Vô Đang, Ân Lê Đình bị khung cảnh trước mắt làm kinh ngạc một phen, mà người khởi xướng Kỷ Thừa Phong lại không hề có chút hổ thẹn. Kỷ lão gia thăm nghĩ quả nhiên con mình làm việc thích đáng, lập tức kéo Ân Lê Đình nói chúng ta lên núi trước, những việc còn lại con ta sẽ lo.

Ân Lê Đình bị lôi lên Tử Tiêu cung, vừa đúng lúc ba người Trương Tam Phong, Tống Viễn Kiều, Du Đại Nham đang ngồi trong thương lượng xem có cần xuống núi tìm Ân Lê Đình hay không, thấy hần bình an trở về đều thở phào một hơi. Du Đại Nham lớn tiếng nói: “Ta đã bảo mà, có Vân cô nương chăm sóc, lục đệ sao có thể bất trắc nửa phần.”

Hần được Vân Hi chữa khỏi tàn tật, cảm thấy cảm kích; nay nghe thất đệ kể dường như Vân Hi có ý với Ân Lê Đình, liền ngẫm nếu Vân Hi trở thành lục đệ muội tất nhiên là tuyệt vời. Hai người ở cùng một chỗ, vốn không cần lo lắng. Trương Tam Phong trầm ngâm, mặc dù Vân Hi rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn khiến mình hơi bất an, chẳng qua có thể khẳng định nàng sẽ không thương tổn Ân Lê Đình, ngược lại còn có thể liều mạng che chở hắn. Về phần Tống Viễn Kiều, chỉ quan tâm lo lắng đến an nguy của sư đệ, một lòng suy nghĩ muốn tìm Ân Lê Đình đang bị thương mang trở về ngay lập tức, sao có thời gian tưởng đến những việc dây dưa sâu xa.

Mọi người chào hỏi xong, Kỷ lão gia không đợi Ân Lê Đình mở miệng trả lời, liền giành trước nói hết ý đồ của mình. Thầy trò Trương Tam Phong thấy Ân Lê Đình đỏ mặt đứng bên cạnh, biết sự tình hơn phân nửa không phải giả. Vân Hi là đệ tử đắc ý của Diệt Tuyệt sư thái phái Nga Mi, lại là hòn ngọc quý trên tay Kỷ lão anh hùng, nếu hai người bọn họ có ý với nhau, việc lần này có thể coi là ông trời tác hợp. Về phần lo lắng nhỏ nhố kia của Trương Tam Phong, cũng chỉ như ngọc bích có vết, không ảnh hưởng toàn cục.

“Người nghĩ sao?” Trương Tam Phong vuốt râu nhìn sang, muốn xem ý kiến của lục đệ tử về chuyện này.

“Đệ tử đã ưng lòng, cầu sư phụ thành toàn.” Ân Lê Đình quỳ xuống dập đầu, che khuất gương mặt anh tuấn đỏ không thể đỏ hơn.

Tử Tiêu cung vì thế mà ồn ào hẳn lên, Kỷ Thừa Phong dẫn theo hai vị muội muội vào núi. Mấy năm trước Vân Hi đã từng tới, hơn nữa người tiếp đãi là Mạc Thanh Cốc, tất nhiên quen thuộc đến từng căn phòng nghỉ. Vì tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh, trong núi lại nhiều nam tử, Kỷ La Y cố ý ở trong phòng chăm sóc.

“Nếu Kỷ lão anh hùng, Vân... Kỷ cô nương cùng lục sư đệ đều đồng ý, mà sư phụ cũng đáp ứng, đính hôn thành thân đều không khó; có điều núi Vô Đang chưa chuẩn bị gì cả, e rằng phải đợi một thời gian.” Nháy mắt Tống Viễn Kiều đã lo lắng đến chuyện cần thiết.

“Không sao, chỉ cần Trương chân nhân đáp ứng, tất cả đều không ngại.” Kỷ lão gia cực kỳ hài lòng với con rể tương lai của phái Vô Đang.

Trương Tam Phong mỉm cười: “Việc đã đến nước này, nếu lão đạo muốn phản đối chính là lẽ trời bất công rồi.”

Kỷ lão gia đưa nhi tử tới, bà mối, canh thiếp(1) sẵn sàng, ngay cả của hồi môn cũng đưa lên một lượt, chỉ thiếu Vân Hi bệnh nhẹ, không thể hành lễ. Tống Viễn Kiều thấy của hồi môn đã chuẩn bị xong xuôi, không khỏi líu lürf: Lão anh hùng rõ ràng bày ra tình thế bắt buộc. Xem ra ít ngày nữa trên núi Võ Đang liền có hi sự.

Hết thấy tiến hành thuận lợi như thế. Ba lễ nạp thái, nạp cát, nạp chinh(2) hoàn tất, việc hôn nhân đã định. Kỷ La Y thay Vân Hi hành lễ của nhà gái. Về phần lễ thân nghênh(3) cuối cùng, Kỷ La Y vạn phần không thể làm thay; huống chi mục đích chính lần này là đính hôn, hôn lễ cũng không cần gấp gáp trong phút chốc.

Tất cả lễ nghi xong xuôi, người đưa tin Kỷ Thừa Phong phái đi Nga Mi cũng đã trở lại núi Võ Đang, hơn nữa còn mang theo đại đệ tử Tĩnh Huyền của Diệt Tuyệt sư thái. Mà mục đích xuất hiện của Tĩnh Huyền thật sự ngoài dự liệu của mọi người.

Ngày ấy trên núi Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái giận dữ kinh người với phong thư trên tay, đợi đọc hết sắc mặt đã xanh mét: “Vì sao không thương lượng trước với ta? Tốt xấu gì ta cũng là sư phụ. Hành sự như thế rất không thỏa đáng!” Vô cùng không thỏa đáng! Đang yên đang lành đưa Vân Hi lên Võ Đang, làm cho tất cả tâm sức của mình đều như nước chảy về Đông. Nếu Vân Hi trở thành chưởng môn, chẳng phải toàn bộ Nga Mi đều phải cúi đầu xưng thần với Võ Đang? Từ khi phái Nga Mi được Quách Tương sư tổ sáng lập tới nay, mặc dù không dám tự phong thiên hạ vô địch, nhưng địa vị cũng ngang với Thiếu Lâm, Võ Đang, có ảnh hưởng lớn trong chốn võ lâm. Nhưng nếu vì chuyện này mà Vân Hi không nhậm chức chưởng môn, làm sao mình có thể tìm được người thứ hai như nàng, tư chất thông minh, phẩm tính tuyệt hảo? Nếu là năm năm trước, Vân Hi không quan tâm võ học, công lực hời hợt, tất nhiên nàng vạn phần đồng ý, nhưng mấy năm nay đã xem nàng như chưởng môn đời sau mà bồi dưỡng, sao có thể để phái Võ Đang được lợi?

Trong thư, Kỷ Thừa Phong không phải hỏi ý kiến của Diệt Tuyệt sư thái, mà trực tiếp nói cho lão nhân gia, xá muội đã đính hôn cùng Võ Đang Ân lạc hiệp.

Người truyền tin cười nói: “Tiểu thư nhà ta được lão gia làm chủ, bây giờ hễ đã đủ ba lễ, Ân lạc hiệp cùng tiểu thư nhà ta có thể coi là ông trời tác hợp, Trương chân nhân cũng đã cho phép, có gì không ổn? Sư thái đức long vọng tôn,(4) hẳn người có thể hiểu được việc này.” Ngụ ý là, tiểu thư nhà ta đã được phụ thân làm chủ, người chỉ là một sư phụ làm sao hơn nổi phụ thân?

Rõ ràng Diệt Tuyệt sư thái lửa giận cháy mạnh, chén trà trong tay nháy mắt vỡ thành mảnh nhỏ. Người truyền tin bị dọa hú hồn, không dám thêm nửa câu.

“Tĩnh Huyền!”

Tĩnh Huyền tiến lên, cảm thấy không yên.

“Đi mang Vân Hi về đây cho ta, bất luận nàng đang ngủ hay tỉnh. Cho dù chỉ còn một thi thể, cũng phải mang về Nga Mi.” Lá gan của nha đầu kia càng lúc càng lớn, xem ra trước đây mình rất chiều nàng, nay được thể làm càn. Bây giờ không thể không cẩn thận giáo huấn nàng một phen.

Tĩnh Huyền truyền đạt lại ý tứ, mọi người đều than thở quả nhiên Diệt Tuyệt sư thái cổ quái hơn người, không khỏi lo lắng cho Vân Hi. Tống Viễn Kiều nói: “Lúc này Vân cô nương chưa tỉnh, sư thái...”

“Sư mệnh không thể trái.” Tĩnh Huyền không hề do dự.

“Đại sư ca...” Ân Lê Đình lộ vẻ lo âu. Xưa nay nghe nói Diệt Tuyệt sư thái hành sự không theo lẽ thường, nay muốn ép buộc mang Vân Hi đi, chỉ e chuyện không ổn.

Tống Viễn Kiều hiểu ý: “Sư thái, thân mình Kỷ cô nương chưa ổn, hay để lục đệ của ta đi cùng có được không?”

“Sư phụ luôn luôn yêu thương sư muội, sư muội về núi chắc chắn sẽ không bị phạt nặng. Nhưng nếu Ân lạc hiệp muốn thay nàng giải thích, hẳn sư phụ sẽ trách tội, sợ rằng không tránh được tổn thương da thịt.” Tĩnh Huyền nói.

Ân Lê Đình nghe vậy thoáng tiêu sấu, nhưng nghĩ đến hôn lễ không tránh khỏi dời ngày lại cảm thấy tiếc nuối. Nghĩ đến sắp tới phải chia lìa liền âm thầm thương tâm, một mình bước vào phòng Vân Hi. Thấy

nàng vẫn chưa thanh tỉnh, thở dài thật dài.

“Ân lực hiệp chớ lo lắng, tỷ tỷ tất nhiên là cát nhân thiên tướng.” Kỷ La Y rất thích vị tỷ phu tương lai này, cũng rất tôn kính. Thấy sắc mặt hần không tốt, nghĩ rằng hần lo lắng Vân Hi chưa giải được hết độc, bèn lên tiếng an ủi.

Ân Lê Đình ‘Ủm’ một tiếng, mắt thấy Vân Hi ngày ngày tiều tụy, căn bản không có dấu hiệu hồi tỉnh, làm sao hần có thể không lo? Đường xá từ Võ Đang tới Nga Mi xa xôi, mình lại không thể đồng hành... Hơn nữa... Hơn nữa Vân Hi hoàn toàn chưa biết việc đính hôn, nếu Diệt Tuyết sư thái muốn trách tội, chẳng phải vô duyên vô cớ chịu oan uổng ư? Chính mình không thể bỏ được nàng, đáy lòng cũng đã coi nàng như thể tử, nay nàng đi rồi, đến bao giờ mới có thể gặp nhau?

Mặc cho Ân Lê Đình trăm chiều không muốn, Tĩnh Huyền vẫn mang Vân Hi đi rồi. Kỷ gia phụ tử tự giác đuối lý vì tiền trăm hậu tấu, không tiện nói thêm gì. Thấy thân mình Vân Hi chưa tốt, liền mệnh Kỷ La Y đi theo chăm sóc. Kỷ La Y hâm mộ phái Nga Mi đã lâu, hơn nữa rất thích vị tỷ tỷ này, lập tức vui mừng hơn hờ khởi hành.

Đường đi xóc nảy rất cuộc đánh thức Vân Hi. Nàng đau đầu nhức óc nhìn đại sư tỷ trước mắt, chỉ nghe được một câu ‘sư phụ muốn người mau mau về núi, nếu không ta cũng khó tránh khỏi chịu tội’, lập tức thần nhiên ‘À’ một tiếng, nói: “Được.”

Tuy Vân Hi không nghĩ ra nguyên nhân vì sao, nhưng nghĩ Diệt Tuyết sư thái vốn cứng nhắc, liền đoán rằng có lẽ mình ở cùng Ân Lê Đình một thời gian dài như vậy, chắc nàng đã phán mình phạm luật ‘Dâm tà phóng đảng’ và ‘Lòng hướng người ngoài, phản lại sư môn’. Như vậy cũng tốt, thanh thanh tịnh tịnh tu thân dưỡng tính ở trên Nga Mi, làm xong việc nên làm liền vĩnh viễn biến mất, ngồi chờ đến tử kiếp. Vì thế ngả đầu ngủ tiếp, căn bản không để ý tới Kỷ La Y bị Tĩnh Huyền đuổi ra ngoài xe.

Về phần mọi chuyện phát sinh khi mình đang mê man, nửa điểm nàng cũng không hiểu được.

Một đường ngủ suốt về đến núi Nga Mi, hơn nữa bị nhiễm phong hàn, thân mình Vân Hi càng có xu thế yếu ớt. Diệt Tuyết sư thái thấy đệ tử yếu bệnh thành như vậy, nhất thời không trách cứ nổi, nhưng cảm thấy khúc mắc rất cuộc vẫn không tiêu được, liền mệnh Bối Cẩm Nghi mang nàng về phòng nghỉ ngơi, đợi thân thể khôi phục như thường sẽ xử lý sau.

Vân Hi mơ màng ngủ một lần nữa, đến khi Bối Cẩm Nghi đánh thức dậy uống thuốc, nàng mới ý thức được mình đang ở Nga Mi. Đột ngủ dài ngày này khiến thân mình nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Tuy toàn thân vẫn mệt mỏi, nhưng đầu óc thanh tỉnh. Vì thế Vân Hi không đợi Diệt Tuyết sư thái gọi đến, tự mình đi gặp nàng.

“Sư phụ.” Vân Hi lúng túng.

“Ủm.”

Diệt Tuyết sư thái đang trầm tư liền hoàn hồn, nhàn nhạt lên tiếng. Kỷ La Y đứng bên người nàng.

“Người ra ngoài trước đi, ta còn chút việc cần xử lý.”

Vân Hi thầm cảm thấy không ổn, nhưng cũng không dám lưu lại. Ai ngờ vừa qua góc hành lang dài, lập tức nghe thấy hai vị sư muội đang khe khẽ nói thầm, nội dung câu chuyện khiến nàng cực kỳ kinh hãi.

“Sư phụ mới thu nhận một sư muội đó.”

“Biết biết, còn là mang nghề đầu sư.”(5)

“Đó là tất nhiên, võ công của nàng không kém, gia thế lại tốt, sao sư phụ không thích cơ chứ.”

“Hả? Gia thế? Nàng là...”

“Là hòn ngọc quý trên tay của Hán Dương kim tiên Kỷ lão anh hùng.”

“Khó trách...”

Sư muội, mang nghề đầu sư, hòn ngọc quý trên tay của Kỷ lão anh hùng, hết thấy đều xuất hiện cùng lúc. Không sai được, tuyệt đối không sai được.

Suy nghĩ càng rõ ràng mạch lạc hơn. Khó trách mình vẫn chưa từng gặp qua sư tử muội nào họ Kỷ, thì ra mang nghề đầu sư, muộn nhiều năm như thế.

Vậy sắp tới...

“Vân sư muội.” Giọng nói Đinh Mẫn Quân có vẻ không vui, “Sư phụ có lời truyền đạt, các đệ tử lên Kim đỉnh đợi lệnh.”

*

Chú thích:

(1) Canh thiệp: Tương tự như thiệp cưới ngày nay, bên ngoài có hai chữ “Song hỉ”, bên trong ghi ngày sinh tháng đẻ và một câu đối đám cưới.

(2) Nạp thái, nạp cát, nạp chinh: Ba lễ nghi thành thân thời nhà Minh.

Nạp thái: Nhà trai mời bà mối đến nhà nữ cầu hôn.

Nạp cát: Sau khi nhà trai nhận được điềm bói tốt lành, liền thông báo cho nhà nữ, quyết định đính ước hôn nhân.

Nạp chinh: Nhà trai đưa sính lễ cho nhà nữ.

(3) Thân nghênh: Chú rể tự mình đến nhà gái đưa dâu.

(4) Đức long vọng tôn: Đức hạnh to lớn, địa vị tôn quý.

(5) Mang nghề đầu sư: Có tài rồi mới tìm thầy học tiếp.

8. Chương 8: Chỉ Sợ Vĩnh Cách Như Sao Thương

Trên Kim đỉnh của Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái đảo mắt qua mười sáu đệ tử danh truyền trên núi, thần sắc ngưng trọng.

“Hôm nay nhận được tin tức, lại có hành tung của Kim Mao sư vương Tạ Tốn. Mười sáu người các ngươi lập tức xuống núi điều tra, không thể sai sót.” Diệt Tuyệt sư thái phân phó không khoan dung chút nào. Tuy Vân Hi chưa khỏe hẳn, nhưng Diệt Tuyệt sư thái vốn định giáo huấn nàng một trận, vì thế liền bao gồm cả nàng; về phần tiểu đệ tử mình vừa thu nhận, đây đúng là thời cơ tốt để khảo nghiệm.

“Đệ tử cần tuân sư mệnh!” Mười sáu người đồng thanh đáp.

“Sư tử.” Bối Cẩm Nghi lặng lẽ chọc chọc nàng, “Tỷ có thể đi sao?”

“Không sao. Tuy công lực còn lại chưa đến ba thành, nhưng tự bảo vệ mình không thành vấn đề.” Về mặt Vân Hi vẫn đậm phong thanh, nhưng đáy lòng vẫn đang tính toán nên làm thế nào để tiếp cận vị sư muội xa lạ kia. Bối Cẩm Nghi thấy Vân Hi vẫn đứng sững sờ, liền kéo tay nàng trở về phòng thu xếp hành lý. Vân Hi vốn chưa khỏi bệnh, hơn nữa gió núi thổi qua, choáng váng suýt nữa ngã xuống, cũng may Bối Cẩm Nghi nhanh tay đỡ nàng.

“Sư tử, tỷ thật sự có thể đi sao?” Bối Cẩm Nghi lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Ta không sao... Đây là đâu vậy?” Rốt cuộc Vân Hi ý thức được mình đã xuống dưới Kim đỉnh, đang bị Bối Cẩm Nghi lôi về phòng của hai người. Mà người mình tâm tâm niệm niệm muốn tìm chẳng biết đã đi đâu.

Vân Hi cảm thấy lo lắng, nhưng cơ thể không thuận theo ý muốn, hơn nữa sức nặng đều đặt ở trên người Bối Cẩm Nghi, có điều đầu óc càng ngày càng thanh tỉnh, trí nhớ vốn xóa bỏ không được từng chút từng chút một hiện ra trong đầu.

Không xong!

“Cầm Nghi, người có biết tiểu sư muội mà sư phụ mới thu nhận không?” Vân Hi vội vàng cất lời, đột nhiên cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

“Ta biết... Sư tỷ, tỷ đã như vậy rồi còn có sức mà nghĩ đến người khác ư? Chỉ sợ lúc này nàng ta đã thu dọn xong xuôi để xuống núi rồi!” Bối Cầm Nghi thấy Vân Hi không biết quan tâm đến bản thân như vậy, không khỏi cảm thấy bức bối.

Cực kỳ không tốt!

Vân Hi vội vàng rút ngân châm trên đầu, từng lọn tóc đen đổ xuống như thác. “Cầm Nghi, ta chưa bao giờ cầu người điều gì, nhưng lúc này, người nhất định phải giúp ta! Người lập tức cầm theo cây châm này đuổi theo đưa cho nàng, bảo nàng đi về phía Đông tới Hồ Bắc núi Vô Đang, ở đó một thời gian, tuyệt đối không thể đi hướng Tây, nhớ là bất kể thế nào cũng không được! Ta từng có ơn với người Vô Đang, bọn họ thấy cây châm sẽ thu lưu nàng. Hơn nữa... hơn nữa...” Cây châm này không có bộ thứ hai trên đời, hẳn là bọn họ sẽ nhận ra thôi? Thân hình Vân Hi đảo đảo, tựa như muốn té xỉu.

“Sư tỷ, tỷ...” Khi nào thì phong cách hành sự của Vân Hi cũng như sư phụ, khiến người ta không thể suy đoán?

“Cầm Nghi, ta cầu người...” Vân Hi hít thở hỗn loạn, mắt thấy nàng đã sắp quỵ xuống trước mặt Bối Cầm Nghi.

“Vân Hi tỷ tỷ! Được, ta đồng ý là được chứ gì. Nhưng tỷ cũng phải đáp ứng ta, lập tức về phòng nghỉ tạm, không thể miễn cưỡng.” Bối Cầm Nghi cầm cây châm, vẻ mặt do dự, “Tỷ...”

“Ta có thể tự trở về! Người nhất định phải đuổi theo nàng, nhất định!”

Trong tâm mắt mơ hồ nhìn Bối Cầm Nghi chạy vội đi, cuối cùng Vân Hi không duy trì được, ngã xuống, trong lòng còn đắng hơn ăn Hoàng Liên(1) vụn phần. Như vậy, như vậy là được rồi phải không? Không đi hướng tây, tất nhiên sẽ không gặp Dương Tiêu, không gặp Dương Tiêu, bọn họ... bọn họ...

Rõ ràng chính mình cam nguyện buông tay, vì sao vẫn đau lòng như vậy?

Chấp tay đem người mình yêu nhường cho người khác, nếu là chính mình kiếp trước, e rằng bất kể thế nào cũng không làm! Nhưng... nhưng sao nàng có thể nhẫn tâm nhìn chàng thương tâm đến mức... Thiên địa đồng thọ, Thiên địa đồng thọ a!

Dù sao chính mình nhất định đoán mệnh, không thể ở bên chàng cả đời, tác thành cho họ cũng là một việc tốt thôi.

Lúc Vân Hi tỉnh lại lần nữa, trong mười sáu người chỉ còn lại mình nàng. Diệt Tuyệt sư thái chưa hết tức giận, không chịu buông tha. Vân Hi cũng chỉ đành lết thân bệnh xuống núi tìm kiếm tung tích của Tạ Tốn, dù trong lòng nàng biết rõ tuyệt đối sẽ không tìm thấy.

Phong cảnh trên đường không tệ, Vân Hi buồn khổ trong lòng nhưng cũng vô tình thưởng thức. Vô định đi khắp nơi, bất tri bất giác lại hướng về phía Tây. Vì Vân Hi không thể cưỡi ngựa, liền theo thuyền qua sông, mắt thấy sắc trời đã tối, nàng mới xuống thuyền ở bờ phía Nam tìm nơi ngủ trọ.

Một bóng trắng hiện lên trên đường. Mặc dù Vân Hi ngạc nhiên vì khinh công đối phương rất cao, nhưng nàng không muốn trêu chọc phiền toái, liền mặc kệ bỏ đi.

Bên trong khách sạn Vân Hi lại đụng phải người có khinh công tuyệt cao kia. Ngay cả liếc mắt nhìn hắt một cái Vân Hi cũng lười, thâm nghĩ vô duyên vô cớ khoe ra khinh công trước mặt người khác, không phải vội vàng thì là gây sự. Trên người mình rõ ràng mang kiếm của Nga Mi, tốt nhất không nên gặp phải kẻ thù lâu năm của phái nào đấy là hơn. Bằng không, xét đến tình huống hiện tại của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Bối Cầm Nghi. Nếu đối phương muốn gây sự thật, e rằng khó có thể đối phó.

Không biết chàng thế nào?

Đột nhiên nhớ tới Ân Lê Đình, cảm thấy đau xót trong lòng. Sợ rằng một lần nữa không khống chế được cảm xúc khiến cho bệnh tình nặng hơn, nàng liền trùm chăn lên đầu ngủ. Sáng sớm hôm sau, chân gối đã ướt sũng một mảnh.

Sau một lúc lâu ngơ ngẩn ngồi lặng, Vân Hi quyết định lừa dối bản thân: Coi như lần này đi du lịch, lại còn là du lịch bằng tiền quỹ chung, có lẽ trong lòng sẽ thoải mái hơn, cũng không coi như lãng phí sinh mệnh.

Vân Hi hạ quyết tâm giả trang tâm tình vui vẻ được ba năm ngày, rốt cuộc chịu không nổi nữa, thầm nghĩ tìm một chỗ để khóc lớn. Chẳng qua người kia vốn theo chính mình hồi lâu lại xuất hiện trước mặt, nàng nhìn không nổi trách mắng: “Người cứ đi theo ta cả ngày làm gì!”

Người nọ dừng chân, rốt cuộc đứng lại, thấy vậy Vân Hi mới thản nhiên nhìn lướt qua bộ dáng của hắn. Đối với nam tử mà nói, vẻ ngoài của người này thuộc loại thượng thừa, mặc dù tuổi hơi lớn, nhưng không phải là già, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy hào quang tỏa ra bốn phía. Với nữ tử mà nói... hẳn nhất định được rất nhiều người yêu thích, nhất là những cô gái chưa từng trải.

“Người ở phái Nga Mi? Diệt Tuyệt lão ni có khỏe không?” Khi người nọ nhắc tới Diệt Tuyệt sư thái, rõ ràng ánh mắt ẩn chứa khinh miệt.

Xong rồi, quả nhiên là kẻ thù của phái Nga Mi. Vân Hi chịu phận bất hạnh.

“Sư phụ lão nhân gia luôn luôn an khang. Nhưng còn người, vô duyên vô cớ theo ta làm gì?! Nếu có cừ oán với Nga Mi, sao không đánh ta một chưởng luôn cho xong việc? Dù sao tình trạng hiện tại của ta cũng không đánh lại người.” Giết đi cũng tốt, đỡ phải thương tâm.

“Người có vẻ thật thú vị... Không bằng theo ta đi? Theo Diệt Tuyệt lão ni có gì là vui?”

Vân Hi nghe thấy liền nổi trận lôi đình. Hắn nói thành thực như vậy, hiển nhiên ngày thường làm hại không ít nữ hài tử, nói không chừng còn chọc tới các vị sư tỷ muội đồng môn rồi. Vân Hi hận nhất là loại nam nhân cổ đại tự xưng phong lưu trái ôm phải ấp như thế này. Lập tức cũng không ngại võ công mình yếu hơn, múa kiếm xông lên.

Ai ngờ người nọ võ công tuyệt cao, sau hai ba chiêu liền đoạt được trường kiếm trong tay nàng. Vân Hi cảm thấy hoảng hốt, e rằng khi mình khôi phục mười thành công lực cũng không phải đối thủ của hắn, vội vàng chạy trốn. Người nọ không đuổi theo, cầm kiếm quan sát tỉ mỉ, trong miệng hừ nhẹ: “Phái Nga Mi?”

Sáng sớm hôm sau, Vân Hi phát hiện kiếm của mình đặt ngay ngắn trên đầu giường, trong lòng cảm thấy sung sướng. Ra khách điểm, quả nhiên đụng phải nam tử âm hồn bất tán kia.

“Chúng ta không thân chẳng quen, càng không nhận thức nhau, huống chi nam nữ phân biệt, người luôn đi theo ta là có dụng ý gì? Mặc dù võ công của ta không bằng người, nhưng phái Nga Mi cũng không phải dễ chọc.” Đường như Vân Hi nhớ lại điều gì, khẩu khí mềm mỏng đi ba phần.

“Võ công đã phân ra thành phái, tất nhiên trở nên tầm thường. Nếu cô nương đi theo ta, ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt, dạy người biết được khoảng trời riêng trong võ học.”

Người nọ cười nói, tràn đầy tự tin.

Vân Hi trợn mắt há mồm trước lời đối đáp của hắn. Nàng nắm lấy thân kiếm lạnh như băng, nhờ nó khôi phục một tia thanh minh trong đầu: “Đây là đâu?”

“Xuyên Tây Đại Thụ bảo.” Người nọ thấy Vân Hi hỏi kỳ quái, sắc mặt lại biến chuyển kinh người, lúc này không có tâm tư để nói đùa.

Vì sao? ... Chẳng lẽ...

Vân Hi nâng mắt nhìn người trước mặt, trong mắt phượng ngập tràn hoảng sợ: “Người là Dương Tiêu!”

Vì sao lại chạm mặt Dương Tiêu? Chẳng lẽ chính mình căn năng đi về phía Tây nên phải thay nàng gặp tai ương lần này sao? Hoặc là, hoặc là ngay từ đầu ta liền sai lầm rồi! Nhớ rõ lần trước chữa thương cho Du Đại Nham, nghịch thiên trừng phạt hoàn toàn là đau đớn dị thường, mặc dù nhờ một viên thuốc của Trương Tam Phong mà đỡ hơn chín phần, nhưng cũng không đến mức như hiện tại, một chút cảm giác cũng không có! Nếu cản trở tiến trình của thế giới này, hẳn đã bị trừng phạt! Trừ phi... trừ phi...

Trừ phi đây chính là tiến trình vốn có!

Hồi tưởng đoạn thời gian mê man ngày đêm, mỗi khi tỉnh lại đều là chàng tự tay chăm sóc, phụ thân cùng huynh trưởng không thấy bóng dáng. Chàng vốn là người giữ lễ, chịu chăm sóc một nữ tử như vậy, tất nhiên trong lòng cực kỳ quan tâm.

Quá lộn xộn quá lộn xộn!

Vân Hi dùng móng tay ấn xuống huyết Thái Dương, nhờ nỗi đau xâm nhập cốt tủy để chính mình có thể suy nghĩ sâu hơn.

Nếu hết thấy vốn là tiến trình, như vậy... như vậy ta mới là Kỷ Hiểu Phù!

Kết luận vừa ra, Vân Hi không khỏi âm thầm cười lớn. Sao có thể như thế? Nữ nhi của Kỷ lão anh hùng chẳng phải đã báai sư sao?... Khoan, nếu lúc này nàng báai sư, phải là sư muội của Bối Cẩm Nghi. Nhưng Kỷ Hiểu Phù là sư tỷ của nàng mà!

Ý niệm ‘chẳng lẽ ta mới là Kỷ Hiểu Phù’ vừa nảy ra lúc nãy, nay suy nghĩ kĩ, đúng là càng ngày càng khớp.

Đúng rồi, lần đầu tiên gặp phụ thân, vũ khí trong tay hắn là một cái roi màu vàng... Kim tiên?! Lúc đó phụ thân nói họ của mình là gì a... Kê? Cận? Kỷ?

Kỷ?!

Như vậy, ngày ấy Đinh Mẫn Quân nói trong nhà đã định ra việc hôn nhân cho ta, chẳng lẽ là...

Dương Tiêu thấy Vân Hi nói ra tính danh của bản thân, sắc mặt thư thả thoáng trắng bệch, thầm nghĩ chẳng lẽ danh tiếng phong lưu của chính mình đã truyền tới tận núi Nga Mi? Hoặc bởi vì cái chết của Cô Hồng Tử(2) dọa nàng? Có điều cô nương này quả thực rất thú vị, bỏ qua đáng tiếc. Lập tức dùng cảm nã thủ chế trụ Vân Hi, cười nói: “Theo ta đi không có hại gì...”

Nhưng Vân Hi vẫn xuất thần như cũ, không ý thức được tình cảnh của chính mình.

Phụ thân luôn gọi ta ‘đứa nhỏ’, đại ca cũng chỉ kêu ‘muội muội’, như vậy tên thật của ta là gì?

Dương Tiêu đang muốn kéo Vân Hi đi, bỗng dưng nàng hoàn hồn, kêu lên một tiếng rồi liều mạng giãy dụa. Hành động lần này ngoài ý liệu của Dương Tiêu, khiến nàng thành công thoát ra. Nhất thời Dương Tiêu cảm thấy khó chịu, một lần nữa túm Vân Hi lại. Trong lúc giằng co, dây đeo cổ của nàng lộ ra ngoài y phục, Dương Tiêu nhìn thấy liền ngừng động tác, rút ra một chủy thủ cắt đứt sợi dây, cầm lấy bạch ngọc phù dung tò mò quan sát.

“Kỷ... Người là cô nương của Hán Dương Kỷ gia?” Dương Tiêu lộ vẻ ngoài ý muốn, “Kỷ gia vốn dùng roi, sao người lại dùng kiếm? Võ nghệ gia truyền của Kỷ gia cũng phi phạm, sao có thể để người vào phái Nga Mi?”

Kiếm? Đúng rồi. Kỷ Hiểu Phù kiếm pháp cao siêu, nữ tử kia mang nghệ đầu sư, võ học gia truyền của nàng là dùng roi!

Khoan!

“Sao người biết ta họ Kỷ?” Sắc mặt Vân Hi trắng thêm ba phần.

“Nhìn.” Dương Tiêu giơ bạch ngọc phù dung ra, để Vân Hi thấy rõ kí hiệu cổ quái được khắc trên đó, “Đây là chữ ‘kỷ’ của điều triện. Trong thiên hạ không quá mười người biết điều triện, người nhìn không hiểu cũng chẳng lạ gì. Người là nữ tử chưa gả, hơn nữa có lẽ đó là di vật mẫu thân người để lại trước khi chết. Nghe nó đại gia chủ của Hán Dương Kỷ gia từng tặng cho phu nhân đồ ngọc hắc tự tay điêu khắc, biểu thị tình cảm sâu đậm. Ta thấy không đáng, nữ tử trong nhân gian rất nhiều, cả đời chỉ gần một người chẳng lẽ không phải quá cổ hủ cứng nhắc sao?”

Nếu người yêu tặng ta vật ấy, ta sẽ làm gì? Bạch ngọc phù dung vô cùng trân quý, huống hồ là biểu tượng cho tình cảm của trượng phu! Nếu là ta, chắc chắn sẽ tâm niệm nhớ kỹ...

Phù dung mới nở sớm tinh mơ tinh thuần như tuyết, không phải giống hệt như bạch ngọc phù dung này ư?

Phù dung lúc tăng sáng... Hiểu Phù?!

Đem việc cần khắc ghi đặt tên cho nữ nhi, đây chính là phong cách hành sự của mẫu thân tự cổ chí kim! Ba chữ Dương Bất Hối chẳng phải cũng như vậy sao?

Ngày đó nữ tử áo xanh luôn miệng nói nó là di vật của mẫu thân lưu lại, phụ thân sẽ dựa vào vật ấy nhận ra mình. Nàng còn nói... “Có thể bảo vệ người qua tử kiếp hai mươi chín năm sau”, “Thân mình của người vốn dấy lên sóng gió động trời tại thế giới này”... Kỷ Hiểu Phù từ bỏ hôn ước, yêu hận đan xen mà sinh ra Bất Hối, lúc khoảng ba mươi tuổi bị sự phụ của mình đánh một chưởng chết ở Hồ Điệp cốc!

Thân hình Vân Hi run lên, trong đầu tràn ngập hình bóng Ân Lê Đình. Cay đắng ngọt bùi, tất cả tư vị quẩn ở một chỗ, quả thực khó chịu vô vàn. Người trước mắt nhất định mình đánh không lại. Nếu mình chính là người mà Ân Lê Đình yêu đến đau đớn, sẵn sàng liều mạng, vậy trước mắt chẳng lẽ là...

Vân Hi vươn tay phải nắm chặt cánh tay trái. Dưới lòng bàn tay, là một chấm thủ cung sa đỏ thẫm như máu.

*

Chú thích:

(1) Hoàng Liên: Một vị thuốc Đông y.

(2) Cô Hồng Tử: Sư huynh của Diệt Tuyệt sư thái, bị Dương Tiêu làm tức chết.

9. Chương 9: Kéo Dài Mệnh Thọ Cùng Trời Đất

Trên núi Vô Đang, Trương Tam Phong, Ân Lê Đình một trước một sau chậm rãi bước đi. Trăm bậc thêm đá uốn lượn mà lên, cuối tầm mắt là bách xanh từng biếc ẩn hiện trong sương trắng lãng đãng.

“Lê Đình.”

Ân Lê Đình dừng chân, thấp giọng đáp: “Có đệ tử.”

“Từ khi nàng đi người vẫn mất hồn mất vía. Cứ vậy mãi, người định sống như thế nào?”

Ân Lê Đình bị sự phụ nói đúng tâm sự, không khỏi cúi đầu ngập ngừng: “Đệ tử...”

“Có một vài chuyện trước sau vẫn khiến ta không yên lòng. Tuy Kỷ Hiểu Phù thiên tư thông minh, nhân phẩm hơn người, quả thực rất xứng đôi với người. Nhưng chấp niệm(1) trong lòng nàng rất lớn, thời điểm mấu chốt hành động bất kể hậu quả. Nếu có chút sai lầm, lập tức sẽ đi vào ma đạo. Nàng sắp là thê tử của người, tất nhiên người cần phải khuyên nhủ.”

“Đệ tử đã hiểu.”

“Vậy là tốt rồi. E rằng ngoài người ra, lời của người ngoài nhất định nàng không nghe lọt tai. Lê Đình à...” Trương Tam Phong quay đầu nhìn Ân Lê Đình, đáy mắt mang theo ý cười, “Dựa vào tính tình của người, chẳng phải sau này thê tử bảo sao liền nghe vậy ư?”

“Sư... sư phụ!” Ân Lê Đình đỏ mặt.

“Ha ha...” Trương Tam Phong thấp giọng cười ra tiếng. Hắn quá rõ ràng tính cách của đệ tử. Có nàng kia bên cạnh, sau này phiền toái sẽ giảm đi rất nhiều. Đang định dặn thêm vài câu, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng là đệ tử đời thứ ba của bốn môn. lát sau Ân Lê Đình cũng nghe được, cảm thấy kinh ngạc.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, một tiểu đạo đồng lau mồ hôi chạy đến trước mặt hai người, thi lễ nói: “Đệ tử bái kiến thái sư phụ, lục sư thúc. Đại sư bá mời lục sư thúc xuống gặp.”

Ân Lê Đình nhìn sang Trương Tam Phong, thấy hắn khẽ gật đầu.

“Vậy đệ tử xin đi.”

Ân Lê Đình dùng khinh công bay đi, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Một đường chạy vội vài dặm, Ân Lê Đình mặt không đỏ thở không gấp đứng trước mặt Tống Viễn Kiều. Chợt nhìn thấy Kỷ La Y bên cạnh, một tia bất an nổi lên từ đáy lòng.

“Ân lục hiệp.” Kỷ La Y mở một cái bao nhỏ ra, bên trong là chín cây trâm có kiểu dáng khác nhau, “Tỷ tỷ nhờ người đưa thứ này cho ta, bảo ta lập tức lên núi Võ Đang ở một thời gian, không thể đi về phía Tây, không biết có dụng ý gì?”

Ân Lê Đình thấy ngân trâm vốn đã kinh hãi, bây giờ nghe Kỷ La Y nói xong càng thêm bất an. Cây trâm này à vật tùy thân của Vân Hi, chỉ dùng khi cứu mạng, đã bao giờ rời khỏi người nửa ngày? Lần này lại muốn Kỷ La Y đem lên Võ Đang, hay là nòng xảy ra chuyện gì?

“Lúc ta xuống núi tỷ tỷ vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng sư phụ —— ta đã trở thành môn hạ của Nga Mi —— sư phụ vẫn muốn nàng theo chúng ta xuống núi tìm ‘Kim mao sư vương Tạ Tổn’ nào đó. Ân lục hiệp, Bối sư tỷ nói với ta rằng tỷ tỷ cần dặn rất vội vã, nhưng nhất thời ta chưa thể tìm tỷ tỷ để hỏi cho rõ ràng. Người có biết nguyên nhân bên trong không?”

Còn là do Bối Cẩm Nghi, người luôn thân thiết với Vân Hi truyền lời?

Ân Lê Đình cực kỳ bối rối, hận không thể lập tức tìm Vân Hi để hỏi rõ ràng. Ngay sau đó, hắn liền bấm báo với Trương Tam Phong, lẻ loi cô quạnh đi đến Nga Mi. Cũng không nghĩ tới Vân Hi xuống núi đã lâu, trên Nga Mi nào còn người ở? Đường đường Ân lục hiệp của Võ Đang lại hành động như tên ngốc, tất nhiên là vì quá kích động hoảng sợ.

Mà Vân Hi, vẫn đang bị cảm xúc vui mừng khôn xiết cùng sợ hãi nghi ngờ dày vò tinh thần, một thân bệnh nặng dễ dàng bị Dương Tiêu bắt đi.

“Người có ăn hay không?”

Vân Hi không thèm để ý tới sự uy hiếp của Dương Tiêu, lạnh lùng nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, mồ hôi ướt đầm áo trong.

Làm sao bây giờ?

“Muốn tuyệt thực? Tốt! Ta muốn xem người có thể cầm cự được bao lâu!” Dương Tiêu tức giận đến nghiến răng. Từ lúc cùng Phạm Dao bước vào giang hồ, thanh danh ‘Tiêu Dao nhị tiên’ liên truyền bá khắp nơi. Ngoài võ nghệ siêu tuyệt cùng kiến thức sâu rộng, dung mạo tuấn mỹ cũng khiến không ít nữ tử say mê. Cho dù thi thoảng gặp một vài người tính tình cứng rắn, cũng sẽ không thờ ơ như nàng. Chẳng lẽ nữ tử này đúng là huyền băng vạn năm không tan chảy trên Thiên sơn hay sao?

Ở giữa vạn bụi hoa, phiến lá không dính thân,(2) đây là mục đích không đổi của hắn.

Xem ra Diệt Tuyệt sư thái quả thực cũng có thủ đoạn, nuôi dưỡng được một đệ tử như vậy. Nữ tử này hiển nhiên có vị trí không thấp trong phái Nga Mi. Nếu mình cưỡng ép nàng, không biết lão ni cô kia có tức giận đến mức như Cô Hồng Tử, ôm hận chết đi hay không?

Ý niệm trong đầu rốt cuộc không kiềm nén được. Dương Tiêu vươn hai ngón tay điểm huyết đạo trên người Vân Hi, bóp chặt hãm dưới của nàng, kéo gương mặt tái nhợt tỉnh xảo lại gần, “Huyết đạo của người bị chặn, không thể động dục. Không nghe lời như vậy, chẳng lẽ không sợ nợ phong lưu của ta lại dày thêm một tầng sao?”

Mãn nguyện nhìn thấy sợ hãi dâng lên trong mắt phượng, Dương Tiêu thoáng vừa lòng.

“Dương tả sư.” Từ khi chào đời tới nay, lần đầu tiên thanh âm của Vân Hi phát run, “Vì sao người cứ quẩn quít lấy ta không tha?”

“Không có lý do,” vẻ mặt Dương Tiêu hờ hững, “Chỉ tò mò đệ tử do Diệt Tuyệt lão ni dạy dỗ, người lại khác biệt với các nữ tử trên đời mà thôi.”

Đáng chết!

Chưa khi nào Vân Hi thống hận sự phụ của mình là Diệt Tuyệt sư thái như bây giờ, càng thêm thống hận chính mình không phải là người của thế giới này.

Dương Tiêu nhắc tay chạm lên tóc Vân Hi, rút bạch ngọc trâm xuống. Thứ cài tóc dùng từ nhỏ đã giao cho Kỷ La Y, nàng đành dùng tạm ngọc trâm. Một đầu tóc đen không bị ràng buộc rũ xuống, làm nổi bật làn da trắng mềm như tuyết của nàng, dung nhan tự nhiên mà kinh diễm. Tuy Dương Tiêu từng gặp không ít nữ tử tuyệt sắc, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc thán lên một tiếng.

“Không tô điểm phấn son mà vẫn có thể mỹ mạo như vậy, quả nhiên hiếm thấy.” Dương Tiêu khen ngợi. Vân Hi lại hận không thể dùng kiếm rạch mặt, khiến cho chính mình trở nên giống dạ xoa!

Vân Hi cố gắng tỏ ra bình tĩnh, ngoài miệng không đáp một câu, lưu chuyển chân khí trong cơ thể. Đường như Dương Tiêu phát hiện khác thường, cười nói: “Muốn giải huyết không dễ dàng đến thế... Kỳ cô nương, ta khuyên ngươi một câu, dù ngươi có là trò giỏi của Diệt Tuyệt lão ni, cũng không thể trốn thoát khỏi tay ta đâu.” Câu cuối cùng tràn đầy ngạo khí, không hề để phái Nga Mi vào mắt, khó trách Cô Hồng Tử bị hấn chọc tức chết.

Vân Hi không để ý tới hấn, chỉ chuyên tâm lưu chuyển nội lực.

Dương Tiêu thấy một người nói chuyện không hề thú vị, liền vươn tay kéo vạt áo của Vân Hi xuống. Điều khiến hấn ngoài ý muốn là, sau cử chỉ đùa giỡn nho nhỏ, cặp mắt phượng xinh đẹp kia không hề hiện lên hoảng sợ mà chỉ chứa tinh mịch tuyệt vọng, tựa như mớ mứt khôn cùng đã bao phủ hết thấy. Mặc dù ánh mắt trời giữa ngày chiếu rọi chói mắt, Dương Tiêu vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Ánh mắt thật gay gắt! Không biết nếu nơi đó mang nhu tình như nước, liệu có thể mạnh mẽ đoạt hết hồn phách nam tử trong thiên hạ hay không?

Trong lúc Dương Tiêu suy nghĩ, Vân Hi đã giải hết huyết đạo bị phong bế, dùng toàn lực thoát khỏi người hấn. Dương Tiêu tức giận với theo, kéo Vân Hi ép giữa chính mình và bàn ăn.

“Nội lực của ngươi không kém, vì sao lại không đỡ được mấy chiêu của ta? Xem bản lĩnh ngươi cũng có thể tương đương như đại đệ tử đời thứ tư của Nga Mi là Tĩnh Huyền, có lẽ còn mạnh hơn nàng một chút, nhưng có sao chưa từng lộ diện trên giang hồ?”

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Vân Hi kinh hãi rối rắm, nào còn tâm trí trả lời? Hành động này chỉ khiến Dương Tiêu càng thêm phần nộ. Từ khi hấn sinh ra tới nay, chưa bao giờ bị một nữ tử khinh thường đến thế.

Rốt cuộc... rốt cuộc phải làm sao mới thoát đi được? Chẳng lẽ thật sự phải chờ mấy tháng sau ư? Nàng không thể mang theo đứa nhỏ rời đi, càng không chịu được người trong thiên hạ nhìn hấn bằng ánh mắt khinh thường! Vị hôn thê bị người chà đạp, đó là loại nhục nhã nặng nề cỡ nào? Còn cả phái Võ Đang, phụ thân, huynh trưởng cũng sẽ trở thành trò cười.

Đáng giận! Nếu từ nhỏ siêng năng luyện võ, làm sao có thể rơi vào hoàn cảnh như bây giờ?! Nếu thân thể sớm khôi phục, làm sao phải chịu kết cục như thế! Nếu... nếu mình sớm biết...

Tuyệt vọng cùng cảm giác bất lực sớm tước đoạt đi năng lực phán đoán của Vân Hi. Theo bản năng, nàng vươn tay lần về phía sau, đụng phải trường kiếm vốn bị quăng ở một bên.

“Sao, muốn động thủ với ta?” Dương Tiêu cười lạnh một tiếng, “Chỉ sợ ngay cả sư phụ ngươi cũng phải luyện thêm hai mươi năm! Chẳng qua bây giờ rảnh rồi, ta không ngại chơi đùa với ngươi một lúc.” Lùi về phía sau vài bước, buông tay đang nắm chế Vân Hi, Dương Tiêu cười như sói nhìn thấy con mồi, “Cho ta xem võ công phái Nga Mi đã ‘tinh tiến’ đến đâu rồi.”

Vân Hi chống kiếm đứng lên, ý niệm điên cuồng chợt lóe qua. Nàng nhìn cửa sổ phía sau Dương Tiêu, tính toán khoảng cách, vào khoảnh khắc đối phương vẫn chưa nói hết liền lách qua người hấn, xoay tay đưa kiếm.

Dương Tiêu thầm khen một tiếng. Ngoài cửa sổ là bến sông lớn, hành động này của nàng mặc dù có thể xem là liều lĩnh, nhưng cũng là biện pháp chạy trốn duy nhất. Chẳng qua, phái Nga Mi ở lâu trên núi cao, thường không biết bơi, vậy mà nàng vẫn lớn mật đến thế!

Dương Tiêu xuất thủ đẫy văng trường kiếm, phi thân lên ôm lấy nàng: “Bây giờ, ta sẽ không cho ngươi trốn nữa!” Cô nương này rất thú vị, chi bằng cứ giữ lấy nàng trước, sau đó sẽ nghĩ cách đối phó.

Điều Vân Hi đánh cuộc chính là bản tính tự phụ cùng phong lưu của Dương Tiêu.

Cảm thấy người phía sau kề sát, Vân Hi không chần chừ xoay trường kiếm về, dứt khoát đâm vào bụng của chính mình.

Trường kiếm phá thân, không ngoài dự đoán xuyên qua Dương Tiêu phía sau.

“Ngươi...” Bất trắc lần này quá đột ngột, dù võ công Dương Tiêu có cao tới đâu cũng tránh không kịp. Đưa tay bẻ gãy đoạn trường kiếm trước bụng mình, liên tiếp lui về phía sau vài bước mới rút mũi kiếm ra.

Vân Hi cũng rút ra đoạn kiếm trong cơ thể, trên gương mặt tái nhợt hiện lên nét vui mừng.

“Dương tử...” Vân Hi chịu đau, nói chậm từng chữ, “Nghe nói Dương tử văn võ toàn tài, liệu có hiểu biết về y thuật không?”

“Có biết một chút.” Có vị ‘Y tiên’ Hồ Thanh Ngưu bên cạnh, dù hần không học cũng hiểu được vài phần.

“Tốt, vậy hần Dương tử biết rõ, miệng vết thương tuyệt đối không được chạm vào nước?” Vân Hi cười đến tàn nhẫn, cảm thấy bản thân sắp không thể hít thở.

“Ngươi muốn... Tốt tốt tốt, hôm nay ta thừa nhận, không thể tưởng được Nga Mi còn có một nữ tử như vậy, càng không thể tưởng được Nga Mi còn có một kiếm pháp tuyệt tình như vậy.” Dương Tiêu hiển nhiên đau không nhẹ, cũng tức giận không nhẹ.

“Không.” Vân Hi phủ nhận, “Đây là kiếm pháp Vô Đang.”

“Vô Đang?!” Dương Tiêu cười to, không ngờ ảnh hưởng đến miệng vết thương, mày kiếm nhíu chặt, “Ngươi cho ta là trẻ con ba tuổi sao? Trương chân nhân của Vô Đang yêu thương đồ tử đồ tôn như thế nào, sao có thể nghĩ ra loại kiếm pháp hai bên cùng chết như thế này? Nhưng còn ngươi, không tiếc từ bỏ tính mạng cũng muốn rời đi, chẳng lẽ ta không đáng để ngươi nhìn đến vậy ư? Hoặc là, ngươi có người trong lòng, dù chết cũng không thay đổi?” Khi nhắc tới Diệt Tuyệt sư thái, hần rõ ràng ẩn ý khinh miệt, nói tới Trương Tam Phong lại mang vài phần kính trọng.

Quả nhiên... Quả nhiên...

Vân Hi ôm ngực quỳ xuống, từ sâu trong linh hồn truyền đến cảm giác xé rách khiến nàng hận không thể chết ngay lập tức. Nếu lúc trước vẫn còn hơi nghi hoặc, giờ phút này cũng phải thừa nhận sự thực rõ ràng: Quả nhiên, quả nhiên mình chính là Kỷ Hiểu Phù mà trước nay tìm hoài lâu không thấy!

Khiến Dương Tiêu bị thương, trốn khỏi nơi này, ngăn cản Dương Bất Hối ra đời, quả nhiên... quả nhiên đã bị trừng phạt!

“Không...” Vân Hi cố há miệng để thở, “Không chỉ là người trong lòng, chàng... còn là vị hôn phu của ta. Ta không lừa ngươi, Dương tử, đây là kiếm pháp Vô Đang.” Là kiếm pháp Vô Đang chàng vì ngươi nghĩ ra.

“Thật không? Không biết đó là loại nam tử như thế nào, có thể khiến ngươi ái mộ như thế? Còn kiếm pháp Vô Đang này... tên nó là gì?”

“Chàng... chàng sao?” Vân Hi khẽ cười, dường như tất cả đau khổ đã tan thành sương gió, chỉ còn lại hạnh phúc đang nắm chặt trong tay, “Khiêm nhường trong sáng, nghĩa hiệp ôn nhu.”

“Còn ngươi, Dương Tiêu, trong lòng ta ngươi không bằng nửa phần của chàng.”

“Chiêu này, có tên là: Thiên địa đồng thọ!”

Nàng thành công, không những lừa được Dương Tiêu phong lưu thành tính nổi lên ý chiếm đoạt, kéo mình lại ôm chặt, hơn nữa nhờ vào chênh lệch chiêu cao mà tránh khỏi chỗ yếu hại trên cơ thể, khiến đối phương trọng thương.

Dương Tiêu đã điểm mấy đại huyệt trên người để cầm máu, nghiêng ngả đi về phía Vân Hi: “Thật không? Ta đây càng muốn xem, là ta không bằng hần, hay hần không bằng ta?”

Vân Hi lão đảo đứng dậy, đẩy cửa sổ thả người rơi xuống. Dương Tiêu không kịp kéo nạng, thấy nữ tử này dù chết cũng không nguyện thất thân cùng hắn liền cảm thấy kinh sợ.

Có điều... “Khiêm nhường trong sáng, nghĩa hiệp ôn nhu?” Dương Tiêu đề lên miệng vết thương, nảy sinh tò mò, “Không biết là dạng nam tử nào, mới có thể được nàng khen ngợi như thế?”

*

Chú thích:

(1) Chấp niệm: Suy nghĩ cố chấp khó có thể thay đổi đối với một người hoặc sự việc nào đó.

(2) Ở giữa vụn bụi hoa, phiến lá không dính thân: Tương tự như câu ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.’

10. Chương 10: Mệnh Mang Kiếp Nạn Vẫn Chưa Tan

Dương Tiêu vạn vạn sẽ không vì một nữ tử xa lạ mà mạo hiểm, càng không ngờ rằng mình có kỹ năng bơi rất tốt! Vân Hi vừa âm thầm vui mừng vừa thở phào nhẹ nhõm: Chung quy là nhờ thân phận xuyên qua mới may mắn rời đi được. Trong trí nhớ, Kỷ Hiểu Phù bị hắn giam giữ mấy tháng, muốn chết mà không được, sau khi có Dương Bất Hối càng không thể quên hắn; còn chính mình liều mạng dùng một chiêu ngoan độc do Ân Lê Đình khổ tâm nghĩ ra, hung hiểm vạn phần tránh được kiếp nạn này.

Từng trận đau đớn dồn dập khiến Vân Hi đau đớn, dần hao mòn hết sức lực. Hơn nữa miệng vết thương có thể bị nhiễm trùng, Vân Hi không thể không chặt vật bỏ lên bờ. Nếu Dương Tiêu đuổi theo dọc bờ sông, tất nhiên không cần cố sức cũng bắt được nàng một lần nữa. Nhưng chỉ là ‘nếu’ mà thôi. Dương Tiêu bị thương nặng hẳn không rảnh, sao có thể phân tâm đuổi theo.

Liều mạng dốc sức chạy ra khỏi Đại Thụ bảo, đến một vùng núi hoang vu. Vân Hi dù kiệt sức vẫn còn y thuật, không đến mức bất lực như nữ tử tầm thường. Dựa vào cảm giác nhạy bén cùng khát vọng muốn sống mãnh liệt, Vân Hi gắng gượng tìm được vài thảo dược đủ để bảo toàn sinh mệnh. Rút ra một thanh chủy thủ ngắn chừng một tấc từ trong giấy, dùng đá lửa châm lên cành khô lá vụn, nung chủy thủ đỏ bừng, từng chút một rửa sạch phần thịt rửa trắng quanh miệng vết thương.

Thật sự rất đau...

Nhưng Vân Hi có một tật xấu, càng đau càng tỉnh táo. Cố gắng lần mò rửa sạch miệng vết thương sau lưng, nhai nát thảo dược đắp lên trên, dùng áo trong được hun nóng bằng lại kỹ lưỡng, xác định mình sẽ không chết rồi liền nhào xuống đất, im lặng nhìn trời xanh.

Miệng vết thương đau đớn còn có thể chịu, nhưng dày vò tựa như lên núi đao xuống biển lửa vẫn truyền đến từ sâu trong linh hồn, không thể quên đi không thể nhẫn nhịn. Lần trước đã mắc một tội, không hiểu sao vẫn có thể qua được, chẳng lẽ lúc này còn phải lên Võ Đang xin thuốc sao?

Đau đau đau đau đau...

Vân Hi cắn răng chịu đựng, cuộn mình rên rỉ, còn phải chú ý đến miệng vết thương nên không thể cử động mạnh, quả nhiên đau đớn, nhưng nửa câu oán hận cũng không có. Hai lần nghịch thiên, đúng là lớn mật. Vân Hi cười khổ. Một giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt.

Nhưng mà... chàng... hẳn sẽ không phải đau lòng nữa rồi...

Trong phút chốc, đau đớn toàn thân tụ tập xô xuyên qua miệng vết thương trên cơ thể, nóng rực cùng cực như dùng sắt nung đỏ đốt cháy da thịt. Vân Hi kinh hãi, chẳng lẽ, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Cảm giác choáng váng mãnh liệt dồn đến, trong phút chốc toàn bộ thế giới đều hóa thành sắc đỏ u ám, Bỉ Ngạn hoa bên thân nở rộ từng cánh từng cánh, con sông ba nhánh chậm rãi chảy xuôi đến cuối chân trời.

Là ảo giác... hay là...

Cảm giác đau thắt từ trong lòng dao động truyền ra ngoài, tựa như cần nát toàn bộ thân thể. Vân Hi biết được thời khắc này quan trọng, liền cầm thật chặt chủ thủ nhỏ trong tay, mặc cho máu tươi nhè nhẹ chảy ra từ khe hở. Điều khiến nàng bất ngờ là hình ảnh trước mắt dần dần tan biến đi, một lần nữa trở nên quanh quẩn như trước, lửa vẫn chưa tàn lụi.

Đường như Vân Hi hiểu ra điều gì, thở dài một tiếng, cố gắng chớp mắt.

Ngày này, Diệt Tuyệt sư thái nghe nói Vân Hi đã trở về núi, cực kỳ khó hiểu. Theo lý mà nói, Vân Hi không thể vô cớ hồi sơn, nếu bảo nàng quả thực đã tìm thấy tung tích của Tạ Tổn, lại có vẻ quá nhanh. Lập tức tự mình đến phòng Vân Hi tìm hiểu nguyên do.

Ai ngờ đẩy cửa phòng, tình cảnh trước mắt khiến người lãnh tình như nàng cũng không khỏi kinh hãi. Đồ nhi yêu trúng kiếm ở bụng, miệng vết thương xuyên qua toàn bộ thân thể, đã bắt đầu mưng mủ; đùi non cùng bụng ngang dọc loang lổ hơn mười vết thương nhỏ, vẫn đang không ngừng đổ máu. Tuy nói công lực Vân Hi chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng có thể khiến nàng bị thương đến mức này, chắc chắn phải là cao thủ hạng nhất đương thời. Nhưng nếu là cao thủ hạng nhất, sao có thể xuống tay nặng như vậy với một nữ tử Nga Mi?

Vân Hi thấy Diệt Tuyệt sư thái tiến vào, biết rõ nàng không thể không trách cứ chính mình, chỉ không biết khi nào bắt đầu. Chẳng lẽ phải bầm báo hết sự thật, rồi đi giết Dương Tiêu hoặc bị Diệt Tuyệt sư thái tung một chưởng đập chết sao? Nhưng cả hai lựa chọn nàng đều không muốn. Như vậy, có nên nói hay không?

“Người dường thương cho tốt trước đã.” Diệt Tuyệt sư thái cúi người xuống, gương mặt lộ vẻ quan tâm, “Là ai khiến người bị thương như vậy?”

Vân Hi cười khổ, nói: “Là đệ tử tự làm.”

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong liền phát giận, rõ ràng nàng nói dối, nào có người tự khiến mình bị thương như thế này? Nào ngờ những lời của Vân Hi là thật. Một kiếm trên bụng là nàng đâm, vết thương trên đùi là nàng cắt, bởi vì đổ máu có thể khiến cho ảo giác địa ngục đen tối kia biến mất.

“Thôi thôi.” Diệt Tuyệt sư thái thở dài. “Người đã không muốn nói, ta cũng không ép buộc. Có điều...” Hàn quang trong mắt chợt lạnh, bắt lấy cổ tay Vân Hi vén tay áo lên, thăm nghĩ nguyên nhân có thể khiến nữ tử bảo vệ cũng chỉ có một.

Thủ cung sa vẫn đỏ sẫm như trước.

Chậm rãi buông cánh tay trái của Vân Hi, sắc mặt Diệt Tuyệt sư thái thêm vài phần nghi hoặc: “Người thông y thuật, ta không cần nhúng tay. Nếu muốn được liệu gì cứ nói.”

“Đệ tử đã tạ sự phụ. Xin sự phụ tha thứ đệ tử vội vàng về núi, chưa kịp bái kiến.”

“Người bị thương như vậy rồi, sao có thể lên Kim đỉnh gặp ta? Thôi thôi.” Diệt Tuyệt sư thái nói xong, khoanh tay ra khỏi phòng.

Hoàn hảo hoàn hảo.

Vân Hi nhẹ nhàng thở ra, thuận thực rửa sạch miệng vết thương xong, lên giường nằm ngủ. Mấy ngày nay vừa bị thương vừa chạy, thật sự mệt mỏi. Tuy hiện tại vẫn đau nhức không chịu nổi, nhưng dần dần cũng thuyên giảm.

Ai ngờ Vân Hi chân trước vừa về, Ân Lê Đình chân sau đã lên núi Nga Mi, trước đi đến bái kiến Diệt Tuyệt sư thái.

“Ân lực hiệp tới thật đúng lúc.” Hiển nhiên Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy khó chịu, “Nếu đến sớm nửa ngày, liền có thể không cần gặp ta, trực tiếp mang người về núi Võ Đang.” Nàng vẫn hoài nghi lần này Vân Hi xuống núi dụng phải ‘người không nên gặp’. Vừa lúc vị hôn phu của Vân Hi ở đây, có lẽ để hai người gặp nhau sẽ có thể tìm ra chút manh mối.

“Lê Đình ngu ngốc, còn chờ sư thái giải thích.”

Lời này của Ân Lê Đình rõ ràng không có chút tác dụng. Nhưng Diệt Tuyệt sư thái đã vung tay lên: “Người đâu, mang Ân lục hiệp tới chỗ của Vân Hi. Ân lục hiệp tới vừa lúc, nhờ thay ta hỏi một chút, là ai hạ thủ nặng như vậy?”

Tỉnh lại trong cơn đau đớn quen thuộc, Vân Hi hơi bất đắc dĩ. Thoảng giật giật đầu ngón tay, xác định chính mình vẫn còn sống, chốc sau mới uể oải mở cặp mắt phượng.

“Tỉnh rồi?”

Tiếng nói xuất hiện trăm ngàn lần trong mộng chợt vang lên bên tai, mang theo ba phần run run, ba phần ghen ngào.

Vân Hi nâng mắt nhìn lên, chỉ sợ chậm một giây, người trước mắt sẽ biến mất không thấy. Đợi khuôn mặt khắc sâu trong đáy lòng một lần nữa hiện lên trong tầm mắt của mình, Vân Hi phút chốc chống mình muốn dậy: “Chàng...” Sao lại đến đây?

Dùng sức vẫn không ngồi lên được, Vân Hi gắng gượng mấy lần rồi lại ngã xuống. Ân Lê Đình vươn tay đỡ lấy thân thể nàng, hốc mắt đỏ thêm vài phần.

“Là ai? Là ai!” Ân Lê Đình rốt cuộc không kiềm chế được, hét to ra tiếng.

“... Nếu ta nói là tự mình, chàng tin sao?” Vân Hi cười khổ.

Ân Lê Đình nao nao, sắc mặt lập tức trở nên hòa hoãn, chậm rãi nói: “Ta tin.”

Vì sao chàng phải tin tưởng... Chẳng lẽ chàng sẽ không hoài nghi ta sao? Ngay cả ta có thực sự thất thân vì người khác, chàng cũng sẽ không hoài nghi sao? Vân Hi nghiêng đầu, nước mắt kìm nén hồi lâu đột nhiên trào lên hốc mắt.

“Vân... không,” Ân Lê Đình do dự một lát, nói tiếp, “Kỳ thực ta phải gọi một tiếng ‘Hiếu Phù muội tử’, chúng ta...”

Bốn chữ ‘Hiếu Phù muội tử’ vừa nói ra, lập tức đánh đổ bức tường cuối cùng trong lòng Vân Hi. Nếu lúc trước đều là dự đoán, vậy lúc này đã có căn cứ xác minh! Vân Hi —— không, Kỷ Hiếu Phù đè nén, nhưng rất cuộc không nhịn được, bổ nhào vào lòng Ân Lê Đình khóc rống thất thanh, thầm nghĩ đem uất ức những năm gần đây trút hết ra.

“Ta biết...” Kỷ Hiếu Phù ghen ngào, “Ta... biết hết tất cả...” Cả tưởng niệm mệnh mông như đại dương của chàng, cả điên cuồng đồng quy vu tận của chàng.

Bởi vì biết hết tất cả, mới thấy được tình cảm tràn ngập trong lòng mình sâu nặng cỡ nào.

Chuyện này chứa nhiều nguyên do, Ân Lê Đình sao đoán hết được? Hắn chỉ cho rằng Kỷ La Y đã thông báo tất cả cho nàng. Có điều... Ân Lê Đình hơi bối rối, vì sao nàng lại khác thường như vậy?

May mắn Dương Tiêu chưa làm việc xấu với nàng, may mắn tất cả vẫn còn kịp.

“Ân lục... ca,” Kỷ Hiếu Phù vừa mở miệng liền cảm thấy không đúng, vội vàng bỏ từ ‘hiệp’ đi, “Vì sao chàng lại đến Nga Mi?”

“Nàng đưa vật tùy thân cho muội muội, còn cần dặn những lời kỳ quái, sao ta có thể không đến?” Ân Lê Đình phì cười.

Thật... thật ư? Kỷ Hiếu Phù ngượng ngùng, nhưng... “Có thể nàng cũng đã nói qua, ta xuống núi.” Tên gốc này cứ vội vàng chạy tới như vậy, không sợ nhìn thấy Diệt Tuyệt sư thái rồi bị mắng cho một trận ư?

Lúc này Ân Lê Đình mới phát hiện bất thường, gương mặt tuần tú nhất thời đỏ lên: “Ta không nghĩ nhiều lắm...”

Kỷ Hiếu Phù từ trong lòng hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt còn mang nước mắt đã mỉm cười: “Lần sau đừng thế nữa.” Minh ngọc sáng quắc, lê qua thoảng hiện,(1) cặp mắt phượng mềm mại tựa như sông xuân.

“Sao còn có lần sau? Hiếu Phù, đợi vết thương của nàng lành rồi, ta lập tức đón nàng xuất giá được không?” Cũng đỡ phải tương tư khổ.

Thương thế tốt hơn?

Kỷ Hiểu Phù cười khổ: “Thương thế của ta e rằng phải qua ba năm, năm năm mới khỏi được.”

“Vì sao? Y thuật của nàng cao minh như thế, vết thương vì kiếm...” Ân Lê Đình cực kỳ kinh ngạc.

Kỷ Hiểu Phù chỉ cảm thấy đau đớn khó nhin từ toàn thân dồn hết về miệng vết thương trên bụng, một chút huyết sắc trên gò má vừa hiện lên lại tái đi: “Không phải thương vì kiếm, là...”

Mắt phượng nhắm chặt, nàng hé miệng thốt ra hai chữ mình không muốn tin tưởng nhất:

“Trời phạt.”

Diệt Tuyệt sư thái ngoài cửa nghe được đối thoại của hai người từ đầu tới cuối, ngoại trừ nghi ngờ trong lòng sâu hơn vài phần, cũng bất đắc dĩ không có cách giữ người lại. Bọn họ là hôn phu hôn thê danh chính ngôn thuận, dù có luyến tiếc nàng kia thật thì biết làm sao? Trải qua mấy ngày, giận dữ đã vơi dần. Ân Lê Đình quả thực cũng đủ điều kiện trở thành rể phái Nga Mi.

Thở dài một tiếng rồi đi, ý niệm duy nhất còn lại trong đầu Diệt Tuyệt sư thái là một lần nữa tìm đệ tử có tư chất tuyệt hảo rồi bồi dưỡng một phen. Cũng may mình chưa quá già, còn kịp.

“Trời phạt?” Ân Lê Đình giật mình không nhẹ.

“Giống như lần đầu tiên. Có lẽ... có lẽ Trương chân nhân có cách giải được.”

“Lần đầu tiên?” Ân Lê Đình kinh hãi, “Chẳng lẽ là... lần đó nàng vô duyên vô cớ mê man bất tỉnh mấy ngày đêm?” Tình hình lần đó quá kỳ lạ, hẳn đã lo lắng thật lâu.

Cũng không hẳn là ngày đêm hôn mê, đúng ra là ngày đêm điên đảo. Kỷ Hiểu Phù khẽ gật đầu.

Sau khi nhận được khẳng định, Ân Lê Đình bất an cực độ, vì sao cứu tam ca, xuống núi Nga Mi lại bị trời phạt?

“Nàng nói sư phụ có giải được?” Ân Lê Đình hỏi, “Vậy nàng theo ta trở về Vô Đang được không? A... Đúng rồi, thương thế của nàng vẫn chưa lành, không thể đi xa.” Chuyện này nên làm thế nào cho phải?

‘Chấp niệm trong lòng nàng rất lớn, thời điểm mấu chốt hành động bất kể hậu quả. Nếu có chút sai lầm, lập tức sẽ đi vào ma đạo.’ Lời nói ngày ấy của Trương Tam Phong vẫn còn văng vẳng bên tai. Chấp niệm? Chẳng lẽ vì vậy nàng mới phải chịu tội ư? Nhưng không biết vì sao nàng lại có chấp niệm trong lòng?

“Chàng muốn dẫn ta đi?” Kỷ Hiểu Phù cười, “Rất tốt.” Tất nhiên nàng không chú ý mấy vết thương trên thân. Mấy ngày nay gấp gáp trở về, đau khổ cỡ nào cũng đã ném trải. Dù sao, dù sao có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh chàng, có sao không làm?

Về phần Dương Tiêu, sau khi tính toán, Kỷ Hiểu Phù quyết định sẽ không đến quấy rối hắn, cũng không cần để bụng.

Lương duyên(2) này đã là trời cao ưu ái, sao nàng có thể tham lam mong cầu nhiều hơn?

*

Chú thích:

(1) Nguyên văn là: ‘Minh ngọc sinh vừng, lê qua thiên hiện’ – ‘Lê qua’ ở đây để chỉ mỹ nhân.

(2) Lương duyên: Nhân duyên mỹ mãn.

11. Chương 11: Song Tô Song Túc Song Ti Lạc

Thất trường cơ, nghĩa tình tựa như cây liền cành, thanh điệu bổng trao tương tư ý, núi đen rơi hương, bóng nền đưa hình, liệu có nguyên sánh đôi?

Mong nhớ, tri âm lưu luyến cũng tương tự. Gắn bó bầu bạn ghi ký ức. Nắm tay sớm tối, ôm ấp bạc đầu, bên nhau trọn một đời.(1)

Không biết Kỷ Hiểu Phù nói gì với Diệt Tuyệt sư thái, tóm lại đã thuận lợi theo Ân Lê Đình xuống núi. Vẫn như lần trước, Kỷ Hiểu Phù trong xe dưỡng thương, Ân Lê Đình cưỡi ngựa bảo vệ. Chỉ tội người đánh xe, bị kẹp giữa hai người cảm thấy không tự nhiên, hận không thể gắn cánh cho ngựa của mình, lập tức bay lên núi Võ Đang, mau mau chấm dứt công việc lần này.

“Cứu mạng a ——”

Tiếng kêu cứu mềm mại yêu kiều từ xa xa truyền đến, tuy là nữ tử, nhưng Kỷ Hiểu Phù cũng không khỏi cảm thán sức mê hồn của thanh âm này. Nơi đây cách tranh trấn không xa, e rằng nữ tử nhà ai gặp họa. Cố gắng vươn người ngồi dậy vén rèm, Ân Lê Đình đã giục ngựa chạy vội tới nơi phát ra tiếng kêu.

“Cứu... A...” Nữ tử áo hồng bị che miệng nước mắt ràn rụa, đáng tiếc mấy tên bên cạnh cười vô lại rõ ràng là người Mông Cổ, không nghe hiểu tiếng Hán. Một vị có vẻ là người Hán đứng cách đó không xa có lẽ nghe hiểu, nhưng không có nửa ý thương hương tiếc ngọc: “Cứu mạng? Nữ nhân đi ra từ kỹ viện, có người nào sẽ cứu? Ta nói Tiêm Tiêm cô nương, mấy vị này đều là quân gia trong triều đình, có thể hầu hạ bọn họ là phúc người tu luyện ba đời rồi.” Nói xong lại dùng tiếng Mông Cổ nện nọt mấy vị chủ nhân, vẻ mặt nô tài.

Chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt kia liền theo đầu rơi xuống đất.

Trường kiếm phá không rào rạt, bên người nữ tử áo hồng chỉ còn mấy thi thể cùng vệt máu lớn. Ân Lê Đình bình sinh ghét nhất quân Nguyên làm nhục trung thổ, vì thế một tên cũng không buông tha. Nữ tử áo hồng rõ ràng đã bị dọa choáng váng, đứng ngơ ngẩn không nhúc nhích.

Ân Lê Đình tra kiếm vào vỏ, thân kiếm không hề dính một vết máu.

“Cô nương?” Ân Lê Đình rất khó xử, nên làm thế nào với nữ tử này bây giờ? Tuy nàng ăn mặc coi như chinh tề, nhưng nữ tử bình thường gặp phải việc như thế này, chẳng phải thường có ý muốn tìm cái chết sao?

Nữ tử áo hồng nghe vậy mới phản ứng lại. Nhìn thấy người cứu nàng là một vị anh hiệp thiếu niên ngọc thụ lâm phong, cảm thấy cực kỳ vừa lòng. Chi bằng... chi bằng...

“Thiếp... Tạ ơn ân công.” Nữ tử áo hồng cúi người ba lần, làm xong đại lễ, “Không biết ân công có thể đưa thiếp trở về không?” Thanh âm kiều mị, có phần yếu ớt động lòng người.

“Chuyện này...” Mặc dù Ân Lê Đình thấy không nên bỏ mặc người ta, nhưng nếu nói chính mình đưa nàng trở về cũng rất không ổn. Đang hết sức băn khoăn, thân hình nữ tử áo hồng chợt run rẩy vài cái, mềm mại sắp ngã sắp xuống.

“Cô nương!” Ân Lê Đình xoay ngựa, vững vàng nâng được thân mình nàng. Nữ tử áo hồng thấy hân không thêm xuống ngựa, cảm thấy thất vọng, nước mắt khóc òa. Ân Lê Đình vô cùng lúng túng, miễn cưỡng đáp ứng.

Nữ tử áo hồng mừng rỡ, vươn tay kéo dây cương, muốn trèo lên ngựa.

“Cô nương... Cô nương làm gì vậy?” Ân Lê Đình lấp bắp kinh hãi, trong phút chốc liền đỏ mặt, “Sao... sao có thể...”

“Chẳng lẽ ân công muốn ta đi bộ về sao?” Nước mắt nữ tử áo hồng một lần nữa trào lên.

Kỷ Hiểu Phù theo đuôi mà đến thấy tình cảnh như vậy, lập tức hiểu tâm tư Ân Lê Đình đơn thuần, bị trúng bẫy của người ta, vì vậy thân hình lướt qua, một tay đè miệng vết thương, một tay giữ chặt nữ tử áo hồng, cười nói: “Lục ca, để nàng ngồi trong xe với ta được không? Chắc hẳn cô nương cũng muốn đi tới phía trước, nhưng không hiểu ở nơi nào?”

Ân Lê Đình thở phào một hơi, sắc đỏ trên mặt chưa tan, vội la lên: “Vết thương của nàng chưa lành, sao còn đi ra?”

Nữ tử áo hồng thấy Kỷ Hiểu Phù quả thật là giai nhân tuyệt sắc, một đôi mắt phượng giống như nhìn thấu hồng trần vạn tượng, cảm thấy khiếp đảm ba phần. Nhưng nghe nàng xưng hô với Ân Lê Đình lại dấy lên vài tia hy vọng: “Ta... nhà ta ở Túy Nguyệt lâu thành Tây.”

“Được. Có điều, không được ỷ vào mình biết y thuật mà hành động liều lĩnh như thế.” Mỗi câu của Ân Lê Đình đều quan tâm Kỷ Hiểu Phù, đầu thêm hỏi han đến nữ tử mình vừa vô ý cứu được.

Túy Nguyệt lâu? Xem ra không phải tửu lâu cũng là kỹ viện. Kỷ Hiểu Phù thở dài, phiền toái không nhỏ.

Bên trong xe, Kỷ Hiểu Phù làm bộ nhắm mắt dưỡng thần, lấy cớ tránh nữ tử bên cạnh gây ồn ào. Nhưng mà, hình như người ta không muốn buông tha nàng.

“Không biết ca ca tỷ tỷ tên gì?” Nữ tử áo hồng rõ ràng không muốn tỏ ra xa lạ với nàng, “Ta gọi là Tiêm Tiêm. Vị ca ca này... Ân, ân công đã có thể thất chưa?”

Kỷ Hiểu Phù nghe được câu hỏi trắng trợn như vậy, không kiềm được trợn mắt cười lạnh: “Sao? Muốn nhận làm hầu gái, hay còn hy vọng trở thành vợ cả?”

“Ta nào dám? ... Chẳng qua ta không có gì, chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi.”

Lấy ! Thân ! Báo ! Đáp !

Công phu hàm dưỡng của Kỷ Hiểu Phù dù tốt đến đâu cũng nổi giận: “Thật xin lỗi, chúng ta không định chuộc thân cho người. Hành hiệp trọng nghĩa chính là bốn phần của chúng ta, nếu nữ tử nào được cứu cũng như người, e rằng giờ này trong nhà chàng đã oanh oanh yến yến cơ sở mỹ nhân rồi.” Lời này không phải giả, Võ Đang thất hiệp làm không ít việc anh hùng cứu mỹ nhân, nếu mỗi người như thế này, chỉ sợ núi Võ Đang đã trở thành vùng đất của nữ tử.

Huống hồ một nữ tử không biết giữ mồm miệng như thế ở thời đại này, ngoài kỹ viện ra đâu còn nơi nào khác có thể dạy dỗ? Người bình thường chỉ cần suy đoán một phen, nhất định có thể hiểu rõ. Kỷ Hiểu Phù bực bội người nọ dây dưa không ngớt với Ân Lê Đình, chỉ tính toán nhanh chóng đưa nàng về cho xong việc.

Không nghĩ lại nghe Tiêm Tiêm nói nhảm, Kỷ Hiểu Phù điểm á huyết của nàng. Vén rèm nhìn Ân Lê Đình vẫn mang vẻ mặt bình thản, hiểu ra vị Võ Đang lục hiệp này tuyệt đối không thể tưởng tượng được chính mình sắp đi đến thanh lâu, xem ra phải nghĩ biện pháp mới được. Nếu không dựa vào tính tình của chàng, kiểu gì chẳng đổ mặt suốt đường, có khi về núi Võ Đang còn xin sư tôn nhốt mình mấy tháng trong phòng tối cũng nên?

Nữ tử áo hồng đột nhiên nói không nên lời, chỉ sót ruột ê ê a a, vừa cự vừa đáp. Kỷ Hiểu Phù dứt khoát điểm huyết khiến nàng không thể nhúc nhích, chính mình ngồi xuống hành công, từng chút một tiêu giảm đau đớn.

Kết quả chứng minh, khả năng dự đoán của Kỷ Hiểu Phù lại lợi hại thêm một phần.

Ân Lê Đình không cho Kỷ Hiểu Phù di chuyển, chính mình đưa nàng kia vào lâu. Nào ngờ vừa vào cửa lớn đã bị một đám nữ tử trẻ tuổi vây quanh, ngọc biếc chuông kêu hòa lẫn với mùi son phấn nồng đậm khiến Ân Lê Đình chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức.

“Ôi chao, Tiêm Tiêm thật có phúc, kiếm từ đâu ra một công tử tuần tú trẻ tuổi vậy?” Nữ tử vừa nói vừa vung khăn tay che miệng cười duyên.

“Tỷ tỷ đừng nói vậy, chàng là ân nhân cứu mạng của Tiêm Tiêm.” Tiêm Tiêm cười đến yếu mị, “Để thiếp giới thiệu các vị tỷ muội cho ân công.” Nói xong liền kéo Ân Lê Đình.

Ân Lê Đình rút tay về như phải bỏng, trong chớp mắt hiểu được mình đang ở nơi yên hoa. Nhất thời vội vàng lui lại mấy bước, sắc mặt đỏ bừng: “Công lao nào đáng nhắc đến, tại hạ xin cáo từ.” Nếu để người trong xe biết được, còn không dùng một kiếm giết mình chết? Hôm nay vô ý làm ra việc như thế này, chẳng phải bôi nhọ danh tiếng của các huynh đệ sao? Ân Lê Đình vừa vội vừa rối, không thể nào thoát ra khỏi căn phòng, trong lòng hoảng hốt không thôi.

“Phu quân.”

Thanh âm dịu dàng như thiên âm, không phải Kỷ Hiểu Phù thì ai?

Các nữ tử cực kỳ kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía cửa. Nữ tử trước mắt dung mạo thiên thành, áo trắng hơn tuyết, một đầu tóc đen đều búi cao, mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt, cũng không che được khí chất xuất trần trời sinh. Nhất thời hơn mười vị nữ tử trong phòng âm thầm xấu hổ, đều nghĩ sao mình bằng được nửa phần nàng?

Kỷ Hiểu Phù phi thân lướt qua mọi người, nhẹ nhàng uyển chuyển hạ xuống, kéo tay Ân Lê Đình, nghiêng đầu cười: “Chẳng qua phu quân chỉ tiễn người ta một đoạn đường, sao đi lâu không về?”

Hai tiếng ‘phu quân’ sớm khiến tâm trí vốn vất vả mới bình tĩnh được một lần nữa lộn xộn. Nàng... nàng gọi hắn là gì? Nữ tử trước mặt nói cười trong trẻo, sóng mắt dao động, ngôn ngữ cử chỉ lại thân mật hơn bình thường thập phần. Nàng... nàng có biết nàng đang làm gì không?

“Đi thôi.”

Kỷ Hiểu Phù nháy mắt với Ân Lê Đình: Nếu không đi, liền khó có thể rời đi.

Ân Lê Đình hoàn hồn hiểu ý, khẽ gật đầu, gương mặt tuấn tú càng hồng.

Các vị nữ tử trước cửa bất giác lùi về hai bên, để Kỷ Hiểu Phù kéo Ân Lê Đình rời đi. Các nàng nhìn thấy hai người sóng vai quả thật như châu liên bích hợp,(2) thần tiên hạ phàm, nào dám xen lẫn tâm tư xấu xa? Tiêm Tiêm há miệng, muốn nói vừa rồi nàng kia chỉ tạm thời vắn tóc, bọn họ không phải là vợ chồng. Nhưng làm sao có thể nói ra lời? Nhất thời chỉ còn kinh hồng phiến ảnh(3) mờ nhạt, dẫn ánh mặt trời tản mát theo bóng người ra đi.

Xem ra thật sự không thể tùy ý đi lại... Kỷ Hiểu Phù nhú cặp mi thanh tú, rất đau. Nhưng lúc này ngoại trừ châm mấy huyệt tạm thời giảm đau, không còn cách nào khác.

Rèm kéo lên, Ân Lê Đình do dự đi vào. Kỷ Hiểu Phù gồi dựa, từng chút một tháo gỡ búi tóc. Bầu không khí trong xe im lặng.

“Hiểu Phù, ta... không, nàng sớm đã biết?” Ân Lê Đình chần chừ nửa ngày rốt cuộc mở miệng.

Về phần biết cái gì, Kỷ Hiểu Phù đương nhiên hiểu rõ: “Ừm.” Cho nên mới muốn đích thân đưa chàng ra.

“Vừa rồi... cảm ơn nàng.”

“Còn nói cảm ơn với ta?” Kỷ Hiểu Phù sớm cười lớn trong lòng, “Chỉ sợ đây là lần đầu tiên chàng bước vào tần lâu sở quán... Thôi thôi thôi, ta không nói.” Nhìn Ân Lê Đình mặt đỏ tai hồng, Kỷ Hiểu Phù không khỏi thầm nghĩ phản ứng của hắn rất giống một đứa nhỏ, khó trách sau này Bối Cẩm Nghi sẽ nói ra câu kia.(4) Chẳng qua, nàng thích.

“Vậy nàng sẽ không trách tội ta... ta đi nơi đó?”

“Trách tội gì chứ? Trên đường ta đã đoán chàng hiển nhiên không biết nàng kia xuất thân từ đâu.” Nếu không đã chẳng đáp ứng. Kỷ Hiểu Phù cười thích thú: “Ta biết chàng muốn nói gì. Tuy việc vừa rồi là tạm ứng biến, nhưng chẳng qua ta cũng chỉ kêu trước một tiếng. Trừ phi, chàng đổi ý.”

“Nhất định sẽ không!” Ân Lê Đình lớn tiếng nói, ngay sau đó thanh âm dần dần thấp xuống, “Nhưng, nhưng sao nàng lại đi ra? Thương thế của nàng vẫn chưa khỏi.”

Người này... Kỷ Hiểu Phù dè lại miệng vết thương, khẽ ho hai tiếng, gương mặt thiếu đi vài tia huyết sắc ngẩng lên: “Ta không đi, chẳng lẽ để bọn họ giữ chàng lại? Làm sao chàng có thể lỗ mãng đẩy một đám nữ tử không biết võ công ra? Vết thương của ta sao... Được, coi như ta không nghe lời, muốn phạt thế nào, tùy chàng.”

Một câu nhận sai dẫn theo ba phần hờn dỗi.

Hai tròng mắt của Ân Lê Đình nhiễm vài phần lưu luyến, lại vẫn tinh thuần như trước.

“Được rồi, về sau không được mặc kệ thân thể như vậy.”

Ban ngày ở trong xe ngựa ngủ nửa ngày, ban đêm ngược lại không thể chợp mắt. Kỷ Hiểu Phù hơi nhàm chán, dứt khoát nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa. Dưới ánh trăng sáng nhìn thấy Ân Lê Đình đang ngủ rất bình an, nhớ tới trận khôi hài trong ngày, không khỏi bật cười.

Nơi này là vùng hoang vu dã ngoại, không có nhiều thứ giết thời gian như trong thành.

Ánh mắt đảo qua trường kiếm tùy thân của Ân Lê Đình, lắng nghe hô hấp của hắn đều đặn mà nhẹ nhàng, liền biết hắn đã ngủ say. Đường như Kỷ Hiểu Phù nghĩ ra điều gì, rút thanh chủy thủ nhỏ nhỏ bên người, cắt lấy một sợi tóc của người trong mộng, thuận tiện cũng cắt của chính mình, ngồi xuống bên người Ân Lê Đình, tết hai sợi tóc thành đồng tâm kết.(5)

Rút xuống một dây cột tóc màu đỏ, tách ra từng sợi từng sợi một, cẩn thận quấn lên kết tóc. Cho đến khi rốt cuộc không nhìn thấy màu đen trên kết, mới vừa lòng thở phào một hơi.

Sắc trời sắp rạng. Lại nhìn Ân Lê Đình, vẫn chưa tỉnh ngủ.

Rón rén nhẹ nhàng tháo kiếm tuệ(6) màu đỏ trên thân kiếm xuống, quấn xung quanh kết tóc cho đến khi không phát hiện ra điều gì khác thường, mới buộc lại vào kiếm. Sau đó bước đi không tiếng động, trở vào trong xe ngủ bù.

Ân Lê Đình đột nhiên mở mắt, ngón tay mang theo vết chai mờ dịu dàng mơn trớn kiếm tuệ đỏ trông vẫn như thường ngày. Một loạt động tĩnh vừa rồi sao có thể lọt khỏi tai hắn, nếu ngay cả chuyện này cũng không phát giác, e rằng Võ Đang thất hiệp đã sớm bị người giết sạch rồi. Cầm kiếm đứng dậy nhìn vào xe, Kỷ Hiểu Phù đã ngủ say, không nghe thấy chút động tĩnh.

Hồi tưởng hai tiếng ‘phu quân’ hôm nay, Ân Lê Đình cảm thấy trong lòng ảm áp.

Kiếp này không uống.

*

Chú thích:

(1) Trích trong ‘Cửu trường cơ’, một bài dân ca cổ của Trung Quốc, không rõ tác giả. Ta chỉ tạm dịch được nghĩa cho dễ hiểu nên mọi người thông cảm nếu thấy không hay nha >.

12. Chương 12: Mị Hàn Mị Tư Mị Ngữ Dài

Mới đi chưa đến nửa dặm, một bóng trắng bỗng lướt nhẹ chặn trước ngựa của Ân Lê Đình. Ân Lê Đình ghìim dây cương, cảm thấy khó chịu. Rõ ràng mình không biết người trước mắt, nhưng võ công hắn cao cường, e rằng chỉ đại ca nhị ca mới có thể là đối thủ, chẳng lẽ vì nàng mà đến? Hắn quay đầu liếc nhìn xe ngựa, cực kỳ lo lắng.

Người này đúng là Dương Tiêu.

“Không biết tôn giá xưng hô thế nào?” Ân Lê Đình chấp tay thi lễ, “Tại hạ có việc quan trọng, xin nhường đường.”

Dương Tiêu không đáp, hỏi ngược lại: “Thương thế của tôn phu nhân đã tốt chưa?”

Ân Lê Đình sững sốt, lập tức hiểu rằng việc Kỷ Hiểu Phù bị thương nhất định có liên quan đến người trước mắt, ánh mắt trầm xuống, quanh thân tản mát ra sát khí nồng đậm. Hắn chưa từng cư xử vô lễ như vậy với người khác, nhưng lần này thật sự rất oán hận.

Dương Tiêu cười ha hả: “Ân lục hiệp cần gì giương cung bạt kiếm như thế. Ta chỉ muốn nhìn xem, người nàng chân thành cảm mến rốt cuộc như thế nào?” Mắt nhìn người của hắn không kém, nam tử trước mắt quả thực rất xứng với tám chữ kia.

Ân Lê Đình thu sát khí, quát hỏi: “Cái gì?”

“Nàng đang ngủ say. Ân lục hiệp, ta không ngại nói cho ngươi, vết thương của nàng một nửa là vì ta.” Vừa lòng nhìn thấy Ân Lê Đình một lần nữa giận dữ, Dương Tiêu nói tiếp, “Nhưng ta cũng chẳng tốt hơn là

bao. Một kiếm của nàng rõ ràng muốn đồng quy vu tận với ta, khiến ta bị thương không nhẹ. Ân lục hiệp, xin hỏi Võ Đang có chiêu ‘Thiên địa đồng thọ’ không?”

Ân Lê Đình chậm rãi lắc đầu.

“Thật kỳ lạ, nàng luôn miệng nói đó là kiếm pháp Võ Đang.” Dương Tiêu khó hiểu. Tuy nói Võ Đang không có kiếm chiêu liều mạng cỡ này, nhưng ở thời điểm đó sao nàng còn có thể nói dối? Cho dù giá họa, sao lại giá họa đến nhà chồng của mình?

Ân Lê Đình rút trường kiếm ra, lạnh lùng nói: “Người khiến nàng bị thương, ta không thể tha cho người.” Đệ tử Võ Đang từ trước đến nay luôn quang minh chính đại xuất thủ. Tuy tự biết mình không phải đối thủ của hắn, nhưng mỗi hận này sao có thể nuốt xuống?

“Người không phải đối thủ của ta.” Dương Tiêu khoanh tay đứng, không để Ân Lê Đình vào mắt, “Trừ phi người cũng dùng chiêu ‘Thiên địa đồng thọ’. Nhưng mà, Ân lục hiệp, tạm thời ta không muốn để nàng làm quả phụ. Chấn đường người là lỗi của ta. Vậy được rồi, để ta nói cho người biết nhận xét của nàng về người, coi như xin lỗi, có được không?”

Ân Lê Đình mặc dù cảm giận, cũng chỉ đành tra kiếm vào vỏ.

“‘Khiêm nhường trong sáng, nghĩa hiệp ôn nhu’, đó là lời nói của nàng. Ân lục hiệp, tôn phu nhân thật sự rất tốt với người. Lần này Dương Tiêu cũng không có ý làm phiền, thật đắc tội, cáo từ.”

Một lời nói xong, nháy mắt bóng trắng đã biến mất.

Dương Tiêu?

Ân Lê Đình kinh hãi, quả thực là Dương Tiêu, ‘Quang Minh tả sứ’ của Minh giáo? Khó trách võ công cao như vậy. Giục ngựa tới gần xe ngựa, vém rèm trông thấy Kỷ Hiểu Phù vẫn đang say sưa ngủ, không khỏi mỉm cười.

Ngày ấy sau khi thương thế lành, Dương Tiêu cảm thấy khó chịu, quyết định lên Nga Mi làm loạn một trận, nửa đường gặp Ân Lê Đình ôm Kỷ Hiểu Phù xuống núi, liền một đường theo tới. Thừa dịp Kỷ Hiểu Phù chưa tỉnh muốn đối mặt với Ân Lê Đình một phen. Tuy nói Dương Tiêu bản tính phong lưu, nhưng giờ phút này với Kỷ Hiểu Phù chỉ còn tò mò, hơn nữa vốn cảm thấy phá nhân duyên của người khác chẳng hay ho gì, bởi vậy liền buông xuôi. Ngày đó Kỷ Hiểu Phù chỉ dự đoán rằng Dương Tiêu sẽ không đến quấy nhiễu quan hệ của nàng cùng Ân Lê Đình nữa, còn việc hắn có tìm đến để trả thù hay không, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Võ Đang chư hiệp thấy Ân Lê Đình dẫn theo Kỷ Hiểu Phù lên núi, không khỏi trêu chọc một hồi. Kỷ Hiểu Phù không giải thích nhiều với mọi người, chỉ làm yên lòng nàng này đã thay mình truyền tin. Kỷ La Y tất nhiên hoan hô vui mừng, xuống núi đi rồi.

Mà Trương Tam Phong nghe xong bẩm báo của đệ tử liền nói: “Thuốc kia trên đời chỉ có một viên, ta đã đưa nàng coi như bảo ân cứu Đại Nham. Nhưng dù sao nàng cũng đã đến Võ Đang, tốt nhất cứ dưỡng thương cho tốt rồi hẵng về. Hoặc là, cũng không cần trở về.” Ngụ ý thật rõ ràng, sau khi thương thế của nàng lành, hai người các người liền thành hôn đi.

Ân Lê Đình tất nhiên rất vui mừng. Nhưng nghĩ đến không còn thuốc chữa cho Kỷ Hiểu Phù, lại buồn bã một hồi. Ai ngờ Kỷ Hiểu Phù nghe xong cười nhẹ, nói lục ca không cần lo lắng, ta không chết được. Ân Lê Đình nghe vậy lửa giận bùng lên, thẳng thừng dọn dẹp sạch sẽ những suy nghĩ linh tinh của nàng.

Đã nhiều ngày trên dưới phái Võ Đang cực kỳ náo nhiệt vì tiệc thọ chín mươi lăm tuổi của Trương Tam Phong sắp tới. Hôm đó sau khi lạy thọ cùng Ân Lê Đình xong, Kỷ Hiểu Phù bèn ngồi cùng bàn với chư hiệp. Nhiều ngày rồi khẩu vị của nàng không tốt lắm, miễn cưỡng gắp được mấy đĩa liền ăn không vô. Nhưng mấy vị bên cạnh lần lượt nâng chén chúc thọ, sao nàng có thể rời đi?

Trương Tam Phong đột nhiên buồn bã thở dài: “Trong bảy đệ tử của ta, ngộ tính cao nhất, văn võ song toàn chỉ có mình Thúy Sơn. Ta vốn định truyền y bát cho hắn, ai, đáng tiếc hắn phúc mỏng, năm năm nay không biết sống chết ra sao, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

Không nói tới thì thôi, nhắc đến Trương Thúy Sơn, không khí đột nhiên trầm xuống. Lúc này không có người ngoài, cảm xúc lo lắng ảo não cuộn trào mãnh liệt trong phòng. Ân Lê Đình cúi đầu che dấu hốc mắt ửng đỏ.

“Lục ca.” Kỷ Hiểu Phù nắm lấy tay Ân Lê Đình dưới bàn, nhẹ giọng kêu. Không phải nàng không biết Trương Thúy Sơn bình an vô sự, có điều nếu bây giờ nói ra chính là tiết lộ Thiên Cơ. Thương thế của nàng còn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt, nếu chịu thêm một tội nữa liền có thể qua đời. Nhưng nhìn Ân Lê Đình khổ sở trước mắt, làm sao mới có thể khuyên giải?

Lại nghĩ đến sau này Trương Thúy Sơn tự vẫn mà chết, Ân Lê Đình gân cốt vỡ nát, Mạc Thanh Cốc bị Tống Thanh Thư giết, mỗi sự kiện đều tàn nhẫn đến cực điểm. Cuộc đời Võ Đang thất hiệp chưa từng làm qua nửa việc xấu, nhân phẩm tư chất danh tiếng tinh tươm, không điểm nào không phải thượng đẳng, vì sao luôn đại nạn? Mặc dù Kỷ Hiểu Phù sống hai đời, nhưng cũng cảm thấy lẽ trời bất công.

Nhớ tới trăng thắm kịch năm năm nữa, Ân Lê Đình tâm thần tan vỡ, đau xót khó dần, Kỷ Hiểu Phù cắn chặt răng, quyết định bất kể thế nào cũng phải ngăn chặn tai ương này. Du Đại Nham không còn tàn tật, động cơ tự sát của Trương Thúy Sơn giảm đi chín phần rồi. Nói vậy, không phải không có cách hóa nạn, nàng vẫn nên hao chút tâm tư suy xét kỹ là hơn.

Ân Lê Đình vụng trộm quay đầu lấy tay áo lau lệ, khi nhìn sang Kỷ Hiểu Phù, thần sắc vẫn thống khổ không chịu nổi. Kỷ Hiểu Phù mấy lần định mở miệng nói ra tất cả, nhưng cuối cùng nhịn xuống.

“Ngũ đệ sao có thể có việc? Nay ta chẳng phải cũng rất tốt rồi sao?” Du Đại Nham luôn luôn hào sảng, lại gặp chuyện không may cùng lúc với Trương Thúy Sơn, vì thế hẳn là người đầu tiên phục hồi tinh thần, “Đệ tử lớn mật nói một câu, lời ấy của sư phụ không ổn lắm. Võ Đang chúng ta từ khi sáng lập đến nay lúc nào cũng gặp dữ hóa lành, sóng to gió lớn đã thấy quen. Ngũ đệ trời sinh thông minh nhanh trí, có tai nạn nào không qua được? Không chừng ngày mai ngũ đệ sẽ lành lặn đứng ở trước mặt chúng ta đó.”

“Đúng đúng đúng, là vì sư lỗi lời.” Trương Tam Phong sáng tỏ tâm ý của tam đệ tử, biết chính mình không cần thận phá hỏng bầu không khí, khiến sáu vị đệ tử còn lại mang nặng tâm tư, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Có điều trong chuyện này còn nhiều uẩn khúc, ta vẫn đoán không ra.” Trương Tùng Khê nhíu mày nói, “Theo lẽ thường, nếu biết ba người kia đi ra biển, vì sao Thiên Ưng giáo vẫn chậm chạp chưa rời bến? Mấy ngày trước lục đệ thất đệ xuống Lâm An, có tra được gì không?”

“Không có gì hết.” Mạc Thanh Cốc đáp, Ân Lê Đình cũng lắc đầu.

“Kỷ cô nương.” Du Liên Chu trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên mở miệng, “Thứ ta mạo muội, vì sao phái Nga Mi của cô nương mấy năm gần đây luôn tra tìm tung tích của Tạ Tốn?” Chẳng lẽ vì bảo đao Đồ Long kia? E ngại Ân Lê Đình ở đây, câu cuối cùng hẳn không hỏi ra lời.

Kỷ Hiểu Phù sửng sốt, không nghĩ tới Du Liên Chu vừa hỏi liền kinh người. Vì Đồ Long đao là tất nhiên, nhưng sao nàng có thể tiết lộ cơ mật phái Nga Mi cho người ngoài? Huống hồ mặc dù Diệt Tuyệt sư thái từng muốn nàng tiếp nhận chức trưởng môn Nga Mi, nhưng việc đao kiếm lại chưa từng đề cập với nàng. Lần trước Diệt Tuyệt sư thái lấy cớ gì nhỉ... “Huynh trưởng của sư phụ là do Tạ Tốn giết chết.”

Mọi người kinh ngạc hô to một tiếng. Tuy Diệt Tuyệt sư thái công tư lẫn lộn, nhưng thâm cừu đại hận này sao có thể không báo? Ân Lê Đình lại lo lắng, ghen ngào nói: “Ồ cùng một chỗ với ma đầu giết người như vậy, ngũ ca hẳn...”

“Lục đệ!” Du Liên Chu, Du Đại Nham song song mở miệng quát ngừng. Kỷ Hiểu Phù nắm tay hẳn thật chặt, nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu. Mạc Thanh Cốc bên kia dùng một chương đề xuống đầu vai Ân Lê Đình. Ân Lê Đình hiểu ý, nước mắt vòng quanh ở hốc mắt, nhưng không hề rơi xuống.

Kỷ Hiểu Phù thở dài, mấy huynh đệ này...

“Sắc trời đã tối, đều nghỉ ngơi thôi.” Trương Tam Phong thấy tình hình không thể cứu vãn nữa, chỉ đành lưu lại một câu, chính mình rời đi trước. Lúc này Ân Lê Đình không còn cố kỵ, lệ rơi không ngừng. Kỷ Hiểu Phù biết khuyên không được, thấy hẳn thương tâm, chính nàng cũng không dễ chịu, chỉ có thể nắm tay dịu dàng an ủi. Nhìn năm người còn lại, ai cũng đỏ hốc mắt.

Người duy nhất bình thường chính là Tổng Thanh Thư mới mười ba mươi bốn tuổi. Hắn nói: “Ngũ thúc chưa biết sống chết không thể coi là chuyện xấu. Ít nhất đến bây giờ vẫn còn một tia hy vọng sống, không phải sao?” Nếu tin người đã chết truyền đến, mới thật sự là chuyện tồi tệ nhất.

“Lời của Thanh Thư cũng có lý.” Tổng Viễn Kiều thở dài nói, “Trước vẫn nên về phòng nghỉ tạm, sớm mai dậy luyện công, không thể chậm trễ.”

Tuy nói vậy, nhưng làm sao chứ hiệp ngủ được? Kỷ Hiểu Phù tìm thấy Ân Lê Đình ở sau núi, hai tay ôm gối ngồi yên, lâm vào trạng thái hồi tưởng đến thất thần. Nàng cũng không nói gì, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Ân Lê Đình nghe được động tĩnh, vừa thấy là Kỷ Hiểu Phù liền thoáng tiêu sầu, nhưng vẫn không khỏi hờn giận nói: “Không ngủ yên trong phòng lại ra nơi này làm gì? Nàng quên mình có thương tích trong người sao!”

“Dù sao nằm nhiều thêm một chút cũng chẳng đỡ hơn.” Kỷ Hiểu Phù không thêm để ý.

Ân Lê Đình không thể đổi được tính bướng bỉnh của nàng, cũng đành thuận theo. Mất thấy núi cao về đêm hàn khí rất nặng, Kỷ Hiểu Phù lại là nữ nhân, liền cởi áo ngoài khoác thêm cho nàng. Kỷ Hiểu Phù nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: “Lục ca, nếu ta và Trương ngũ hiệp chỉ có một người sống được, chàng sẽ chọn ai?”

“Ngũ ca.” Ân Lê Đình đáp không chút do dự, sau đó nói tiếp, “Rồi ta sẽ đi theo nàng.”

Nghe thấy hai chữ ‘Ngũ ca’, Hiểu Phù không có nửa điểm kinh ngạc, ngược lại cảm thấy nếu Ân Lê Đình không chọn Trương Thúy Sơn liền không phải là Ân Lê Đình nữa; nhưng nửa câu sau khiến nàng vừa vui vừa giận, h miệng ra nhưng không biết nên nói gì, cuối cùng nhẹ giọng trách mắng: “Ngốc nghếch! Ai cho chàng tùy tiện đi chết!”

Ân Lê Đình thư thái cười, cầm bàn tay buông nhẹ cạnh người của nàng, hành động cực kỳ tự nhiên. Kỷ Hiểu Phù trái lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, lúng túng nói: “Ta không cố ý...”

“Ta biết.” Ân Lê Đình mỉm cười, dịu dàng như nước, “Là ta cố ý...”

A?

Kỷ Hiểu Phù chớp chớp mắt, đổi tính từ khi nào vậy? Không phải a, rõ ràng trước đó không lâu nàng nói vài câu thân mật một chút chàng còn có thể đỏ mặt mà! Đêm nay uống nhầm thuốc sao?

Vươn tay kia đặt lên tay của Ân Lê Đình, Kỷ Hiểu Phù cẩn thận lựa chọn câu chữ: “Lục ca, hắn không có việc gì đâu, tin ta.”

Ân Lê Đình gật đầu: “Được, ta tin.”

Kỷ Hiểu Phù thở phào một hơi, đưa tay kéo lên trên gối, nhẹ nhàng hôn xuống.

Xúc cảm mềm mại khiến Ân Lê Đình nháy mắt luống cuống, sau khi hiểu được hành động của Kỷ Hiểu Phù, vành tai liền nóng lên. “Ta, chúng ta nên trở về thôi.” Không dám quay đầu nhìn Kỷ Hiểu Phù, Ân Lê Đình cuống quýt đứng dậy, rút tay xoay lưng về phía nàng.

“Ừm.”

Còn tưởng rằng chàng đổi tính thế nào chứ. Kỷ Hiểu Phù theo sau Ân Lê Đình loạng choạng đi trước, thở dài, không đổi một chút nào mà.

Theo như ý của Trương Tam Phong, Kỷ Hiểu Phù dưỡng thương ở Võ Đang vài năm. Trong thời gian đó, Diệt Tuyệt sư thái gửi thư thúc giục mấy lần, đều muốn nàng mau mau về Nga Mi. Kỷ Hiểu Phù lấy lý do thương thể chưa tốt để từ chối, sau đó vết thương không còn trở ngại, thân thể hoàn toàn khôi phục, rốt cuộc không thoái thác được nữa mới định đi. Xui xẻo đúng lúc Trương Tam Phong bế quan, Tổng Viễn Kiều lấy thân phận đại sư huynh ra lệnh: Sau khi sư phụ xuất quan mới thành hôn. Ân Lê Đình dù không muốn nhưng cũng không thể không theo, đưa Kỷ Hiểu Phù trở về. Trong lòng Kỷ Hiểu Phù biết rõ ràng, lần này Trương Tam Phong bế quan mười tám tháng, nhưng sao có thể mở miệng nói ra? Chỉ đành ngoan ngoãn quay về Nga Mi.

13. Chương 13: Túy Mộng Trở Về Thất Hiệp Tự

Cuối tháng ba, rốt cuộc Trương Thúy Sơn đã bình an về đến Võ Đang. Sau khi dập đầu ba lần trước nơi Trương Tam Phong bế quan, vì Tống Viễn Kiều và Mạc Thanh Cốc đang tiếp khách, hắn liền đến chỗ của Du Đại Nham trước. Sư huynh đệ gặp lại đều vui buồn một phen. Du Đại Nham nghe nói Trương Thúy Sơn đã cưới vợ, lập tức muốn gặp mặt vị Ngũ đệ muội này.

Ân Tố Tố lo lắng cho đứa nhỏ, vẫn ôm yếu nằm giường. Nàng thấy Trương Thúy Sơn dẫn Du Đại Nham đến, sắc mặt vốn đã kém nay càng khó coi vài phần. Du Đại Nham thấy Ân Tố Tố dung nhan tú lệ, cử chỉ ôn hòa, liền nảy sinh hảo cảm; hơn thế thấy Trương Thúy Sơn có vẻ rất thích nàng, lập tức coi Ngũ đệ muội như người trong nhà, cười nói: “Tam ca không có quà ra mắt, đệ muội đừng trách.”

“Tam ca nói quá lời.” Ân Tố Tố hiển nhiên hữu khí vô lực.

Năm tiếng vừa ra, sắc mặt Du Đại Nham đại biến, dường như trong nháy mắt nghĩ đến một việc gì đó đáng hận. Trương Thúy Sơn thấy tình cảnh vậy liền cảm thấy kinh ngạc: “Tam ca?”. Ân Tố Tố nhìn sang, sắc mặt Du Đại Nham nghi ngờ mông lung, mười ngón tay siết chặt, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Du Đại Nham giữ bình tĩnh, trầm giọng nói: “Đệ muội, người vừa đến Võ Đang, lại đang có chuyện lo lắng, ta vốn không định làm phiền gì. Nhưng nay ta có chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo đệ muội.”

Ân Tố Tố cười thắm: “Ta sớm biết không thể gạt được tam ca. Không sai, ngày ấy ở Long Môn tiêu cục phủ Lâm An, người ủy thác Đô Đại Cẩm đưa người đến núi Võ Đang chính là tiểu muội. Sau đó Long Môn tiêu cục phạm sai lầm trên đường, khiến tam ca gặp chuyện, vì thế tiểu muội liền giết sạch già trẻ lớn bé bên trong tiêu cục của hắn. Việc này không hề liên quan đến Thúy Sơn.”

“Đa tạ đệ muội hảo tâm.” Giọng nói của Du Đại Nham lạnh đi ba phần.

Ân Tố Tố thấy tình cảnh như vậy, liền biết việc kia cũng không giấu nổi hắn, nói tiếp: “Kỳ thực nhất định tam ca đã nghĩ đến. Chuyện tới bây giờ, ta cũng không thể giấu người...”

Du Đại Nham oán hận gật đầu: “Đến nước này rồi cũng không cần nói nữa. Vợ chồng hai người nặng tình nặng nghĩa, ta có thể nhìn ra. Cáo từ.” Nói xong không để ý đến Trương Thúy Sơn níu kéo, vẫn rời đi. Thâm nghĩ chính mình đã không còn trở ngại, cần gì phải vô duyên vô cớ phá hoại tình cảm của vợ chồng ngũ đệ?

Ân Tố Tố thở dài một tiếng, hai mắt rơi lệ.

*

Trên núi Nga Mi, mười vị đệ tử đang hợp lực đẩy nhanh tốc độ.

Tay Kỷ Hiểu Phù đột nhiên run lên, kim khâu đâm vào đầu ngón tay. Khả năng khâu của nàng kém vào loại bậc nhất rồi, chỉ có thể dùng từ vô cùng thâm trầm để hình dung. Bây giờ muốn gấp gấp làm xong áo mừng thọ nên tay đã bị châm sưng hết, sao có thể cố gắng tiếp? Nếu không phải Diệt Tuyệt sư thái luôn miệng nói áo choàng này kiểu gì cũng phải do nàng tự tay khâu hết, đánh chết nàng cũng không chịu vào.

“Sư tỷ.” Bối Cẩm Nghi lo lắng nói, “Để ta làm nốt đi, chỉ còn một chữ ‘thọ’ cuối cùng thôi.”

Kỷ Hiểu Phù gật đầu, giao phó hết việc còn lại cho sư muội. Nhìn đầu ngón tay rỉ máu, không khỏi cảm thấy choáng váng. Chỉ mong lúc này đừng xảy ra trở ngại gì nữa, nàng chờ lâu lắm, chàng cũng chờ lâu lắm rồi.

Mấy người Tô Mộng Thanh, Triệu Linh Châu, Lý Minh Hà đã làm xong hết nhiệm vụ của mình, đều đang cười trộm nhìn Kỷ Hiểu Phù. Lúc này trên núi Võ Đang tổ chức mừng thọ, Diệt Tuyệt sư thái liền chọn hai vị đệ tử tục gia là Kỷ Hiểu Phù cùng Bối Cẩm Nghi đi, thâm ý trong này tất nhiên không cần nói cũng biết. Xem ra sau khi lễ thọ, hai sư tỷ muội có thể thuận đường lưu lại uống chén rượu mừng. Đệ tử Nga Mi đều có quan hệ tốt với Kỷ Hiểu Phù, lần này cũng thật tình chúc mừng cho nàng.

*

“Tổ Tổ!” Dù tính tình Trương Thúy Sơn có tốt đến đâu cũng phải nổi giận, “Rốt cuộc nàng giấu diếm ta điều gì?”

“Ngày ấy người ở sông Tiền Đường dùng Văn Tu châm làm tam ca bị thương, chính là thiếp.” Ân Tổ Tổ biết rằng không thể giấu được, chỉ đành thừa nhận, “Còn người sau đó lấy Chuồng Tâm Thất Tinh định tổn hại hấn, lừa lấy bảo đao Đồ Long trong tay hấn, là ca ca ruột của thiếp.”

“Nàng nói cái gì?!” Trương Thúy Sơn cả kinh không nhỏ, ánh mắt như muốn phun ra lửa. Làm sao ngờ rằng kẻ hại Du Đại Nham trọng thương đến mức ấy chính là thê tử kết tóc với mình mười năm! Năm ngón tay đặt lên cổ họng Ân Tổ Tổ, Trương Thúy Sơn muốn tàn nhẫn siết chặt, nhưng tình nghĩa vợ chồng mười năm hiện ra trước mắt, sao có thể hạ thủ được?

“Ngũ ca!”

Ân Lê Đình vì mong nhớ Trương Thúy Sơn nên vội vàng tới đây trò chuyện, nào ngờ lại chứng kiến được cảnh tượng kinh người bậc này. Khẩn trương dùng hết khí lực toàn thân đẩy Trương Thúy Sơn ra: “Ngũ ca, có chuyện không thể hòa hảo nói với nhau ư? Sao lại ra tay với tẩu tử?”

“Hòa hảo?!” Trương Thúy Sơn gầm lên, thanh âm chột trở nên nghẹn ngào, “Hòa hảo thế nào? Người có biết... người có biết nàng làm hại tam ca thê thảm thế nào không! Là nàng...” Nghĩ đến mười năm trước khi rời núi, Du Đại Nham hấp hối chỉ còn một tia sống sót, sự phụ khăng định hấn sẽ tàn phế cả đời! Làm sao hấn có thể không hận! Sao có thể không hận!

“Ngũ tẩu biết dùng Đại Lực Kim Cương chỉ? Đánh chết ta cũng không tin!” Lực đạo trên tay Ân Lê Đình tăng thêm vài phần, “Chẳng phải tam ca vẫn rất tốt sao? Ngũ ca!”

Đại Lực Kim Cương chỉ?

Thần trí Trương Thúy Sơn có một tia thanh minh. Không sai, làm hại Du Đại Nham suýt chút nữa tàn phế cả đời, đúng là Đại Lực Kim Cương chỉ của phái Thiếu Lâm. Mặc dù Ân Tổ Tổ hạ độc khiến tam ca bị thương, nhưng nàng cũng đã sai người hộ tống lên núi Võ Đang; trúng độc châm cõ đó chỉ cần nghỉ ngơi mấy tháng đã có thể khỏi. Suy nghĩ trong đầu vừa chuyển, cơn tức giận dần dần được bình ổn.

“Ngũ ca, chẳng lẽ ngươi hồ đồ rồi?” Ân Lê Đình vẫn không buông tay.

“Đúng vậy... ta đúng là hồ đồ.” Trương Thúy Sơn thì thào.

Ân Lê Đình sợ Trương Thúy Sơn lại động thủ với Ân Tổ Tổ, bèn kéo hấn đến đại điện. Ba vị tổng tiêu đầu vừa rời đi, Tổng Viễn Kiều, Mạc Thanh Cốc thấy Trương Thúy Sơn đều mừng rỡ. Nghe thấy Trương Thúy Sơn thuật lại tội trạng của Ân Tổ Tổ hồi trước đều rất kinh hãi, cũng may Tổng Viễn Kiều đưa ra cách giải quyết, xương của Du Đại Nham đã được nối lành, vì thế không truy xét nữa.

*

Áo bào chúc thọ gấp gấp làm xong, Tĩnh Huyền đích thân mang theo, cộng thêm đồ ngọc trân quý đưa lên núi Võ Đang. Nửa đường Kỷ Hiểu Phù đột nhiên hỏi: “Đại sư tỷ, nếu trên Võ Đang xảy ra tranh chấp, người sẽ giúp bên nào?”

Tĩnh Huyền nhảy bèn cỡ nào, lập tức hiểu được ý tứ trong lời Kỷ Hiểu Phù: “Người đang trách mấy sư đệ muội của chúng ta vậy đánh đệ tử Võ Đang mấy ngày trước ư? Không sao, các nàng đó đều là người của phái Côn Luân giả trang hết. Du nhị hiệp cũng đã nói sẽ lên gặp mặt Thiết Cầm tiên sinh. Nếu trên núi Võ Đang động võ, phái Nga Mi ta không giúp bên nào là được.”

Kỷ Hiểu Phù thở dài: “Nếu ta muốn ra tay thì sao?”

“Nếu như vậy, người nên lấy thân phận hôn thê của Ân lục hiệp ra tay, mà không phải theo phái Nga Mi ta.” Tĩnh Huyền rất khó xử. Theo lý, phái Nga Mi không thể giúp bên nào, nhưng Võ Đang Nga Mi vốn quan hệ tốt, sư muội của mình lại có hôn ước với đệ tử Võ Đang, cũng chỉ còn mỗi biện pháp này.

“Vậy ta giúp sư tỷ ta có được không?” Bối Cẩm Nghi lên tiếng.

“Đừng làm loạn.” Tĩnh Huyền không vừa lòng. Bối Cẩm Nghi thấy đại sư tỷ bức bối, chỉ đành xòe hai tay hướng về phía Kỷ Hiểu Phù, làm bộ dạng bất đắc dĩ. Kỷ Hiểu Phù cực kỳ cảm kích, thoáng thấy an ủi.

Dọc theo đường lên núi Võ Đang, Tĩnh Huyền theo lễ đưa bái thiếp. Kỷ Hiểu Phù mang nặng tâm sự trong lòng, đi theo Bối Cẩm Nghi cùng bốn vị tỷ muội khác ở phía sau, không chú ý tới người nghênh đón là ai. Đợi đến khi qua mấy hành lang rồi, mới phát hiện Ân Lê Đình đang đi ngay bên cạnh mình.

“Khụ!”

Bối Cẩm Nghi cười thầm, nàng thật sự không cố ý nha.

Kỷ Hiểu Phù quay đầu trừng mắt một cái: Không có việc làm sao?

Bối Cẩm Nghi dán mặt lại gần nàng: “Sư tỷ, vị Ân sư ca này còn e lệ hơn cả tỷ nữa.”

A?

Kỷ Hiểu Phù quay đầu, phát hiện Ân Lê Đình đã bước nhanh hơn, sóng vai bên một nam tử gần ba mươi tuổi. Không cần phải nói, người nọ nhất định là Trương Thúy Sơn mà Kỷ Hiểu Phù chưa từng chạm mặt. Một đường im lặng đến Tử Tiêu cung, Tĩnh Huyền, Tĩnh Hư tự tay dâng lễ, theo vị trí ngồi vào chỗ của mình. Ánh mắt Kỷ Hiểu Phù quét qua đại điện, tâm tình nặng nề thêm vài phần.

“... Đến sau núi thường ngoạn phong cảnh được không?” Một câu nói của Trương Tùng Khê chặn miệng mọi người, nào ngờ Tây Hoa Tử ngoạn cố làm người dẫn đầu, không khí ở đây càng trở nên căng thẳng. Giờ phút này tăng chúng Thiếu Lâm tới, làm âm ỉ một phen với Trương Thúy Sơn. Kỷ Hiểu Phù vẫn khẩn trương nhìn chằm chằm Trương Thúy Sơn, chỉ sợ người này sến ra là tự cắt cổ, tâm thần của Ân Lê Đình lại phải đau đớn một hồi.

Tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn. Du Đại Nham, Trương Tùng Khê bắt đầu trách cứ tăng nhân Thiếu Lâm, lời lẽ không hề khoan dung. Các bang phái khác bàng quan, chỉ chờ ngư ông đắc lợi. Kỷ Hiểu Phù thấy Tĩnh Huyền cau mày, cảm thấy không ổn, âm thầm kéo kéo tay áo nàng: “Đại sư tỷ, người có thể tro mắt nhìn Võ Đang bị hạng xấu xa này diệt phái sao?”

Một câu tuyệt đối đánh vào chỗ hiểm. Thân là đại đệ tử đứng đầu của danh môn đại phái, Tĩnh Huyền kiêng kị nhất điều đó, điểm này không khác Diệt Tuyệt sư thái là bao. Nếu Võ Đang bị Thiếu Lâm chèn ép cũng đành thôi, nhưng nếu quả thực như Kỷ Hiểu Phù nói, bị một đám ô hợp của võ lâm diệt môn, nàng tuyệt đối không thể chấp nhận. Lập tức Tĩnh Huyền gật đầu nói: “Đến lúc đánh nhau, sẽ hành sự tùy vào hoàn cảnh. Nếu bốn phái Thiếu Lâm, Côn Luân, Không Động, Hoa Sơn động thủ, tất nhiên chúng ta khoanh tay đứng nhìn; nếu mấy bang phái nhỏ nhỏ kia xông lên, làm rối loạn quy củ võ lâm, vậy cũng chỉ đành ra tay tương trợ Võ Đang.”

Nếu Võ Đang diệt môn rồi, ai biết kế tiếp có phải phái Nga Mi hay không? Dù sao thời đại này nơi chỉ có nữ tử rất dễ là mục tiêu. Lo lắng của Tĩnh Huyền sâu thêm một phần.

Kỷ Hiểu Phù nghe vậy thoáng tiêu sấu. Bốn phái lớn kia nhất định ngại thân phận của mình, sẽ không cùng vây đánh, mà đơn đả độc đấu thì tuyệt đối không phải đối thủ của đệ tử Võ Đang. Nàng vốn chỉ lo lắng mấy phái nhỏ thừa nước đục thả câu, nay Tĩnh Huyền đã nhận lời đồng ý, tất nhiên không thể tốt hơn.

Trong đại điện bỗng vang lên một tiếng đình tai, dọa Kỷ Hiểu Phù nhảy dựng, nhìn kỹ mới phát hiện Thiếu Lâm đã bắt đầu tranh đấu với Võ Đang. Kỷ Hiểu Phù thấy thời khắc mấu chốt sắp đến, không khỏi cực kỳ căng thẳng, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay. Đừng... trăm ngàn đừng xảy ra...

“Sư tỷ?”

Bối Cẩm Nghi nghe thấy hai vị sư tỷ nói chuyện, lại nhìn giữa sân đã giương cung bạt kiếm, cảm thấy trận này không đánh không thể. Nhưng mà sắc mặt của Kỷ Hiểu Phù đâu cần khó coi như thế.

Lúc này Võ Đang thất hiệp lùi vào hậu đường, khi xuất hiện lần nữa, bảy người bảy kiếm hàn quang lấp lăm.

Sắc mặt Kỷ Hiểu Phù bỗng dưng trắng bệch.

Thật... đau...

Như một cái búa sắt rất lớn đánh vào lồng ngực, quanh thân tựa như có vô số lửa rực thiêu đốt, trong phút chốc, toàn bộ đại diện trở thành mười tám tầng địa ngục, đủ loại khổ hình hiện ra trước mắt. Mặc dù biết rõ là ảo ảnh, nhưng Kỷ Hiểu Phù cũng không tránh khỏi run sợ.

Cầm lấy chén trà lạnh uống một ngụm, băng giá trong chớp mắt khiến Kỷ Hiểu Phù một lần nữa thấy rõ tình cảnh xung quanh. Tiếng gầm từng đợt lớn dần, đúng là Vô Đương thất hiệp đang liên thủ đối trận với Thiếu Lâm thất tăng.

“Mời.”

Tổng Viễn Kiều làm động tác mời. Mười bốn người cùng một đám vây xem ra khỏi Tử Tiêu cung. Bóng người trước cửa sổ chợt lóe qua lơ mơ, thân hình rất nhanh, không ai phát hiện hẳn đang ở bên ngoài.

“Đi, chúng ta cũng đi xem.”

Tĩnh Huyền đứng dậy, dẫn theo năm người ra ngoài. Kỷ Hiểu Phù tì lên vai Bối Cẩm Nghi, bước chân mềm nhũn.

Quả nhiên... quả nhiên là thế...

Trương Thúy Sơn không vì Du Đại Nham mà tự sát, tội nghiệt của mình nặng thêm một phần. Nhưng mà... Kỷ Hiểu Phù liếc mắt nhìn về mặt phần chân của Ân Lê Đình, cảm thấy an ủi.

Như vậy là tốt rồi. Thật sự, rất tốt.

14. Chương 14: Thọ Tiệc Uy Vũ Ngạo Thiên Lang

Thất hiệp thành trận.

Tổng Viễn Kiều thân hình pháp phối, nhuyễn kiếm nhiều chỉ;(1) Du Liên Chu sừng sững giữa núi, lạt thủ liên thi;(2) Du Đại Nham vừa tiến vừa lùi, thỏa thích thét dài; Trương Tùng Khê vô cùng linh động, bóng dáng thoát chuyển; Trương Thúy Sơn bộ pháp phiêu hốt, tranh thủ thời cơ; Ân Lê Đình kiếm lóe hàn quang, ngưng trọng phòng thủ; Mạc Thanh Cốc lúc cương lúc nhu, biến đổi vô thường. Bảy người không có chiêu nào giống nhau, nhưng phối hợp lại vừa khớp. Nhất thời chỉ có thể cảm thấy thất long đuổi thân phi lên, chế trụ gắt gao tăng chúng Thiếu Lâm.

Người xung quanh nghen hống nhìn trần trời, đều nói bảy người dường như nhất thể, công lực bậc này thiên hạ ai là địch thủ?

Há biết trận pháp này được gọi từ quy sơn xà sơn,(3) sơn thủy ngưng tụ, phiêu dật tinh diệu khác thường, có thể nói là bao quát vạn vật. Lại thêm bảy người đồng tâm, uy lực càng tăng thêm mấy lần.

“A —— “

Sau một tiếng kêu thảm, một tăng nhân Thiếu Lâm có công lực yếu nhất đã bị văng ra khỏi đoàn chiến. Năm đệ tử Thiếu Lâm chưa tham chiến cực kỳ kinh hãi, xông lên phía trước nâng hẳn dậy. Chỉ thấy trên thân người nọ trúng mười bảy mươi tám kiếm, tuy chỉ là vết thương ngoài da, nhưng không phải nhẹ. Miệng vết thương đau đớn không thể tiếp tục đánh, nhất thời cục diện trở thành Vô Đương thất hiệp đấu với sáu tăng nhân Thiếu Lâm.

Sau khi nhìn một lúc lâu, ngay cả chiêu số của bảy người Tĩnh Huyền cũng không hiểu được, nhưng thấy bảy bóng dáng cùng kiếm quang phiêu hốt vô chừng, nhất thời mặt xám như tro tàn. Thầm nghĩ phái Nga Mi đã bao giờ có được uy lực như vậy?

Từ lúc hai bên đấu võ, Kỷ Hiểu Phù nhìn chằm chằm không rời mắt vào Ân Lê Đình. Thấy hẳn như ở chỗ không người, không nghe thấy những gì đang xảy ra bên ngoài, thi triển một bộ võ công thần diệu đức mức này, không khỏi cao hứng thay hẳn. Xem ra, tu vi hiện tại của Ân Lê Đình không chỉ cao hơn nàng một chút...

Lại là hai tiếng kêu thảm thiết, đúng là Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu đồng thời đá một người ra. Công lực của hai người uy mãnh thế nào, đệ tử Thiếu Lâm bị đá ra dù không chết cũng phải trọng thương.

Kỷ Hiểu Phù nhìn lướt qua mọi người đang xem cuộc chiến, thấy người người lộ vẻ sợ sệt. Nàng biết tuy phái Võ Đang đang chiếm thượng phong, nhưng thực ra tình thế hung hiểm đến cực điểm, tức thì tập trung, ánh mắt một lần nữa dán vào Ân Lê Đình.

Phịch!

Một gã hòa thượng đầu bóng lưỡng bị Du Đại Nham, Mạc Thanh Cốc dùng song chưởng đánh ra ngoài, ngay cả kêu cũng không kịp. Lúc này giữa sân chỉ còn lại ba thần tăng uy danh hiển hách của Thiếu Lâm đang đấu kịch liệt với Võ Đang thất hiệp.

Sau hai tiếng xé gió, người có công lực yếu nhất né tránh không kịp, trúng kiếm dưới nách, máu tươi chảy dài.

Xem ra không thành vấn đề. Kỷ Hiểu Phù nhẹ nhàng thở phào, dựa vào Bối Cẩm Nghi khép mắt. Thật là mệt... Một bàn tay già cả khoát lên vai nàng, chỉ một thoáng, trong cơ thể liền xuất hiện lực đạo nhu hòa rất mạnh, dường như giảm đi vài phần đau khổ dồn dập của Tu La tàn sát.

Kỷ Hiểu Phù giật mình trợn mắt, bàn tay kia đã buông ra, đúng là Trương Tam Phong.

“Đa tạ Trương chân nhân.” Kỷ Hiểu Phù cúi đầu, thấp giọng nói.

Trương Tam Phong cười ha ha, không nói gì.

Mất thấy thế thua của Thiếu Lâm đã thành, ba thần tăng vẫn liệu mạng xông lên. Tất nhiên bọn họ biết sau trận chiến này, Thiếu Lâm rất có thể sẽ không ngẩng đầu nổi trước mặt Võ Đang. Đệ tử đích truyền còn như thế, bản lĩnh của sư phụ tất nhiên càng sâu không lường được. Ba người không khỏi thầm hối hận đã nghiêng chiến phái Võ Đang.

Bảy người kia càng đánh càng thuận buồm xuôi gió, bảy người đồng chí liên chi(4) lại thêm cùng chung thù địch, tâm khí tương thông nên phát huy công lực cả đời vô cùng nhuần nhuyễn. Ba thần tăng càng đánh càng kinh hãi: Sao lại là bảy người, rõ ràng là một vị cao thủ tuyệt đỉnh mượn công lực của bảy người cùng mười bốn tay, mười bốn chân.

Phái Võ Đang không ngoài dự liệu dành được phần thắng.

Bảy người hú lên một tiếng trong trẻo, cùng lúc thu kiếm, lộ ra tư thế oai hùng phi phàm hơn hẳn so với đám đệ tử ử rữ của Thiếu lâm.

Không Văn thở dài một tiếng, dẫn đệ tử Thiếu Lâm xuống núi.

Những người còn lại thấy phái Thiếu Lâm bị thua thảm như vậy, sao còn dám dây dưa nhiều. Những bậc trưởng lão lâu năm của các đại phái đồn dập cáo từ, không cam lòng xuống núi. Tống Viễn Kiều nhìn lướt qua những kẻ tôm tép còn lại, cất cao giọng nói: “Chẳng lẽ các vị muốn ỷ nhiều mà thắng sao?”

“Thế thì sao nào?” Một gã hung tợn kêu lên, “Chúng ta không chú ý quy củ nhiều như phái Thiếu Lâm. Mặc dù Võ Đang người thắng Thiếu Lâm, nhưng chưa chắc đã địch nổi mấy trăm người hợp lực vây đánh.”

“Đại sư tỷ?” Kỷ Hiểu Phù thấp giọng kêu.

Tĩnh Huyền do dự một lúc, đáp: “Nhìn một chút đã.”

Kỷ Hiểu Phù thấy sắc mặt của bảy người không tốt lắm, biết trận đấu vừa rồi đã hao tổn không ít khí lực. Nếu thật sự đánh thêm một lần, e rằng bảy đệ tử của Võ Đang phải nhuộm máu đỉnh núi. Nhưng Tĩnh Huyền chưa hạ lệnh, thế lực của nàng lại không thể cầm cự được, nên làm thế nào bây giờ?

“Vô Kỵ —— “

Không biết từ khi nào, Ân Tố Tố đã đi ra khỏi phòng chính, run giọng kinh hô.

Mọi người đều bị nàng thu hút nhìn qua, thấy một bóng người lóe qua nóc Tử Tiêu cung. Trương Thúy Sơn nhún người nhảy lên nhưng cũng chậm một bước, Trương Tam Phong đã tự mình đè người kia xuống.

Ân Tố Tố khóc kêu, nhảy lên ôm lấy Trương Vô Kỵ, nào ngờ đúng lúc này Trương Tam Phong buông tay, người nọ phát ra một chưởng đánh cho Ân Tố Tố miệng phun máu tươi.

“Mẹ —— “

“Tố Tố!”

Kỷ Hiểu Phù nhìn kỹ, phát hiện ngoại trừ bị trúng chưởng, bụng Ân Tố Tố còn găm một thanh chủy thủ. Người nọ sau khi đắc thủ liền bỏ trốn không thấy bóng dáng, chỉ văng lại tiếng cười quái dị.

Đúng rồi! Ân Tố Tố cuối cùng cũng chết...

Theo bản năng, Kỷ Hiểu Phù phi thân xông lên phía trước rút trâm phóng châm. Mặc dù biết rõ sẽ thêm một tội nặng cho chính mình, nhưng giờ phút này mạng người quan trọng, sao còn nghĩ được nhiều chuyện như vậy? Nàng vừa xuống tay, phụ tử Trương Thúy Sơn, Trương Vô Kỵ đều bị đẩy ra, Ân Lê Đình ngồi xuống bên cạnh nàng, cực kỳ căng thẳng: “Hiểu Phù, còn cứu được chăng?”

Mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, Kỷ Hiểu Phù mím môi không nói, sắc mặt từng chút từng chút một trở nên trắng bệch. Ân Lê Đình thấy lúc này nàng muốn tập trung tinh lực, không thể quấy rầy, cũng chỉ biết lo lắng, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Giữa sân sớm có người động thủ. Dao quang kiếm ánh hòa vào nhau, thanh âm binh khí va chạm không dứt bên tai. Võ Đang chư hiệp nhìn nhau, chỉ nghe Trương Tùng Khê ‘Ai da’ một tiếng to, mọi người đều dùng một chiêu ‘Hổ trảo tuyết hậu thủ’ khống chế đầu lĩnh ở đây. Những người còn lại thấy bang chủ trưởng môn của mình bị kiềm chế chỉ bằng một chiêu, sao còn dám nhúc nhích? Chỉ đành ngoan ngoãn quăng vũ khí, bỏ cuộc xuống núi.

Tĩnh Huyền rút cuộc thử phào, Diệt Tuyệt sư thái luôn miệng dặn dò không thể trở mặt với các bang phái võ lâm, cuối cùng nàng cũng không làm trái sư mệnh. Nhưng xem tình cảnh lúc này, chắc chắn không thể hỏi ra tung tích của Tạ Tốn; Kỷ Hiểu Phù hẳn sẽ quyết định không đi, nàng cũng đành để Bối Cẩm Nghi ở lại, chính mình về Nga Mi phục mệnh.

Sau một hồi, Kỷ Hiểu Phù lão đảo đứng lên, cảm thấy đau đớn như sóng to gió lớn mãnh liệt ập đến, nghiêm trọng hơn những lần trước rất nhiều, đủ loại địa ngục khổ hình trong truyền thuyết dường như đồng thời đổ hết lên thân nàng. “Nàng... không có việc gì... chỉ cần xử lý miệng vết thương thêm một chút...” Nhưng ta có việc. Cầu sau miễn cưỡng bị nuốt trở lại.

Mọi người mừng rỡ. Ân Lê Đình đỡ lấy Kỷ Hiểu Phù giúp nàng đứng vững, thần sắc cực kỳ quan tâm: “Nàng...”

Kỷ Hiểu Phù lắc đầu, căn bản không dám mở miệng, chỉ sợ vừa hé ra sẽ không kìm được rên rỉ. Toàn bộ cảm xúc trái ngược chưa từng có bỗng nảy lên, chỉ còn sót lại một tia lý trí liều chết dây dưa, quả nhiên khổ sở.

“Ân lực hiệp.” Bối Cẩm Nghi thấy mọi người đã không còn nguy hiểm, nhất thời vẻ mặt cười đến tà ác, “Khi nào người và sư tỷ ta thành hôn? Ta vẫn ở đây chờ uống rượu mừng nha.” Nói xong ngón tay chỉ bốn đệ tử Nga Mi đang rời đi.

Lời vừa nói ra lập tức kinh động đương trường. Ân Lê Đình quay đầu tránh ánh mắt của Bối Cẩm Nghi, lại đứng tới Ân Tố Tố dựa vào trượng phụ cùng nhi tử đứng lên, dùng thanh âm suy yếu trầm trầm ủng hộ. Trương Tùng Khê bước vào trong phòng lấy ra một quyển hoàng lịch lật xem: “Ba ngày sau là ngày lành ngàn vàng khó cầu, bỏ qua thật đáng tiếc.”

Ban đêm, trăng sáng.

Bối Cẩm Nghi sống chết đòi ngủ cùng Kỷ Hiểu Phù, nói là sau này rút cuộc không còn cơ hội nữa. Kỷ Hiểu Phù không có sức phản bác, cũng đành nghe theo lời nàng. Vừa mới rửa sạch miệng vết thương cho Ân Tố Tố, nàng thoải mái ngâm nước ấm từ đầu đến chân.

“Sư tỷ.” Bối Cẩm Nghi ngồi ở mép giường, chân đang đưa qua lại, “Thật là có phúc nha.”

“Ta biết.” Ân Lê Đình là người chỉ có thể gặp mặt mà không thể cầu, làm sao Kỷ Hiểu Phù không biết? Hai kiếp làm người nàng đã thấy đủ. Dù sao... nàng vốn cũng chỉ là một nửa chính chủ của thân thể này.

Mặc cho tóc đen buông xõa rửa nước, cùng với hơi nước mờ mờ, bất chợt nảy ra vài phần lưu luyến. Thì ra mình vẫn có thể chờ đến bây giờ, mạng sống thật kiên cường.

Không biết sinh mệnh kiên cường này, có thể ngăn cản nỗi thứ được gọi là tử kiếp kia không?

Nghĩ đến quỹ đạo sinh mệnh vốn có bốn năm sau, Kỷ Hiểu Phù ngâm trong nước ấm cũng phải rùng mình. Nay... chắc nàng sẽ không bị sự phụ của mình đánh một chưởng chết tươi chứ? Nàng không có liên quan gì tới Dương Tiêu, đại sư bá Cô Hồng Tử chết cũng chỉ là nghe nói thôi, tuy bất mãn với hành vi của Dương Tiêu, nhưng cũng không muốn tới giết hắn.

Chẳng qua, như vậy hình như hơi bất hiểu, dù sao vị đại sư bá kia cũng là trưởng bối của chính mình. Ít nhiều gì ở thế giới này, vẫn bối phải phục vụ trưởng bối vô điều kiện.

Đau đầu...

Nhưng mà so với đau đầu, nàng càng lo lắng liệu có thể giấu diếm Ân Lê Đình về tình trạng này được bao lâu. Dù sao ba ngày nữa chàng là trưởng phu của nàng rồi, không phải sao?

Nếu để chàng biết được nàng đã làm ra việc nghịch thiên bậc này, không biết chàng sẽ đối đãi thế nào với chính mình. Kỷ Hiểu Phù buồn bã. Sự khác biệt giữa mấy trăm năm không phải nhỏ, nàng không ngại xâm phạm ý trời, chỉ cần không mất đi ý muốn lúc đầu là tốt rồi. Nhưng sự phụ chàng là đạo sĩ, chàng sẽ nghĩ thế nào? Tuy ... Tuy là những chuyện nàng làm không coi là xấu...

“Sư tỷ?”

“Sư tỷ sư tỷ sư tỷ —— “

Kỷ Hiểu Phù rất cục hoàn hồn: “Cái gì?”

Bối Cẩm Nghi có vẻ không vui: “Có trưởng phu sẽ không thèm để ý đến ta? Hừ!”

“Ta nào có?” Kỷ Hiểu Phù vội vàng biện bạch.

“Vậy tỷ nói, vừa rồi tỷ nghĩ đến ai?”

A... Hình như là nghĩ về chàng...

“Xem đi xem đi, ta biết ngay là Ân lục hiệp.” Bối Cẩm Nghi tỏ vẻ hiểu rõ. Kỷ Hiểu Phù hơi xấu hổ: “Ta...” Không có ý phớt lờ người, sư muội tốt của ta.

“Được rồi được rồi.” Bối Cẩm Nghi rộng lượng khoát tay, “Ta không có ý trách tỷ, dù sao không phải ai cũng được làm tân nương tử. Nhưng mà chỉ ba ngày, người nhà sư tỷ có thể từ Hán Dương đến đây sao?”

“Không thành vấn đề.” Tay không tất nhiên có thể đến kịp. Còn đồ cần chuẩn bị ư? Sớm đã đưa lên núi Võ Đang, chỉ chờ chính mình quá môn(5) thôi.

Tiếng đập cửa dồn dập cắt đứt suy nghĩ của Kỷ Hiểu Phù, một tia bất an mơ hồ dâng lên. Bối Cẩm Nghi lên tiếng: “Là ai?”

Một thanh âm non nớt ngoài cửa đáp: “Ta là Thanh Phong. Thái sư tổ cùng sư tổ, chư vị sư thúc tổ mời Kỷ cô nương đi qua xem, hình như tiểu sư thúc Vô Kỵ không ổn.”

Chưởng ấn xanh biếc, thân thể rét lạnh. Kỷ Hiểu Phù thoáng cười khổ, quả nhiên, chuyện nên đến sẽ đến. Y thuật của nàng không bằng Hồ Thanh Ngưu, không biết làm thế nào với Huyền Minh Thần Chưởng vô cùng âm độc này. Mất thấy mọi người đều hút đi hàn độc cho hắn, Ân Tổ Tổ đang bệnh vẫn tự tay đến chăm sóc, sao nàng có thể nhẫn tâm nói không cứu.

Nay biện pháp duy nhất là tạm thời ngăn chặn hàn độc trong cơ thể, mau chóng đưa hắn đến Hồ Điệp cốc. Nếu đợi đến lúc độc tố xâm nhập đỉnh môn, ép tới đan điền, ngay cả thần tiên cũng không cứu được.

Quyết định xong rồi, nàng lập tức động thủ, gắng gượng thân thể không khỏe mà ngăn cản hàn độc của Trương Vô Kỵ chạy theo gân mạch khắp nơi. Sau khi cố gắng đến tê liệt thiêu đốt, nàng trở về phòng gục xuống không dậy nổi. Khả năng của nàng chỉ có thể đến đây, còn lại đành bất lực.

Sắc mặt Trương Vô Kỵ đã trở nên bình thường, tất cả mọi người đều nói hẳn có thể cứu chữa, ai cũng mừng rỡ.

“Trương chân nhân.”

Bối Cẩm Nghi chậm rãi đi vào phòng: “Kỷ sư tỷ nói, độc này chỉ có nội công tu luyện chí cương chí dương giải trừ được, nàng mới tạm thời áp chế hàn khí. Cửu dương công của phái Nga Mi ta không thể dễ dàng lộ ra ngoài, vì thế xin Trương chân nhân dạy hẳn Cửu dương công của Võ Đang.”

Trương Tam Phong gật đầu, ý nghĩ của nàng rất giống mình.

Bối Cẩm Nghi về phòng thấy Kỷ Hiểu Phù quần chân thật chặt bao bọc cơ thể, thần sắc đau khổ tột cùng liên tục kỳ hoảng sợ. Nhưng Kỷ Hiểu Phù yêu cầu nàng không được để lộ ra ngoài, còn cam đoan ngày mai nhất định sẽ ổn nên nàng cũng tin. Vì thế hai người ngủ cùng một giường nhưng lòng mang tâm sự khác nhau. Mặc dù Kỷ Hiểu Phù tận lực bình ổn chân khí loạn chuyển trong cơ thể, nhưng quả thực lực bất tòng tâm, thân thể khó chịu tựa như đặt trong một hỏa lò khổng lồ. Nàng không dám kinh động Bối Cẩm Nghi, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Thôi thôi, vẫn nên nói tất cả cho chàng đi.

*

Chú thích:

- (1) Nhuyễn kiếm nhiều chỉ: Kiếm mềm mại uốn lượn.
- (2) Lật thủ liên thi: Ra tay nhanh, đánh vào chỗ yếu hại.
- (3) Quy sơn xà sơn: Rùa núi, rắn núi.
- (4) Đồng chí liên chi: Cùng chung chí hướng, mục đích.
- (5) Quá môn: Nghi lễ cuối cùng của thành thân, đưa dâu + bái thiên địa.

15. Chương 15: Ngọc Diện Gả Y Thanh Lệ Diễm

Hồng thường hà bí bộ điều quan, điền anh luy luy bội san san.(1)

Vấn tóc xanh, gài trâm phượng, vẽ hoa diên,(2) tô điểm mặt. Kỷ Hiểu Phù mặc Bối Cẩm Nghi loay hoay trên người mình, căn bản không có sức bận tâm đến mấy chuyện này. Cảm giác thiêu đốt cùng đau thắt dâng lên trong lòng sớm tước đoạt hết khí lực của nàng, xem ra quả thực không thể trốn thoát trừng phạt của trời, nhưng không biết lần này sẽ kéo dài bao lâu.

Mặc xong áo choàng có viền lam ở cổ và tay áo cho Kỷ Hiểu Phù, đội thêm khăn che mặt dài năm thước, cuối cùng Bối Cẩm Nghi cũng thở phào: “Được rồi, sư tỷ.”

Kỷ Hiểu Phù khẽ gật đầu. Rốt cuộc, rốt cuộc đã đợi được đến thời khắc này. Bất kể như thế nào, nàng cũng sẽ không bỏ cuộc. Về phần những chuyện đã giấu diếm từ rất lâu, đợi đến sau buổi lễ, khi thật sự không thể gượng nữa thì nàng sẽ nói.

Choáng váng đặt nửa sức nặng của mình lên người Bối Cẩm Nghi, Kỷ Hiểu Phù chợt nhớ tới Kim đỉnh của Nga Mi, trên đó gió núi lạnh thấu xương, khiến nàng lạnh thấu cả thân cả tâm. Nhưng hôm nay, nàng ở trên núi Võ Đang lại hạnh phúc thư thái biết bao! Đường như giấc mộng mười năm qua đều chờ giờ phút này, tất cả những khổ sở trước đây đều có thể tan biến không dấu vết.

Khăn trùm đầu được vén lên, Kỷ Hiểu Phù thoáng ngáy người, thì ra đã đến phòng chính rồi ư? Thật nhanh. Nàng không dám nhìn người trước mặt, chỉ sợ chính mình nhìn không được rơi lệ.

“Quỳ —— dâng hương —— “

Kỷ Hiểu Phù rót cục hoàn hồn, phát hiện Bối Cẩm Nghi đã không còn ở bên cạnh mình. Thành kính dâng ba nén hương lên, chỉ mong kiếp này kẻ vai đến bạc đầu.

“Quỳ —— bái đầu —— “

Thanh âm vang lên dài thật dài, nhưng lọt vào tai lại thoải mái không nói nên lời.

“Nhị bái đầu —— “

Bái lần nữa, mặc cho thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

“Tam bái đầu —— “

Ba lần bái đầu, bất kể thể nào cũng không thể để tình trạng thân thể của mình làm hỗn loạn buổi lễ.

“Lễ —— thành —— “

Thân mình Kỷ Hiểu Phù run rẩy kịch liệt, đôi môi dưới lớp son trắng bệch như tuyết. Chẳng lẽ thật sự không thể gắng gượng được nữa sao? Lễ đã xong, kiếp này nàng là thê tử của chàng.

Một tiếng sấm lớn nổ ra ngoài phòng, nữ tử áo xanh đập không mà đến, uy nghi thiên thành, tựa như trích tiên. Kỷ Hiểu Phù nhận ra đó là nữ tử đã mang nàng đi khi vừa ra đời được một khắc. Mắt thấy dung nhan của nàng kia vẫn như trước, nhưng ánh mắt âm trầm, liền biết nhất định hôm nay mình sẽ không tốt lành. Khí huyết cuộn trào trong lồng ngực, phút chốc toàn bộ phòng hỉ biến thành mười điện Diêm La, khổ hình dồn dập tra tấn trên người. Nàng dùng hết sức bình sinh mới nuốt được tiếng rên rỉ xuống.

Nữ tử áo xanh sải bước đi vào, không hề để mắt đến mọi người trong phòng, ánh mắt như kiếm hướng thẳng tắp về phía Kỷ Hiểu Phù: “Có gì? Nghịch thiên?”

Kỷ Hiểu Phù khép mi, khi mở ra, trong mắt phượng là một mảnh thần nhiên: “Thương quân gặp nạn.”

Nữ tử áo xanh cười lạnh một tiếng: “Du Đại Nham tàn phế nửa đời, Dương Bất Hối tiêu dao nhất thế, Trương Thúy Sơn tự vẫn mà chết, Ân Tố Tố theo phu về trời; mà nay ngươi thay kiếp số căn sinh cơ, chẳng lẽ tự cao là nắm được Thiên Cơ trong tay, không cần lo lắng?”

Một lời kinh ngạc bốn phía.

Ân Lê Đình sớm đã đứng chắn trước người Kỷ Hiểu Phù: “Tôn giá muốn gì?” Tuy nghe xong đối thoại của hai người, hắn vừa khó hiểu vừa kinh hãi, nhưng rõ ràng người tới muốn gây phiền toái cho Kỷ Hiểu Phù, sao hắn có thể để nàng như ý?

“Vô dục vô vi.”(3) Nữ tử áo xanh cười nhẹ, “Bảy tội nghịch thiên, thiên phạt rất nặng; mười năm thân thể rên huyền băng vạn năm là có thể giải.”

Trương Tam Phong đứng dậy, ánh mắt sáng ngời: “Chẳng lẽ là Cửu Thiên Huyền Nữ đại giá quang lâm?”

Nữ tử áo xanh cười to, thân mình mảnh mai hóa thành một con chim lớn. Đầu người mình chim, không nghi ngờ gì chính là Cửu Thiên Huyền Nữ cao quý nhất Côn Luân hư.

Kỷ Hiểu Phù sớm không thể chống đỡ, không thể nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến người ta sợ hãi, càng không có lòng nào nghĩ tới vì sao bốn tội lại biến thành bảy tội. Hỏa khí trong lòng dâng lên, nàng há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ gả y.

Vì sao... vì sao lại như vậy!

Nàng mềm nhũn ngã xuống đất, tay đè lên ngực, một đôi mắt phượng trở nên lạnh như băng.

Quảng sáng quanh thân nữ tử áo xanh rực lên, cuối cùng tan biến không thấy bóng dáng.

“Hiểu Phù!” Ân Lê Đình kinh hoàng ôm lấy nàng. Mọi người chung quanh vây thành một vòng, thần sắc lo lắng. Trương Tam Phong thở dài một tiếng ngón ngang trăm mối, thì ra là thế, thì ra là thế.

Một tay Kỷ Hiểu Phù nắm chặt lấy ống tay áo Ân Lê Đình, tay kia ôm chặt miệng, tơ máu chảy ra từ giữa kẽ tay.

Đau quá...

“Hiểu Phù!” Ân Lê Đình nghẹn ngào, trong mắt tràn đầy lệ thủy.

“Đệ muội... người...” Du Đại Nham, Trương Thúy Sơn đồng thời xông lên phía trước, sắc mặt Ân Tố Tố vốn đã kém nay càng trắng bệch. Ai có thể nghĩ tới nữ tử trước mắt này thông hiểu Thiên Cơ, ai có thể nghĩ nàng lại hóa giải hết kiếp số của bọn họ! Trùng phạt nghịch thiên, người phạm nhỏ bé há có thể gánh vác?

“Vì sao...” Ân Lê Đình khóc không thành tiếng. Vì sao nàng muốn gạt hẳn làm hết thấy những điều này? Vì sao!

Kỷ Hiểu Phù khó chịu ho vài tiếng, buông vạt áo Ân Lê Đình, đưa tay lên lau nước mắt của hắn, nhưng làm sao lau hết được đau thương tràn ra từ đôi mắt đó?

“Ta không muốn... không muốn chàng khổ sở...” Hơi thở của Kỷ Hiểu Phù mong manh.

Du Đại Nham tàn phế, Dương Bất Hối ra đời, Trương Thúy Sơn tuyệt mệnh, có chuyện nào không khiến Ân Lê Đình đau lòng muốn chết đâu? Nàng đã biết được sự tình từ đầu đến cuối, sao có thể để cặp mắt tinh thuần vô ngần kia ngập tràn bi thương?

“Nhưng chàng vẫn đau lòng.” Mắt phượng mơ hồ hiện ánh lệ, “Ta không muốn, ta không muốn a...”

Chỉ vì nam tử đang đau đớn đến cực điểm mà khóc kia, là người suốt đời này nàng không muốn làm tổn thương.

Nhưng vì sao biết rõ chàng sẽ vì mình chịu tội mà thương tâm, lại vẫn không thể khống chế được bản thân nôn ra máu trước mặt chàng!

Giữa kẽ ngón tay, máu chảy thành dòng.

Kỷ Hiểu Phù cảm thấy linh hồn từng chút một rời khỏi thân thể, thế giới bên ngoài phút chốc hóa thành màu đỏ như máu, toàn thân trên dưới không cảm nhận được bất kỳ sự vật gì, kể cả người nàng yêu vẫn đang ôm nàng, càng ôm càng chặt, gục trên người nàng khóc lớn.

“Sư phụ...” Ân Lê Đình nghẹn ngào ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu.

Trương Tam Phong nhú mày, khổ nhọc suy tư lời nói nữ tử áo xanh để lại. Huyền băng vạn năm, biết đi đâu tìm huyền băng vạn năm!

Linh quang chợt lóe, nghi ngờ nói ra chín tiếng: “Núi Chung Nam, phái Cổ Mộ, giường hàn ngọc.”

“Lục đệ!”

Ân Lê Đình để ngoài tai tất cả những tiếng nói phía sau, ý niệm duy nhất trong đầu là mau chóng chạy tới núi Chung Nam. Thuận tay dắt một con ngựa cao lớn, xoay người ôm Kỷ Hiểu Phù lao nhanh xuống núi. Mau một chút! Mau mau một chút!

Du Đại Nham, Trương Thúy Sơn vội vàng kéo một con ngựa theo hắn. Trương Tam Phong suy nghĩ một hồi, phân phó: “Viễn Kiều, ngươi cũng đi.” Có Tống Viễn Kiều, mặc dù tính tình của truyền nhân Cổ Mộ có lạnh lùng cũng phải cân nhắc ba phần.

Tống Viễn Kiều đáp ứng.

Tầm mắt mơ hồ đắm lệ, hai người một ngựa lao đi càng chạy càng xa. Ân Lê Đình vừa buồn vừa hận, buồn nàng không nói tiếng nào, một mình gánh chịu trùng phạt, hận chính mình không sớm phát hiện sự khác thường của nàng.

Kỳ thực từ sáu năm trước sau khi chữa khỏi cho Du Đại Nham nàng đã không bình thường, nhưng vì sao mình lại không truy vấn đến cùng?! Ân Lê Đình thầm mắng bản thân rất ngốc. Mặc dù hắn không biết Dương Bất Hối là ai, nhưng ba chuyện Kỷ Hiểu Phù đã làm kia đều kinh thiên động địa, chuyện còn lại sao có thể bình thường? Nhưng vì sao, vì sao cứ phải là nàng? Vì sao?

“Lục đệ!”

Du Đại Nham rút cuộc đuổi kịp, sóng vai ngựa mã: “Tam ca biết tâm tình của ngươi, nhưng liệu đệ muội có chịu được xóc nảy trên đường không?” Sửa cách xưng hô đệ muội, từ trong đáy lòng Du Đại Nham đã thừa nhận nàng.

Ân Lê Đình cả kinh, chậm tốc độ nâng thân Kỷ Hiểu Phù lên. Vết máu loang lổ nhìn thấy ghê người, Ân Lê Đình chỉ cảm thấy trái tim co thắt mãnh liệt. Cứ tiếp tục như vậy, nàng còn có thể chịu đựng trong bao lâu?!

“Lục đệ!” Trương Thúy Sơn giục ngựa chạy lên.

Du Đại Nham quay đầu, thấp giọng nói: “Ngũ đệ nên về trước chăm sóc đệ muội, ta sẽ theo lục đệ đi núi Chung Nam.”

Trương Thúy Sơn sững người, biết tam ca đã hoàn toàn tha thứ cho Ân Tố Tố. Thương thế của thê tử còn chưa tốt, con trai trúng độc chướng, quả thực không tiện đi theo. Nghĩ thông suốt, Trương Thúy Sơn dứt khoát ôm quyền hướng hai vị huynh đệ, quay ngựa trở về núi.

Trì hoãn một lúc như vậy, Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc đều đã đuổi tới, Kỷ lão gia tử cũng dẫn theo hai người con. Chỉ nhìn nhau đã hiểu được tâm ý của mọi người, lập tức phân ra ba nhóm: Một nhóm về núi, hai nhóm còn lại một trước một sau đi về phía Bắc.

Ân Lê Đình lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức bỏ ngựa qua sông. Vó ngựa tung đầy bụi trần chỉ mang theo một lời khẩn cầu: Hiểu Phù, nàng tuyệt đối đừng xảy ra chuyện.

Núi Chung Nam.

Ân Lê Đình đã thăng thân quý cầu ba ngày ba đêm dưới trời mưa tầm tã, đợi cho bóng dáng thiếu nữ áo vàng đi tới, trước mắt chỉ thấy một đôi tân nương lang quân dù hôn mê vẫn đang liềm mình ôm nhau. Tuy tổ tiên hiệp lữ lánh đời, nhưng nghe chuyện mấy người đau khổ mong cầu, dù nàng lãnh tình đến đâu cũng phải động lòng.

So với chịu tội nghịch thiên, nhân duyên kinh thế của tổ tiên đã là gì?(4)

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khinh công của thiếu nữ áo vàng không thể coi thường. Dù là Tống Viễn Kiều tu vi lâu năm cũng cần dốc hết sức để đuổi theo nàng. Một đường chỉ thấy cây cối Chung Nam cổ kính um tùm, nào thấy nửa điểm nhân khí?

Trên giường hàn ngọc, thân hình cực nóng của Kỷ Hiểu Phù mới chậm chậm mát dần. Ân Lê Đình quý gối bên giường nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của nàng, nước mắt trong suốt kìm nén hồi lâu nay mới tùy ý rơi xuống không ngừng.

Giờ phút này mới biết chính mình không thể rời xa nàng.

“Lục đệ.”

Tống Viễn Kiều rút cuộc không nhìn được nữa, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đệ muội không đành lòng thấy người đau lòng như thế, nhưng nay ngươi lại nhẫn tâm khóc trước mặt nàng, rồi sau đó tiếp tục khổ sở sao?”

Ân Lê Đình ngẩng đầu nhìn đại sư huynh, hai mắt sẫm đỏ bừng, khóc không thành tiếng: “Nàng... nàng sao có thể... vì tam ca ngũ ca... vì sao...”

Tống Viễn Kiều thở dài một tiếng. Nếu là hắn, hắn cũng sẽ lựa chọn giống Kỷ Hiểu Phù.

“Đừng quá đau lòng, chẳng lẽ ngay cả mười năm người cũng không chờ được? Nếu đệ muội tỉnh...”

“Đương nhiên chờ!” Ân Lê Đình hét lên, “Dù là trăm năm, ngàn năm ta cũng sẽ chờ!” Chỉ sợ khi nàng tỉnh dậy ta chỉ còn là một nắm đất vàng, âm dương vĩnh cách.

Tống Viễn Kiều thở dài một tiếng rồi đi. Hắn muốn xin vị chủ nhân cổ mộ kia, để Kỷ Hiểu Phù nằm trên giường hàn ngọc cho đến lúc hồi tỉnh. Du Đại Nham cũng theo ra ngoài. Thạch thất to như vậy chỉ còn đôi tân nhân(5) cùng ánh nến đỏ lay động, cực kỳ giống một buổi đêm trăm năm trước.(6)

“Hiếu Phù, vì sao nàng phải một mình chịu đựng tất cả? Cực nhọc như vậy, làm sao một nữ tử như nàng có thể chịu đựng? Chịu tội bậc này, nên để ta thay nàng nhận mới đúng a!”

“Sư phụ nói, chấp niệm trong lòng nàng rất lớn, nếu có chút sai lầm liền đi vào ma đạo, chẳng lẽ đúng là như vậy ư?”

“Ta sớm nên nói cho nàng biết, đáng ra nên nói cho nàng biết từ mười năm trước, ta yêu nàng vô cùng sâu đậm!”

...

Ân Lê Đình nói thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Nhưng giờ phút này Kỷ Hiếu Phù không biết không thấy, sao có thể nghe được? Nếu nàng nghe được dù chỉ một chút, hẳn sẽ mặc kệ tất cả, gắng gượng ngồi dậy khuyên giải an ủi rồi.

“Hiếu Phù... Nàng cần gì làm khổ mình như vậy... cần gì...” Dây đỏ đồng tâm vẫn ở chuôi kiếm như trước, nhưng nữ tử tự tay thắt kia hồn đã ở nơi nào?

Tình sao chịu nổi.

Ân Lê Đình thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh như băng của nàng.

Nếu như phụ ngô thê,(7) xin chịu vạn kiếp bất phục.(8)

Ân Lê Đình liên tiếp quay đầu lại, vẻ mặt đờ đẫn bị hai vị huynh trưởng kéo xuống núi Chung Nam, dọc theo đường đi không nói nửa câu. Hai người Tống, Du thấy mắt hấn sưng đỏ như con thỏ, sao nữ trách cứ? Nếu không phải từ trước đến nay cổ mộ không lưu người ngoài, nam tử cũng bị đuổi ra khỏi nhà, e rằng Ân Lê Đình dù chết cũng muốn ở lại.

Giữ Kỷ Hiếu Phù đã là ngoại lệ, sao ba người không biết? Nay chỉ còn biết hy vọng nàng bình an vô sự, kéo theo Ân Lê Đình đi về phía Tây.

Sớm có hai nam một nữ vội vàng nghênh đón, không thấy Kỷ Hiếu Phù mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên núi Nga Mi, Bối Cẩm Nghi thuật lại sự tình đã xảy ra với Diệt Tuyệt sư thái, cặp mắt đỏ hồng. Diệt Tuyệt sư thái than thở hồi lâu, sao nghĩ đệ tử mình vô cùng cứng chiều có thể liễu lĩnh như thế? Sự tình tới nước này, nàng còn biết nói gì hơn? Kỷ Hiếu Phù đã là người của phái Võ Đang, nàng muốn quở trách cũng phải xuống nước ba phần.

Thật đúng là mầm móng si tình!

Đúng lúc này, Trương Thúy Sơn cầm thư viết tay của Trương Tam Phong đi vào, thỉnh cầu Cửu Dương Công của Nga Mi cứu mạng cho nhi tử bảo bối của mình. Tính tình cổ quái của Diệt Tuyệt sư thái nổi lên, phong bì không mở đã ném trở về. Vài lần như thế, đệ tử Võ Đang liền từ bỏ ý định. Trương Tam Phong bắt đầu chuẩn bị một già một trẻ, đích thân lên Thiếu Lâm.

Quỹ đạo của toàn bộ thế giới lại trở về như cũ.

*

Chú thích:

(1) Trích từ ‘Nghê thường vũ y vũ ca’ của Bạch Cư Dị. Hai câu này miêu tả cách ăn mặc lộng lẫy của một vũ công, màu sắc rực rỡ như cầu vồng, áo choàng mềm mại như mây trôi nước chảy, đầu đội mũ ngọc, chuỗi chuỗi hoa cài đầu bằng đá quý, ngọc bội va vào nhau kêu leng keng.

Ở trong truyện, câu thơ nói đến trang phục của tân nương tử thời nhà Tống, trùm cài bằng ngọc, vạt áo dài màu xanh lam.

(2) Hoa điền: Vẽ hoa ở giữa hai hàng lông mày, là một cách trang điểm của phụ nữ thời xưa.

(3) Vô dục vô vi: Không mong muốn gì hết, chỉ thuận theo tự nhiên.

(4) Ở đây nhắc tới mối tình sư phụ – đệ tử của Dương Quá và Tiểu Long Nữ.

- (5) Tân nhân: Đôi phu thê mới cưới.
- (6) Ý nói đêm động phòng hoa chúc của Dương Quá và Tiểu Long Nữ.
- (7) Ngô thê: Xưng hô chỉ vợ.
- (8) Vạn kiếp bất phục: Muôn đời không được siêu sinh/ vĩnh viễn bị đày đọa.

16. Chương 16: Mười Năm Tội Nghịch Nhớ Giao Thương

Đây là đâu?

Cảm giác nhẹ nhàng bay bổng hết sức quen thuộc. Nàng bắt đầu nghi hoặc phải chăng mình đã chết một lần nữa. Nếu quả thực như thế, hiện tại mình là Kỷ Hiểu Phù hay Vân Hi? Hoặc cả hai đều không phải?

“Đến rồi ư?”

Tiếng nói trầm thấp của nữ tử tựa như truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhưng lại không nghe ra người đang ở nơi nào.

“Người chính là người.”

Ta... Chính là ta?

Ánh sáng bông bành dưới chân tầng tầng mở ra, núi tuyết trắng ngần biến hóa huyền ảo cùng đại mạc mịt mờ. Nàng biết chỗ này, núi Côn Luân. Phương xa, một gốc cây cây khổng lồ đứng chọc trời, ngang tàng thoải mái chốn hoang dã. Chẳng lẽ đây đúng là Côn Luân hư(1) ư?

“Không sai.”

Giọng nói kia dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Nàng cúi đầu vất vả suy tư một hồi, cả kinh kêu lên: “Là người!”

Tiếng cười khê vang lên trước mặt, mây trắng ẩn hiện bay lượn không ngừng, đại diện rộng lớn dần dần hiện ra. Nữ tử áo xanh đứng trong điện vây át trần, rõ ràng là Cửu Thiên Huyền Nữ đã ‘vô ý’ mang nàng đến.

“Người...” Nàng buồn bực.

“Quả thực ta đã hành xử không thỏa đáng, xin tạ lỗi.”

“Vì sao ta lại ở đây? Ta phải đi về!” Nàng điên cuồng gào thét. Ta phải về, chàng vẫn đang chờ ta!

“Không được, tội nghịch thiên nặng nề cỡ nào chứ, e rằng thượng đế cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Nàng dần dần tỉnh táo, một tia lý trí len lỏi trong đầu. Không đúng, nhất định có chỗ nào không ổn. “Vì sao người phải giúp ta?” Nàng lạnh lùng hỏi, “Vì sao phải chiếu cố một người phạm tặc? Trừ phi... người lợi dụng ta!”

“Coi như thế đi.” Cửu Thiên Huyền Nữ than nhẹ, “Ta cũng bất đắc dĩ. Đông Hoàng(2) ỷ lại Thiên Đế, tâm cơ nhen nhúm đã lâu, mưu toan nghịch chuyển thiên đạo, nắm giữ trời đất, sao ta có thể dung hân? Lúc trước thấy ngươi không ngại nghịch thiên sửa mệnh, liền muốn mượn tay ngươi làm rối loạn luân hồi, hiển nhiên chúng ta có thể làm hỗn loạn kế sách của hân.”

“Người...” Nàng căm giận nói, “Nếu đã như vậy, thả ta về rối loạn toàn bộ thế giới chẳng phải ổn thỏa sao?”

“Tuyệt đối không thể.” Ánh mắt của Cửu Thiên Huyền Nữ trầm xuống, “Tuy kia chỉ là một phần của thế giới, nhưng cũng có quỹ đạo riêng của nó. Một rồi tới hai, hai rồi tới ba, từ đó lên tới ngàn vạn, nếu bỏ đi một cái ắt sẽ gặp đại loạn, trời đất trở về thời kỳ hỗn độn. Chúng ta sống ngoài luân hồi, tất nhiên không đáng lo, nhưng ngàn vạn sinh linh trên thế giới sao có thể vô duyên vô cớ chịu kiếp nạn lớn này?”

“Thật không?” Nàng cười thê lương, “Vậy ta phải ở đây bao lâu?” Trăm năm? Ngàn năm? Vạn năm?

Cửu Thiên Huyền Nữ đáp: “Mười ngày là được. Để tỏ lòng xin lỗi, ta có thể giúp ngươi nối mệnh cho nữ nhi.”

Nàng ngần ra, nữ nhi? Chẳng lẽ... “Dương Bất Hối?”

“Không sai, may mà ngươi vẫn nhớ rõ có một nữ nhi đã bị ngươi cản trở cơ hội ra đời. Nàng chưa xuất thế, ngươi lại không chết, vậy thay nàng đi nốt đoạn đường đời, có được không?”

Dương Bất Hối chính là thê tử danh chính ngôn thuận của Ân Lê Đình!

“Ta nguyện ý!” Nàng vội vàng đáp ứng, chỉ sợ Cửu Thiên Huyền Nữ đổi ý. Mười ngày? Trên trời mười ngày, dưới đất mười năm!

“Như vậy được rồi.” Cửu Thiên Huyền Nữ nhẹ giọng, “Chuyện đó để sau đi. Chẳng qua bấm tay tính toán, cứ phát triển như vậy, chờ ngươi phạm bảy tội mới nên phạt. Nhưng dù sao lúc này không có việc gì, liền đi xuống Bát Huyền U Đô một lần được không?”

Bát Huyền U Đô? Đáy lòng nàng run lên. Người bị nhốt đánh vào Bát Huyền U Đô, tẩm trong suối vàng nhận khổ hình, trọn đời không thể siêu sinh! Nhưng rõ ràng nàng nói ở đây mười ngày là có thể rời đi...

“Phạt vẫn phải phạt.” Cửu Thiên Huyền Nữ nói, “Ta cũng không thể che chở ngươi, nếu không sẽ bị Nữ Oa và Tây Vương Mẫu trách tội.”

“Ta nhận.”

Cứ tưởng Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ không bị ai trách phạt chứ. Có điều bảy tội ư, sao lại là bảy tội? Nàng chỉ nhớ chính mình chạy thoát tử kiếp là tội thứ năm, vậy hai tội kia đâu?

*

Đêm khuya. Vô Đang.

Trương Tùng Khê nắm lấy cổ tay người trước mắt: “Lục đệ, đừng uống nữa.”

“A...” Ân Lê Đình tránh vài lần không thoát, “Tứ ca có biết, chỉ khi say, đệ mới có thể nhìn thấy nàng?”

Trương Tùng Khê ngăn người, lực đạo trên tay khẽ buông lỏng, Ân Lê Đình thuận thế tránh ra. Rượu cay vào miệng, mùi vị nào có dễ chịu? Nhưng tư vị như thiêu như đốt này đâu bằng đau đớn khốc liệt nàng bị trời phạt nghịch thiên?

Một bàn tay vươn ra, cương quyết cướp đi bầu rượu: “Còn ra thể thống gì!”

Ân Lê Đình nghe tiếng, biết là Du Liên Chu: “Còn ra thể thống gì? Nhưng nhị ca, ta khó chịu!”

Trương Tùng Khê biết từ nhỏ Ân Lê Đình sợ nhất Du Liên Chu, theo bản năng hành động phản kháng như vậy, rõ ràng trong lòng đau khổ tột cùng, nhưng nếu uống tiếp, e rằng Ân Lê Đình không chống cự được. Đơn giản đánh xuống một chưởng khiến hắn bất tỉnh rồi công về phòng. Du Liên Chu theo sau trầm mặc, trong lòng cũng không dễ chịu.

Mạc Thanh Cốc quanh quần mấy trăm vòng trong sân phòng Ân Lê Đình, thấy ba người đi đến liền nghênh đón: “Nhị ca, tứ ca, lục ca hân...” Hân say?

Trương Tùng Khê dùng ánh mắt ra hiệu: Đừng đánh thức hắn.

Mạc Thanh Cốc cúi đầu thuận theo, vào phòng chuẩn bị chăn gối giúp Ân Lê Đình. Sau đó mấy người nhỏ giọng rời đi, hai người Trương, Ân ngồi đối diện nhau trên bàn đá.

“Tứ ca, ngươi nghĩ cách gì đi!” Mạc Thanh Cốc cực kỳ lo lắng, “Chẳng lẽ lục tẩu một ngày chưa về, lục ca cứ một ngày như thế hay sao? Sáng nay ta thấy ngũ tẩu, nàng vì lo lắng Vô Kỳ đi Hồ Điệp cốc mà đổ bệnh, ngũ ca đang vất vả lao tâm hai phía; còn cả tiểu cô nương mà sư phụ mang về nên sắp xếp thế nào? Vô Đang tuyệt đối không thu nữ đệ tử.” Sự tình khó giải quyết dồn dập không ngừng, chẳng lẽ không để người ta sống yên?

“Chuyện thứ ba thật ra có cách, cô nương kia có thể đưa lên Kim đỉnh Nga Mi, chắc Diệt Tuyệt sư thái cũng không từ chối nữ oa nhi cơ khổ không nơi nương tựa này.” Trương Tùng Khê nói, “Đến y thuật của lục đệ muội còn bất lực, Vô Kỵ cũng chỉ có thể trông vào vận may của chính mình. Ngũ đệ vất vả mỗi một, lục đệ thương tâm đau khổ, chuyện trên núi cần năm huynh đệ chúng ta đảm đương phần nhiều. Hiện nay ta có suy tính, chỉ bằng để lục đệ đưa tiểu cô nương kia tới Nga Mi. Thứ nhất là hoàn thành xong một việc, thứ hai là khiến lục đệ phân tâm, ít nhiều gì cũng bớt đi vài phần tưởng niệm.”

Mạc Thanh Cốc đang do dự, Du Liên Chu đã lên tiếng: “Không sai.”

Sáng sớm ngày kế, Du Liên Chu tự mình đến phòng Ân Lê Đình phân phó. Ân Lê Đình biết huynh trưởng quan tâm đến mình, không đành lòng làm trái tâm ý, chỉ có thể đè nén toàn bộ lo lắng cho Kỷ Hiểu Phù xuống đáy lòng, đưa Chu Chỉ Nhược tới Nga Mi.

Từ đó, tuy Ân Lê Đình không lộ vẻ đau thương nữa, nhưng lại dần dần trầm lặng, dốc sức khổ tâm luyện võ còn hơn cả Du Liên Chu, mọi người đều biết tâm sự của hắn nên đành thuận theo. Tùng bách Vô Đang năm này qua năm khác xanh biếc, mộng đẹp niên hoa bao phủ ngút trời chảy về hướng Đông. Đợi đến khi hắn cũng thu đệ tử, đợi đến khi đệ tử của hắn đã có thể hành hiệp giang hồ, ước hẹn vẫn xa xa vô chừng.

Năm năm tháng tháng mong bóng hình, tháng tháng năm năm ôm luyện tiếc. Tuổi hoa của thiếu niên đã dẹt hết, si niệm trống rỗng kéo dài hai vệt tóc mai, lệ trong đầm đìa.

*

Nàng rút cuộc bình an không tổn hao gì ra khỏi Bát Huyền U Đô, tra tấn mười ngày mười đêm, dù là hồn phách cũng khó chịu đựng. Cửu Thiên Huyền Nữ khen ngợi một câu: “Tốt, nếu ngươi tu tiên, nhất định sẽ thành ngọc quý.”

Nàng hừ lạnh một tiếng: “Đa tạ ý tốt của Huyền Nữ, ta chỉ muốn trở về.”

Cửu Thiên Huyền Nữ lộ ra biểu tình trẻ con khó dạy, vung phát trần, đánh bay hồn phách vốn lơ lửng của nàng ra khỏi chín tầng trời.

Lạnh quá...

Kỷ Hiểu Phù không tự chủ được, rung mình một cái. Cảm giác sự sống chân thật khiến nàng vui sướng vạn phần. Tuy cơ thể còn hơi cứng nhắc, nhưng đã không còn là loại tồn tại hồn phách không có thật nữa.

Ngay sau đó, buốt giá thấu xương chung quanh biến thành gió xuân ấm áp.

“Hiểu Phù, Hiểu Phù, nàng mở mắt!” Tiếng nói khàn khàn vang vọng không ngớt bên tai. Kỷ Hiểu Phù rên rỉ một tiếng, nắm chặt vạt áo người bên cạnh. Là chàng, là chàng!

“Lục ca...”

Cổ họng khô rát đau đớn. Kỷ Hiểu Phù cố gắng mở mắt, tầm nhìn mơ hồ, cảm thấy chính mình được một người ôm chặt, trên cổ thấm ướt một mảnh.

“Lục ca... đừng...” Đừng khóc, ta không chết mà.

Mấy từ cuối cùng bị nàng nuốt trở vào, chỉ sợ vừa nói ra, Ân Lê Đình sẽ không nén được nước mắt. Chàng quả thực không thay đổi chút nào cả, Kỷ Hiểu Phù mỉm cười, quay đầu ôm lấy Ân Lê Đình.

Khung cảnh dần dần rõ ràng, nhìn thấy Trương Thúy Sơn xấu hổ quay người đi ra ngoài. Kỷ Hiểu Phù đánh giá xung quanh, phát hiện mình đang nằm trong một gian thạch thất, trên giường hàn ngọc lạnh lẽo. Đây là... đây là giường hàn ngọc của Cổ Mộ ư?

Ân Lê Đình ngẩng đầu, nhất thời ngây ngẩn nhìn dung mạo không hề thay đổi của Kỷ Hiểu Phù. Kỷ Hiểu Phù thấy hai bên tóc mai của Ân Lê Đình đã có sợi bạc, nước mắt vẫn vương trên khóe mi, biết rằng rốt cuộc chàng cũng không tránh được mười năm tưởng niệm, thế giới này vẫn theo quỹ đạo cũ, trong lòng không khỏi chua xót. Hai người bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, có thể nghe được rõ ràng tiếng hô hấp gần kề.

Âm thanh ầm ầm bỗng vang lên, là tiếng cửa thạch thất sập xuống.

“Nàng có biết... ta nhớ nàng khổ sở...” Ân Lê Đình thấp giọng nói, tưởng niệm cùng quyền luyện ngáp trời chỉ gói gọn trong một câu này, nhẹ tựa mây hoa lại nặng như thiên quân. Mặc dù Kỷ Hiểu Phù sớm đã biết, song giờ phút này nghe hắn tự nói ra, tất cả kiềm chế của nàng đều rung động tan vỡ.

Nàng gạt đầu, vùi đầu vào lòng Ân Lê Đình, nước mắt đổ xuống như mưa.

“Nàng hứa với ta, vĩnh viễn không rời xa ta nữa.”

Kỷ Hiểu Phù nghe lời gạt đầu, khóc nói: “Ta hứa... ta hứa với chàng... vĩnh viễn không rời xa...”

Ân Lê Đình rất vui mừng, cặp mắt ánh lệ nhìn Kỷ Hiểu Phù, thay nàng vuốt sợi tóc rối ra sau tai, khẽ thở dài: “Vô duyên vô cớ ta lại già đi hơn nàng mười tuổi.”

“Vậy đã làm sao?” Kỷ Hiểu Phù ngẩng đầu, tùy tiện lau nước mắt đọng lại trên mặt, làm ra vẻ hung tợn nói: “Chàng không được chết trước ta!”

Ân Lê Đình thấp giọng cười: “Vậy chẳng lẽ nàng nhẫn tâm bỏ mặc mình ta trên đời, lại trôi giạt cơ khổ ư?”

“Ta...”

Đúng vậy, sao nàng có thể nhẫn tâm?

“Sinh đồng khâm, tử đồng huyết. Sinh tử đồng mệnh, kiêm điệp cộng du.”(3) Ân Lê Đình nói xong, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Kỷ Hiểu Phù.

Ngay sau đó, Ân Lê Đình và Kỷ Hiểu Phù cưỡi một con ngựa, cùng Trương Thúy Sơn xuống núi Chung Nam. Ba người không hề nóng nảy, trên đường đi thả bước nói chuyện. Kỷ Hiểu Phù vẫn khó hiểu vì sao Trương Thúy Sơn lại xuất hiện, cho đến khi nghe hai người kể chuyện mới biết. Mấy tháng trước sáu phái lớn liên thủ vây đánh đỉnh Quang Minh, Trương Thúy Sơn không thể tham dự vì nghĩ cho Ân Tố Tố, vì thế theo Ân Lê Đình đến núi Chung Nam. Hai người này không lên đỉnh Quang Minh, vậy vẫn chỉ có ‘Vô Đang ngũ hiệp’ vây đánh Minh giáo, mà Ân Lê Đình cũng không phải chịu đau đớn vì gân cốt vỡ nát, xem ra đây chính là một tội nghịch thiên nàng vô ý phạm phải.

Cước trình của ba người thật chậm. Đợi đến khi đi vào Hồ Bắc, xa xa liền trông thấy một người một ngựa đi qua đi lại trên đường chính, tựa như đang chờ ai đó. Nhìn cách ăn mặc của hắn, hiển nhiên là đệ tử đời thứ ba, thứ tư của Vô Đang. Trương Thúy Sơn tinh mắt phát hiện ra đầu tiên, lấy làm lạ hỏi: “Lục đệ, người kia là đệ tử của người phải không?”

Ân Lê Đình cũng cảm thấy kỳ quái. Người phía trước không nghi ngờ gì chính là đại đệ tử của mình. Nhưng vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Thiếu niên kia nhận ra ba người hai ngựa đang đi về phía mình, từ xa đã thấy biểu tình của hắn cực kỳ vui sướng, quay ngựa phi về phía này. Hai người Trương, Ân giữ ngựa đứng chờ. Hắn phi ngựa rất nhanh, trong chớp lát đã đến trước mặt ba người, xuống ngựa thì lễ nói: “Đệ tử bái kiến sư phụ, ngũ sư bá.” Ánh mắt đảo qua Kỷ Hiểu Phù, có vẻ hơi do dự, không biết phải xưng hô thế nào với nữ tử thân thiết với sư phụ của mình như thế.

“Gọi sư nương.” Ân Lê Đình không đổi sắc nói.

“Vâng, đệ tử bái kiến sư nương.” Thiếu niên lại thi lễ, nói tiếp, “Đệ tử chờ ở đây đã lâu. Chuyện quyết đấu với Minh giáo đã xong, hai bên dừng đánh giằng hòa, mà hiện tại giáo chủ Minh giáo chính là công tử Vô Kỵ của ngũ sư bá. Nhưng nay không biết tung tích của Trương sư huynh, thất sư thúc đã đi tìm rồi. Đại sư bá lệnh cho đệ tử đón trước để báo tin.”

“Tố Tố còn ở trên núi không?” Trương Thúy Sơn lo lắng, tin tức này đến như sấm chớp, sao hắn có thể không kinh ngạc?

“Đã đến Thiên Ung giáo —— không, Thiên Ung giáo hiện đã hợp vào Minh giáo —— trong thời gian ngắn sẽ không hồi sơn.”

Từ lúc nghe thấy bốn chữ ‘không rõ tung tích’, Kỷ Hiểu Phù liền tính toán thời gian, lại nghe thiếu niên kia nói Mạc Thanh Cốc đã xuống núi, bỗng dưng sắc mặt thay đổi: “Lập tức đi Thiên Tân!”

“Hiếu Phù?” Ân Lê Đình khó hiểu.

“Phải nhanh lên! Nếu không đi, thất đệ sẽ chết!” Giọng nói Kỷ Hiếu Phù run run. Ngày ấy Cửu Thiên Huyền Nữ luôn miệng nói chắc chắn nàng phạm phải bảy tội nghịch thiên, tội thứ sáu hẳn là Ân Lê Đình nhờ nàng mà thoát khỏi khổ sở gãy xương đứt gân, nhưng chuyện thứ bảy rốt cuộc là nàng thành hôn cùng Ân Lê Đình, hay nàng cản trở cái chết của Mạc Thanh Cốc? Nếu là cái trước, rõ ràng nàng đã sống thay cho Dương Bất Hối, thành hôn không coi là nghịch thiên nữa rồi mà? Vậy nếu là cái sau, lúc này quả là nghìn cân treo sợi tóc!

Hai chữ ‘sẽ chết’ vừa nói ra, ba người kia liền đổ mồ hôi lạnh. Những việc Kỷ Hiếu Phù đã làm mười năm trước vẫn đang ở trước mắt, tất nhiên không ai nghi ngờ. Bốn người lập tức ra roi thúc ngựa, tiếng vó dồn dập hướng về phía Bắc.

Trong mấy tháng gần ngủ đã phát sinh nhiều sự tình mà Kỷ Hiếu Phù không thể dự đoán được. Ân Lê Đình xác thực tránh được kiếp nạn của mình, nhưng vào đêm Vô Đang lên đỉnh Quang Minh, Du Đại Nham canh gác, phát hiện có người rình rập liền đuổi về phía Tây; trên đường lại nhận ra người rình mò kia đúng là kẻ đã bóp nát gân cốt mình trước đây, liền theo đuổi không ngừng đến nỗi lạc đường, một lần nữa bị kẻ thù làm đứt gân gãy xương tay chân, sau đó được Trương Vô Kỵ cứu. Vậy là lại thêm một người Vô Đang bị hại dưới độc thủ của Triệu Mẫn. Trương Vô Kỵ đưa Du Đại Nham lên Thiếu Lâm rồi về Vô Đang, trước là để cứu người, sau đó đi đến Băng Hỏa đảo thực hiện lời hứa, hiện tại đã trở về trung thổ.

Bốn người chạy tới Thiên Tân, hai người Trương, Ân lập tức bắt tay vào tìm kiếm ám hiệu liên lạc của Vô Đang thất hiệp. Thật vất vả tìm được khách sạn nơi Mạc Thanh Cốc ngủ trọ, liền nghe thấy tiểu nhị sau quầy nói nhỏ: “‘Môn hộ có biến, nhanh chóng thanh lý’? Truyền tới núi Vô Đang ở Hồ Bắc? Vị khách kia thật quá kỳ quái.”

Hai người phía trước nghe thấy lời ấy chỉ khê giật mình mà thôi, nhưng Kỷ Hiếu Phù đi sau liền kinh hãi không thôi, bàn tay trắng nõn tùm lầy cổ áo tiểu nhị, lớn tiếng hỏi: “Người truyền lời đi về phía nào?”

“Thạch Cương...” Tiểu nhị đáp theo bản năng, bỗng dưng thấy cổ áo buông lỏng, nữ tử trước mắt đã không thấy bóng dáng. Hắn sợ tới mức hai tay run rẩy, gầy nhảm bàn tính: “Đây, đây là người hay quý? Ban ngày ban mặt, oan hồn đừng đến đòi mạng a...”

“Hiếu Phù!”

Ân Lê Đình lướt qua nóc nhà của khách sạn, đuổi theo. Trương Thúy Sơn cũng vội vã theo sau.

“Quý quý quý...” Tiểu nhị sợ run tới tận cổ, “Quý a...”

“Quý cái gì!” Một thiếu niên thở hồng hộc chạy tới, chỉ trường kiếm vào cổ họng tiểu nhị, “Người nọ gửi lời gì?”

“Môn môn môn môn môn...” Tiểu nhị nói liên tiếp năm chữ ‘môn’, hai mắt trắng dã ngã xuống đất không dậy nổi.

Kỷ Hiếu Phù bình sinh đặc ý nhất về khinh công của mình. Cho nên khi Ân Lê Đình dựa vào nội lực thâm hậu đuổi kịp nàng đã là ban đêm. Hai người sóng vai bên nhau, loáng thoáng thấy ở ngoài xa có một đôi đấu chưởng triển miên không ngớt, trong đó một người liều mạng đánh, người còn lại vẫn xuống tay lưu tình, chỉ muốn bắt đối phương, xem bộ pháp thân hình rõ ràng đều là đệ tử Vô Đang.

May quá... Kỷ Hiếu Phù thở phào một hơi, cước bộ lại nhanh thêm ba phần.

Cách đó không xa, một bóng đen bỗng dưng nhảy ra, trường kiếm chỉ vào người đang chiếm thế thượng phong. Người nọ bị buộc phải nghiêng người né tránh, đúng vào lúc này, đối thủ cũng là người phái Vô Đang kia không kịp thu thế ‘Chấn liên thiết chưởng’, đánh thật mạnh vào sau lưng hắn. Người kia trúng chưởng lão đảo vài bước, đánh một chưởng về phía bóng đen đánh lên chính mình, ai ngờ bóng đen rút trường kiếm về, thành công đưa chuôi kiếm vào trong tay người vừa đắc thủ vẫn còn đang đỡ đỡ, sau đó dùng bộ pháp quý dị tránh ra. Người trúng chưởng cũng xoay người theo, không ngờ bóng đen đã ra đến sau lưng hắn, nhẹ nhàng đẩy...

“Đừng!” Kỷ Hiểu Phù thốt ra, lòng nóng như lửa đốt. Đừng... chỉ một chút nữa thôi! Trăm ngàn đừng quá muộn! Một khi trường kiếm xuyên tim, Đại La thần tiên(4) cũng khó cứu!

Kỷ Hiểu Phù chợt thấy búi tóc buông lỏng, một tia ngân quang gần kề làm tung bay tóc đen, rít gió xẹt qua b má. Nàng bị sợi tóc che mắt, không thể không dừng cước bộ vén lại, nhờ vậy mới ý thức được Ân Lê Đình đã thuận tay rút ngân trâm trên tóc của nàng xuống làm ám khí. Chỉ nghe thấy hai tiếng leng leng thanh thúy, ngân trâm cùng lực đạo vô cùng cường mãnh đã cắt đứt trường kiếm từ phần chuôi, thân kiếm không tổn hại gì rơi xuống đất.

Ân Lê Đình cũng chỉ chậm hơn ngân châm nửa khắc. Cánh tay đẩy kẻ ám toán, thuận tay đánh một chưởng vào kẻ chưa hoàn hồn, khiến hắn phun ra máu tươi. Đến lúc nhìn kỹ không khỏi kinh hô một tiếng: “Thanh Thư? Sao lại là người!”

Bóng đen lôi được Tổng Thanh Thư đang lao đảo ẩn ngực, nhảy lên một con ngựa phóng chạy như bay. Trương Thúy Sơn rút cuộc vẫn thiếu mười năm công lực, chậm hơn Ân Lê Đình một chút, lúc này mới đuổi tới.

Kỷ Hiểu Phù tới bên cạnh ba người, tâm tư trĩu nặng hồi lâu cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Giữa bóng đêm thâm trầm, mái tóc dài của nàng bay loạn, quả thực có vài phần hao hao ác quỷ. Chẳng qua nàng vốn ghép chín cây trâm làm một để dùng, cũng không thể trách Ân Lê Đình đã rút hết xuống.

“Ngũ ca lục ca, tiểu đệ... Ai!” Mạc Thanh Cốc lắc đầu quầy quây. Hai người Trương, Ân nhìn nhau, ẩn Mạc Thanh Cốc ngồi ngay xuống đất, một trước một sau đặt tay lên đại huyệt, lấy công lực giúp hắn chữa thương. Kỷ Hiểu Phù không có việc gì để làm, một lần nữa miên man suy nghĩ.

Nếu nàng nhớ không lầm, không lâu sau hẳn là hôn lễ của Trương Vô Kỵ. Nhưng nàng là thê tử của Ân Lê Đình, vậy Chu Chỉ Nhược kia thân là đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái chẳng lẽ sẽ cao hơn Vô Kỵ một bậc? Tuy cuối cùng hôn lễ này cũng bị Triệu Mẫn phá hỏng, nhưng theo cái gọi là lẽ trời, hơn nữa lúc này Lý học(5) thịnh hành, hẳn nàng nên có cảm ứng trước mới phải. Tội thứ bảy đã có thể xác định là Mạc Thanh Cốc không chết, coi như trừng phạt nàng nhận ở Bát Huyền U Đồ đã xong, Cửu Thiên Huyền Nữ căn bản không đề cập đến việc nàng sẽ phạm tội lần thứ tám. Từ đó xem ra, nếu từ đầu tới cuối Chu Chỉ Nhược vẫn không quen biết Trương Vô Kỵ, vậy cái gọi là quỹ đạo luân hồi cũng chỉ kéo dài đến ‘Đồ sư anh hùng hội’ thôi.

Bình tĩnh xem xét, Kỷ Hiểu Phù hy vọng giả thuyết của mình là đúng.

Chữa thương xong, ba người đứng dậy. Mạc Thanh Cốc nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù không khỏi cả kinh kêu lên: “Lục tẩu, quả nhiên lục ca đã đón tẩu ra?” Kỷ Hiểu Phù chưa trả lời, Ân Lê Đình đã căng thẳng giữ chặt tay nàng đánh giá cao thấp, còn dùng chân khí đưa vào cơ thể nàng để đảm bảo nàng không xảy ra chuyện. Người duy nhất biểu hiện bình thường một chút là Trương Thúy Sơn, sau một lúc lâu im lặng hẳn mới chậm rãi mở miệng: “Thất đệ, Vô Kỵ hẳn...”

Mạc Thanh Cốc thở dài một tiếng: “Ta không tìm được Vô Kỵ, trái lại thấy Thanh Thư vụng trộm rình mò... rình mò phòng ngủ của nữ hiệp phái Nga Mi... Việc này nhất thời nửa khắc chưa thể nói rõ, ta còn phải về núi hỏi ý kiến của sư phụ cùng đại sư huynh.”

“Ta đi tìm Vô Kỵ!” Trương Thúy Sơn vội la lên.

“Ngũ Ca đừng vội.” Kỷ Hiểu Phù theo bản năng ngắt lời, “Chắc chắn sau khi về núi sẽ nhận được hỉ thiếp của hắn... A!” Nàng ẩn ngực, há miệng thở dốc, cơn đau quặn thắt quen thuộc dồn dập truyền ra từ trong lòng, chân khí trong cơ thể chỉ một thoáng đã tán loạn. Ân Lê Đình kinh hãi che miệng nàng, một tay đặt ở đại huyệt trên ngực giúp nàng điều tức.

“Chẳng lẽ tẩu tử tiết lộ Thiên Cơ?” Mạc Thanh Cốc cười nói, “Chín phần là vậy rồi. Ngũ ca, xem ra người không thể không hỏi sơn cùng chúng ta.”

“Hi thiếp?” Trương Thúy Sơn vừa mừng vừa sợ, “Lời của đệ muội là thật?”

Ân Lê Đình sắc mặt xanh mét giúp Kỷ Hiểu Phù điều tức xong liền trách mắng: “Vì sao lại liều lĩnh như thế!” Nàng cũng biết, hẳn không muốn phải nếm qua mùi vị sống không bằng chết lần thứ hai! Nếu Trương Vô Kỵ bình an, chỉ cần nhẹ nhàng nói lướt qua là được, cần gì phải thêm câu cuối cùng!

Kỷ Hiểu Phù ngoan ngoãn co vào trong lòng Ân Lê Đình, vạn phần tin tưởng thiên đạo luân hồi ác liệt kia vẫn tồn tại như trước.

Hồi sơn, bấm báo, nhận thiệp.

Hết thủy trôi qua suôn sẻ như thế, suôn sẻ đến mức Kỷ Hiểu Phù đã mấy lần nghĩ rằng mình đang ở trong mộng. Vẫn như trước đây, đứng trước cửa sổ ngắm trăng rằm, chứng kiến vầng trăng như lụa đơn độc gột sạch trần thế huyền ảo.

Một vòng tay kéo nàng vào lòng, thuận đường đóng cửa sổ lại.

“Lục ca!” Kỷ Hiểu Phù giận dữ.

Ân Lê Đình thấp giọng cười, cúi xuống khẽ nói vào tai nàng: “Nàng còn nợ ta một đêm động phòng hoa chúc.”

Nến tắt màn buồng, tóc mai kẻ sát, chỉ còn một phòng kiều diễm ẩn dấu duyên lành trời định.

Trên núi mây cao, gấm thêu để lại, một đường trời Nam đất Bắc đôi người sóng vai, tình si nam nữ có thể so với mạn thanh la.(6)

*

Chú thích:

- (1) Côn Luân hư: Đầu nguồn của sông Hoàng Hà, chỗ ở của thượng đế, rất cao, là một nơi cực kì thần bí.
- (2) Đông Hoàng Thái Nhất: Được gọi là Đông Hoàng, là em trai của Thiên Đế.
- (3) Ý nghĩa: Khi sống chia sẻ một cái chăn, khi chết chôn cùng một mộ. Cùng sống cùng chết, như chim cá du ngoạn cùng nhau. Hình dung vợ chồng ân ái.
- (4) Đại La thần tiên: Thần tiên ở cung Đại La thuộc tầng trời Đại La, cao quý nhất, là bầy tôi dưới tòa của Ngọc Đế. Theo các đạo sĩ, chỗ cư trú trên thiên giới có ba mươi sáu nơi, chỗ cao nhất gọi là trời Đại La.
- (5) Lý học: Phái triết học duy tâm thời Tống và Minh.
- (6) Mạn thanh la: Loại dây leo thân xanh, ý nói quấn quýt không rời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngich-thien>